Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel | Title:	Adam Oehlenschlägers poetiske Skrifter.
Alternativ titel | Alternative title:	Poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : J. H. Schubothe, 1805
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°
1 1 52 0 8 05651 4

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Adam Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Første Deel.

Kiøbenhavn, 1805.

Forlagt af Hofboghandler J. H. Schubothe;

trykt hos Andreas Seidelin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til

Danmarks Frederik.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Stolt blomstred Danmarks' Land fra
Arilds Tid,
Til Syden lød dets dierve Kriger-
hæder;
Dets Kæmper reiste sig til mandig
Strid,
Naar Kongen bød til Valhals raske
Glæder;
Og dobbelt elskovsfuld sin Arm, saa
hvid,
Om stærken Beilers blodbestænkte Klæ-
der
Den hulde Jomfru slyngte sødt og
smilte,
Naar hiem i Elskovs Favn han atter
ilte.

Men ikke blot med Skiold og Stang
og Sværd
Gik Leirekongens seiervante Sven=
de,
En elsket Skiald var ham bestandig
nær,
Med Ild i Barm, Guldharpen kiekt
i Hænde;
Og i den drabelige Helte=
færd
Han lod sin Ild i Alles Hierter
brænde.
Da funkled Øiet med en større
Lue,
Da Skioldet klang, da maatte Fien=
den grue.

Og naar den store Stund var svundet hen,
Hvor Thor med Vellyst saae sin Yndling vinde,
Var Heltens Idræt dog ey svundet end,
Den evig stod, den kunde ey forsvinde;
Thi Skialden op den leve lod igien,
I et for Efterslægten helligt Minde.
Naar længst hensmulnet var de hvide Bene,
Stod Runen paa de stolte Bautastene.

Og Harpen var den rene Efter-
klang
Af alt hvad Stort der skedte rundt,
saa vide;
Den raske Sanger høit i Hallen
sang
For Kæmpen, naar ham lysted ey at
stride;
Da qvad han altid ey om Sværdets
Klang,
Men om den vene Møe, den Elskovs-
blide!
Om Gubbens Viisdom, Qvindens mil-
de Sæder,
Om Dannerkierlighed og Venskabs-
glæder.

End blomstrer Danmarks skovindkrand-
ste Strand,
Den faste Borg endnu med Tryghed
kneiser,
End kruser kierligt sig det sølvblaa
Vand,
Naar danske Søgut røden Vimpel
heiser;
Og rede staaer den gode danske
Mand;
Med Sværd i Haand han sig fra Ar-
nen reiser,
Og venter trygt paa den, som fræk
tør vove,
At kaste fiendtligt Blus i Herthas
Skove.

Thi Danmarks Frederik, skiønt rig
paa Fred,
Sig føler nordisk Drot, som Folkets
Hyrde;
Først sildig han ved Elskovs Arne-
sted
Aflæsser Dagens tunge, svare Byr-
de;
Vee da den Niding! som med lumske
Fied
Sig nærmer, dyrekiøbte Roe-at myr-
de;
Da blusser Blod af Skiold paa Hel-
tens Kinder,
Og Fienden styrter hen med Hyl og
svinder.

O Du! som føler Danmarks gamle
Værd,
Som atter opvakt har dens Kæmpe=
hære,
Som bød enhver af Dine Mænd, et
Sværd
Til mandigt Forsvar ved sit Lend at
bære,
Dig skulde Bragis Søn ey vorde
kier,
Som lever ene for sit Danmarks
Ære?
Nei, Fredrik! under Dine Vingers
Skygge
Kan Harpens Sønner tye, og hvile
trygge.

En nysudsprungen Blomstergreen sig hen,
Forvoven, om Din Hellebarde slynger;
Men Du vil ikke vredes over den,
Fordi til Dig den sig med Tillid klynger.
Uskiærmet kan den ey bestaae; thi hen
I Støv sig, uden Læe, dens Bæger tynger.
Lad da med store Krands den sig forbinde,
Og ydmygt sig i Dine Laurbær vinde!

Fortale.

Flere Venner, for hvilke Forfatteren havde læst disse Digte, gave ham det Raad, at han i en Fortale skulde giøre sin Mening over eet eller andet mere forstaaelig, give den rette Synspunkt at see dette eller hiint fra, o. s. v, saaledes som han undertiden mundtlig havde giort det for for dem. Men i en Fortale troer han det ikke passende. Disse Samlinger ere Digte, og skal ikke indblandes med Reflexioner. Ethvert nogenlunde dannet Blik glæder sig ved at finde hver Ting reen for sig; og en saadan Fortale vilde nødvendig udsvulme til en vidtløftig Afhandling. At

bringe sine Ideer i det Rene om Kunsten og dens Væsen, maa være af Vigtighed for ethvert udviklet Menneske, som i den høiere Betydning vil fortiene dette Navn, meget mere for en Kunstner. At forelægge sine Landsmænd Resultaterne af sine Bestræbelser i saa Henseende, var en Længsel, Forfatteren i Vinter havde ønsket at tilfredsstille, men som af tilfældige Omstændigheder blev forhindret; at det imidlertid om nogen Tid, enten mundtligt eller skriftligt, skal skee, forsikkres herved. Man vil derfor her undskylde noiere, detaillert Udvikling over det, som dog egentlig for det dannede, kunstmodne Menneske ikke vel kunde udvikles tydeligere, end i Digtene selv. Nogle faae Anmærkninger maa imidlertid tiene til en Indledning for disse tvende Bind.— Ganske at kunne tabe sig i sit Objekt og fremstille det sandt, tydeligt og betydningsfuldt, uden uvedkommende Indblanding, er udentvivl det, som characteriserer den virkelige Kunstner. Virkende Phantasie forener sig her, paa en forunderlig Maade, søsterlig med den koldeste Abstrac-

tionsevne. Fundamentet for den sande Kunst er derfor Harmonien og Ligevægten af Sielekræfterne; mangler en Kunstner denne, kan han vel vise Talent, men bliver altid manereret og eensidig; det kan aldrig længer blive den hele Verden, der bevæger sig i hans Værk, men kun enkelte Dele; og selv disse kun bornert betragtede, da han mangler den Circumspection, der seer dem, som Lemmer af det Hele. — Giennemtrængt af en levende Følelse herom, har Forf., som man vil see, stræbt at behandle ganske forskiellige Giensstande, og dersom det ikke overalt er lykkedes med Held, maa man ikke tilskrive det Mangel paa Interesse og Kierlighed derfor, men mere Mangel paa Evne, eller Øvelse deri. Han har indseet hvor nødvendig en vis Oeconomie er for den sande Digter, saa at ikke alting styrter ud i ungdommelig Uorden af Phantasiens Overflødigheds-Horn, men at Blomsterne blive ordnede med Kunstnerbesindighed, og med Gratie bundne til hensigtsmæssige Krandse. Derfor vil man

det første Stykke: Freyas Altar, hvori han blot har søgt at muntre Sindet med et overgivent Spil, (saaledes, som det kunde yttre sig giennem vor dagligdagse Nutid) ligesaalidt finde stærke Caracterer, sand Alvor, eller store Begivenheder, som man i et ganske modsat Digt, (Jesus) vil finde Spor af sangviinsk Spøg eller Munterhed; nogle comiske Personer og et Par Forelskede løber hele Stykket igiennem, med tilsyneladende Uvilkaarlighed, omkring en gammel Steen i en Skov, og naar man har læst Digtet ud, vil man dog see, at de ikke vel, efter Forfatterens Plan, kunde løbe anderledes. Som den letteste fordøielige Spise har han ladet det begynde Samlingen, uden derfor at frygte, det skulde afskrække Fleerheden af hans Læsere fra at gaae videre. Thi han kan umulig forestille sig Smagen i det Hele taget, som paa enkelte Tunger, hvor ingen Ret smager, uden den først er blandet med et Par Knivsødder Kiekkensalt, og for hvilke altsaa enhver uskyldig Frugt maa være en flau Spise,

inden den har overstaaet Eddikegiæringen. Meget mindre kunde han tænke sig de Kunsterfarne, som Patienter, der, ærgerlige over alt Bevinget, slaaer efter enhver Sangfugl med Fordommens Fluesmække, i den Tanke at kunne dræbe den, fordi de kan dræbe — Fluer.

Om de lyriske Digte og Langelandsreisen veed Forf. intet videre at sige, end hvad der alt i Digtene selv er sagt. Hvad derimod det nysnævnte religieuse Digt angaaer, som slutter første Deel, troer han det nødvendigt at tale et Par Ord. Ikke som om han for den nærværende Frivolitets Domstol vilde giøre en Undskyldning, fordi han havde behandlet dette hellige Emne. Denne sørgelige Indifferentismus, hvori Menneskene, blot med det sløve Øie hæftet paa den daglige Nødtørft, forskandser sig med den endelige Forstands malmløse Floskler, som man forskandser Lastdyret med Øreklapper, at de jo ikke skulle skotte til Siden, og forstyrres af alle de Særsyn, som rundt omringe dem, og væk-

Ker Ideer om det Evige, Trang til Religion — denne sørgelige Indifferentismus fortiener vel inderlig Medlidenhed, men kan aldrig giøre Fordring paa Agtelse. For de Menneskers Skyld derimod, som ere besielede af en god Villie, og begavede med et fromt, til Religion trængende Gemyt, uden derfor maaskee just af dette Digt at ville uddrage den rette Mening, maa han anmærke, at de vilde fare saare vild, hvis de troede det her havde været hans Hensigt, at reducere Christus til en Mythus af den aarlige Natur, da han tvertimod bestandig har søgt at vise Naturen, som en aarlig gientaget Mythus af denne guddommelige Forløser. Denne Mythus vilde i ingen Henseende have nogen Betydning, dersom han ikke troede paa det hellige Culminations-Punkts Guddommelighed i selve Historien. Det bliver derfor nødvendigt, det hele Digt igiennem, at have Christus i Tiden, i Naturen og i Hiertet, for Øine paa eengang, da de uafladeligen, meer eller mindre, blande sig mellem hverandre giennem det hele Digt.

At Vaulundur og Aladdin giennem deres individuelle Billeder skulle fremstille store Situationer af Livets og Naturens forunderlige Gang, vil et opmærksomt Øie vel ogsaa letteligen kunne mærke. Til Grund for den Første ligger et lidet dunkelt Fragment i Sæmunds Edda, for den anden et Eventyr i Tusind og een Nat. Bestræbelsen efter at give disse Digte en ganske forskiellig Colorit, haabes ogsaa at være kiendelig; saa at de nordiske Figurer bevæge sig langsomt og alvorligt med deres brede Skygger, medens alting broget, med hyppige Lyspartier, tumler sig i Aladdin, i det østlige Solskin, hvis Varme udklækker saa mangfoldige Productioner. Der vil uden tvivl findes Dem, som bebreide Forf., at han ofte i dette Digt har syndet imod det saakaldte Kostume. Han lader nemlig Asiaterne sige J til hverandre istedet for Du, de comiske Scener (mellem Aladdin og hans Moder f. Ex.) ere, som de kunde være gangne for sig i Kiøbenhavn; han har indblandet adskillige franske, latinske Ord o. s. v. Disse

maa han svare, at det er giort med vel beraad Hu og godt Overlæg; og det af tvende Grunde. Først: fordi hvad han egentlig vilde, var poetisk at udhæve og udmale det gamle Billed, som det laae for ham i Tusind og een Nat. Dette var Themaet til hans Musik, Texten til hans Prædiken, hvilken han vel kunde gaae ud fra, udvide og forklare, men ikke ganske forlade og give en anden Karakteer. For det Andet var det ikke hans Hensigt, at give et statistisk troe Billed af Statsforfatningen, og Tonen i Persien, men at skrive et Digt, som ikke brød sig om Østen af anden Grund, end fordi den var østlig, det vil sige: fuld af Munterhed, Ild, Lidenskab, Phantasie og Religion. Alt hvad der altsaa, som Orientalsk, havde i hans Øine poetisk Værdie, har han stræbt at beholde. Adskilligt, som han ret godt vidste var anderledes, har han dog brugt, fordi det giorde godt i hans Arbeide, og fordi han, i et Digt, syntes at maatte være glad ved at kunne tuske en prosaisk Sandhed bort, for en poëtisk

Skionhed. Af Olearii, Mandelslos og Fleres Reiser, kan man faae et Begreb om Levemaaden, Klædedragten og Regieringsformen i Osterland; af Lokmans, Sadis, Ferdusis og Fleres Værker, et Begreb om deres Poesie og Philosophie; af Muhameds Alkoran, om deres Religion; men hvordan en Moder converserer sin Søn, har Forfatteren aldrig hørt uden i Danmark, kunde altsaa ikke udtrykke det anderledes. Stykket har overalt i saa Henseende den Feil, at det er skrevet paa Dansk, da Scenen dog unægtelig foregaaer i Persien. Alle de andre Feil mod Kustumet, i saa Henseende, maa altsaa udledes som Consequentser af denne primitive. Saaledes findes der vist i det persiske Sprog, i daglig Omgangstale, mange Ord, som blive comiske, eller humoristisk-udtryksfulde, fordi de ere fremmede — chinesiske, for Exempel; men da nu Persisk og Chinesisk hverken er, eller her kunde være Forfatterens Sag, saa har han istedet for persiske brugt danske, istedet for chinesiske,

franſke Ord; o. ſ. v. — Meer behøves der vel ikke at tales om denne Feil, ſom viſſelig de Forſtandige vil indſee ingen Feil at være, men en Digter-Nødvendighed, ſom Shakeſpeare altid saa frit og meſterligen brugte, og ſom man saa enfoldigt har bebreidet ham.

Hvad Sproget i diſſe Digte angaaer, haaber Forf. ikke heller Nogen vil tykkes ilde om at han paa ſine Steder heller har beholdt et kraftigt Udtryk, en paſſende Vending, end opofret begge, for en correct Scanſion. Enhver, ſom er trængt ind i et af de levende Sprogs Genius, veed, at Verſets Fuldkommenhed i et Saadant ikke beſtaaer i Stavelſernes Quantitet, men i de velklingende Rimlinier og deres Sprophe-Forbindelſer. Det vilde være umuligt at ſkrive et Digt (forudſat at det ſkulde være iderigt og begeiſtret) uden at ſtøde mod denne ſaakaldte Correcthed. Det maatte da enten blive mavert Pedanterie, eller barnagtig Rangleklang. Ja denne Correcthed vilde egentlig blive en ſand Ucorrekthed, thi

correct kan dog vel en Digters Udtryk ikke kaldes, uden naar det med Sikkerhed og Reenhed bevæger sig i sit Sprogs Natur, hvilket denne plastiske Marmor-Prosadie ikke er, saalidet som de Gamles Digte bevægede sig vexlende og svævende med den romantiskeahnelsesfulde Farveglands, eller forsvandt med det musikalske Rim. Hvad derimod de metriske Stykker angaaer, har Forf. naturligviis holdt sig saa neie til hiint, som det stod i hans Magt, da det skulde være Efterligninger deraf. Man bebreide ham ikke, at han med ovenstaaende Troesbekiendelse om sit Sprog, dog har skrevet metriske Digte, man kalde det ikke Inconsequenz. Enhver Kunstner maa det fornøie, meer eller mindre, at kunne tvinge det haarde, ubequemme Stof til at føie sig efter hans Villie, til at danne sig efter hans Idee; Sproget, saavelsom Digteren, vinder ved at bevæge sig i alle Former. Ligesaamegen Vished Forf. har om at vort Sprog hidindtil kun lidet er dyrket og uddannet, ligesaa vis er han og-

saa paa, at det kan blive det, saavel som det Tydske. At ogsaa han har bidraget sin Skierv·hertil, smigrer han sig med at den Kunstforstandige vil indsee, og paa Grund heraf menneskelig tilgive ham sine Mangler og Feil.

Dette maa nu være nok. Dersom man forresten finder at disse Samlinger indeholde noget oprindeligt Eget, Forfatteren selv tilhørende, vil det glæde ham. Jenhver Kunst-Periode, hvor den ene Kunstner træder i den Andens Fodspor, er det ligesaa naturligt, at det Foregaaende maa have virket paa ham og at det reflecterer sig fra ham, som at han, hvis han er en virkelig Kunstner, amalgamerer det Givne med sin egen Individualitet, og paa denne Maade frembringer noget hidtil Useet. Da man spurgte Maleren Ludvig Carracci hvilken Maler han satte meest Priis paa? sagde han: Den, som forstaaer at giøre sig det Bedste egent af de Bedste. Det samme kunde man vel sige om enhver Kunstner, naar han tillægger det og forener det med sin egen Aabenbaring.

Indhold.

Side

Freyas Alter 1

Romanzer, Sange og Elegier.

Uffe hin Spage 143

Knud den Store 165

Borgridderen 170

Den gamle Kæmpe Comefes . . 176

Eventyret i den fremmede Stad . . 181

Blomst Understøn (efter Goethe) . 186

Den første Walpurgisnat (ligeledes) . 196

Wiedewelt 196

Freyas Rok 200

Til Hanna 202

Til Camma 205

Fortrestning 207

Petrarcas Canzone ved Vaucluse . 209

Violerne 213

Vaarsang 215

Viinguden (efter Novalis) . . 218

Julevise 221

Vahl 224

Side

Bryllups-Sang af Catullus . . . 227
Island 233
Evald 237
Hesten 241
Vaaren 247
Propertii første Bogs fredie Elegie . 251
— Første Bogs tyvende — . . 255
— Anden Bogs niende — . . 260
— Anden Bogs tyvende — . . 263

Langelands-Reise.

Indledning 271
Til Saxo Grammaticus . . . 275
Roeskilde Landevey 277
Isefiorden 278
Roeskilde Domkirke 281
Overgang 289
Degnen i Kroen 291
Ringsted 292
Sigersted 294
Krebshuset 297
Morgenstunden 298
Soroe 300
Anders Skov 302
Slagelse 307
Corsoer 308

	Side
Corsøers Fæstning	310
Corsøers Kirke	311
Birkners Gravskrift	312
Vinden	313
Reisen over Beltet	314
Reisen fra Nyborg til Svendborg	324
Svendborg Sund	329
Thorsing	331
Overfarten fra Vennemæs til Rudkiøbing	336
Apotheket	339
Omskiftning	344
Faareveile	347
Faareveile Skov	355
Gibsbilledet	358
Morgen-Vandring	361
Aften-Vandring	366
Freidigt Sommerliv	372
Vennernes Ankomst	377
Samliv	381
Aftensang	386
Toget til Thorsing	389
Hiemfarten	409
Katastrophe	412

Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fødsel	421
Maria	424

	Side
Joseph	425
Christi Manddom	426
Kristelserne i Orken	428
Johannes den Døber	436
Christi Daab	437
Jesu Lære	438
Jesu Mirakler	443
Pharisæeren	447
Saducæerne	451
Simon Peder	453
Johannes	458
Den hellige Nadvere	461
Judas Iscariothes	465
Getsemane og Golgatha	471
Disciplenes Jubel-Hymnus	476

Freyas Altar.

Et Syngespil.

Personerne:

Oberst Hielm.
Clauſine, hans Datter.
Beate, hendes Kammerpige.
Herr von Bilbo, en gammel Adelsmand.
Guilielmo. Improviſator og Guitarſpiller.
Skoleholderen.
Jakob, en Bondekarl.
En Gartner.
Henrik, Lars, og To andre — Tienere hos Bilbo.
Kaſpar, Oberſtens Tiener.
Chor af Skolebern og Benderfolk.

Første Akt.

En Lund; i Midten et stort firkantet Altar af mosbegroede Kampestene,

Guilielmo

kommer ind med Tornister paa Ryggen og Guitarre i Haanden.

Her er kiøligt og godt! Her kan jeg hvile mig lidt. En deilig Bøgelund. Den nordiske Genius hvisler i Bladene og fortæller gamle Eventyr. Hvad seer jeg! Et ærværdigt Offersted. Har Skiebnen samlet saa mange kiere Ting paa eet Sted, for at faae mig til at glemme Italien? Jeg vil sætte mig lidt paa denne gamle Steen. — Hvor sødt den grønne Hvælving slutter sig heromkring, hvor fortroelig! Ret et Altar for Kierligheden. *Tager sin Tornister af og sætter den ved sin Fod* Hvad er det som rangler? Min Meisel! Et Minde om min Billedhugger-Dueligheb.

Ja, var det ikke lykkedes Hyperboræeren bedre at blive Improvisator end Billedhugger, saa havde jeg kun slet været i Italien. Tager Meiselen frem og betragter den Kan jeg imidlertid ikke blive Billedhugger, saa kan jeg blive Steenhugger, det er dog altid noget, og føder sin Mand bedre. Freya! Jeg vil udhugge dit Navn i denne gamle Steen, som sikkert skylder din Guddom sin Tilværelse, og naar jeg har giort det, saa vil jeg bortkaste min Meisel.

Synger og hugger.

I Kierligheds Lund
Hugger jeg her, o du Elskedes Gudinde!
I trofaste Grund
Dit hellige Navn; det skal Blomster omvinde. –
Guldlokkede Freya, salig og skion!
Her hilser dig atter din Søn.

En grusom Møe
Saared hans Hierte,
Foragted hans kierlige Smerte,
Da stormed han vild over Hav, over Søe,
For at glemme sin Møe
Eller døe.

Af Guitarren stemmes og bliver forstemt,
Men Pigen, man elsker, blier aldrig glemt. —

Ei Europas Riger
Selv ey Italiens blussende Piger
Bragte den Længsel til at døe,
Der var tændt af en nordisk smægtende Møe.

O Elskovs Gudinde!
Beskyt din Søn, lad ham atter finde
Sit Hiertes Veninde.
Bøy hendes Barm til Elskovs Lyst,
Bøy hendes Øre til Guitarrens Tone;
Da skal han her med sin Møe ved sit Bryst
Dit Altar med Roser bekrone.

Der staaer det! F.R.E.Y.A. Nu lidt Jord i Ildhugningen at det kan see brav gammelt ud. — Dette Muld mine gode Bogstaver skal sætte Eder en atten, nitten hundrede Aar tilbage i Tiden. See saa! hvor ærværdigt det ikke staaer der. Og nu Meiselen bort. Kaster den Dette Navn var dit skiønneste Værk, og det er en herlig Ting naar en Kunstner forstaaer den Kunst, at holde op i Tide.

Beate

kommer med en stor Papirsæske under Armen.

Guilielmo.

Hvad er det? En Pige! En smuk Pige!

Beate.

Hvilken underlig Fyr er ikke det! Hvor besynderlig han seer ud.

Guilielmo.

God Middag, mit ſmukke Barn!

Beate.

Tienerinde! Vil gaae

Guilielmo.

Aa — tillad at jeg opholder Dem et Øieblik. Da jeg nylig er kommen i Erfarenhed om at dette er Kierlighedens Lund, og da jeg ſeer Dem gaae her igiennem ſaa ganſke huusvandt, ſaa riſikerer jeg intet ved at antage Dem for hendes Sendebud! Hendes lille Nymphe.

Beate lidt ſtødt.

De tager Feil, min Herre! Jeg er ingen Nymphe.

Guilielmo.

Freya ſelv altſaa? Desbedre. Hil være Dig ſkiønne Freya! Vil omfavne hende

Beate

Jeg er heller ikke Freya. Vikler ſig los

Guilielmo.

Heller ikke Freya? Ih men hvem er du da? Ah! nu kommer jeg paa Spor. Diſſe ſorte Haar og brune Øine vidne heller ikke om nogen nordiſk Guddom. Udentvivl er du Venus ſelv, eller en Charite, eller Najade, ſom har forvildet ſig i diſſe nordlige Enemærker.

Beate.

Forvildet mig? Nei jeg har ſaamæn ſlet ikke

forvildet mig. Denne Skov tilhører Hr. Oberſt Hielm, min Frøkens Fader, og jeg kommer fra nærſte Kiøbſted, med Stads, ſom han vil forære hende paa hendes Fødſelsdag i Morgen.

Guilielmo.

Jh det træffer ſig jo excellent; det er jo der jeg ſkal op og ſpille og ſynge.

Beate neier.

Guitarreſpilleren Herr Guilielmo, altſaa!

Guilielmo.

Der tre Aar har opholdt ſig i Italien, for at lære at ſpille og ſynge for ſmukke Piger, og ſom til den Ende nu drager hele det muſikalſke Sielland igiennem, for at enflamere det, ved ſit Talent.

Beate.

Enflamere Sielland? Gud bevares!

Guilielmo.

Nu, nu! Jeg mener det ikke ſaa flemt, du lille Eucharis hos den mig endnu ubekiendte Kalypſo.

Beate.

Min Herre! jeg forſtaaer ikke Italienſk.

Guilielmo.

Mit Barn du forſtaaer et Sprog, ſom man har lagt ſig efter allevegne, og meeſt i Italien.

Beate.

Er det Kragemaalet.

Guilielmo.

Ja, mit Barn. Kragemaalet med Hinene.

Beate.

Nu maa jeg rigtig gaae.

Guilielmo.

Bie dog og viis først en stakkels forvildet Italiener paa rette Vei. Gaaer jeg den Vei op til Baron Rosenskiolds?

Beate.

Skal De derop og synge?

Guilielmo.

Nei, jeg skal op og spise til Middag hos ham, fordi jeg giorde hans Bekiendtskab sidst, ved at synge lidt for hans smukke Kone.

Beate.

For hans smukke Kone?

Guilielmo.

Ja. Jeg synger aldrig uden for smukke Folk, og saa maa det endda være Fruentimmer til. Et Par Rynker og et gustent Ansigt faaer mig strax til at hyle som en Porthund. Det er en Naturfeil jeg har, kiere Beate!

Beate.

Jeg har ikke længer Tid at bie. Vil De følge mig hen til Bakken, saa skal jeg vise Dem hvad Vei De i Morgen gaaer til Oberstens.

Guilielmo.

Jeg følger Dig lige hiem.

Beate.

Nei, kun til Bakken.

Guilielmo.

Nu vel da. Men—førend vi kommer ud af denne svale Eensomhed—: Kiere Pige! du har et Par Rosenlæber, som besidder en forfærdelig Attractionskraft. Hvad hedder Du?

Beate.

Beate!

Guilielmo.

Beate! Et meget lykkeligt Navn.
Smukke Beate et Kys mig giv.

Beate.

Hvor kan De dog sligt begiere.

Guilielmo favner hende

O hvor du har et smekkert Liv.

Beate.

Herr Spillemand lad mig være.

Guilielmo.

Hvilken Arm!

Beate.

Gaae Deres Vei!

Guilielmo.

Hvilken Barm!

Beate.

Slip siger jeg!

Guilielmo kysser hende

Herligt smager i Elskovs Lund
Et Kys paa en blussende Rosenmund.

Beate tørrer Munden.

Hæsligt smager paa Alfarvey
Et Kys som kun tages, men gives ey.

Guilielmo.

O det vilde ikke smagt halv saa sødt, om du havde givet mig det ganske frivillig. See saa nu gaaer vi da, og i Aften kommer jeg og synger en smuk Serenade uden for dine Vinduer.

Beate.

Det skal De smukt lade være. Det er ikke Brug her til Lands.

Guilielmo.

Hvad der ikke er, kan blive. Det er Brug i Italien, og i Musikken maa I Siellandsfarere smukt lade Eder sige af os Italienere.

De gaae.

Skoleholderen kommer med en Flok Skolebørn og et Birkeriis i Haanden.

Skoleholderen.

Forstyrrer mig ikke i mine Betragtninger ved Eders Sniksnak, forstyrrer Eder ikke selv, Børn! Bærer Eder ad som gamle Folk, der have staaet til Confirmation, og ryster Børnene ud af Ærmerne.

Choret, som har mig til Forfatter, og som skylder den naadige Frøkens Geburtsdags Celeberation sin Tilværelse er endnu ikke rigtig indstuderet. I have Gehørets Mangel, og røber ikke de musikaliske Indsigters Forraad. Imidlertid skal det dog nok gaae, haaber jeg; thi den gode Villie er dog i alle skionne Kunster det Fornemste. — Men hvad seer jeg! Her er jo en Plads i Lunden, hvis Bequemmelighed er endnu større, til Festens Holdelse, end den vi nylig vare paa. Besynderligt! Remarcabelt! Her har jeg aldrig været før, i dette Liv. Hvad seer jeg? En Steen. En stor Steen med et Navn paa. Sætter Briller paa Næsen og læser snøvlende F.R.Ē.Y.A. Heureka, Børn! Veed I hvad Børn? Dette er et gammelt Altar, som jeg har opdaget. I seer selv allesammen, at jeg har opdaget det.

Børnene raabe

Ja det see vi allesammen.

Skoleholderen.

Derved vil Hosernes Grønhed opnaaes, hos den naadige Herre. Han er en stor Ven af gamle antiqvitetiske Oldsager, og søger næsten altid forgieves. — Folder nu Eders Hænder smukt, Børn! saa skal Eders Kundskabers Formerelse udvides, ved Forkyndelsen om denne Steen, og dens Hensigt. Børnene folde Hænderne Seer I nu vel, Børnlille! I gamle Dage — Hm — I Christian den Siettes Tid —

hm — og før, Børn, før! — For den Oldenborgiske Stammes Tid — var her — i Norden — efter den Tids brugelig Maade — og Overtroe — en Gudinde, som — hm — Ja! — He — Det sommer sig nok ikke, at jeg siger Eder det Børn. Thi, I er Børn, Børn! — Og — æ — med Børn maa man ikke tale om saadanne Ting..... Altsaa, Børn — hm — vil vi bie, til I blive Store, Børn! Forstaaer I mig, Børn?

Børnene i Munden paa hinanden.

Jo..... o!

Skoleholderen.

Nu, saa veed I da min Mening, Børn. Og paa den Maade kom vi ud af det. Saa vil vi da nu gaae videre, Børn. — Men — jeg faaer et Indfald! Inden vi gaae videre saa lader os engang først probere hvorledes Geburtsdagscarmenet klinger her. Begynder Børn, saa over I Eder ogsaa med det samme. Jeg skal føre Eder an.

Børnene synge, Skoleholderen fører dem an og slaaer Takt med Riset.

Den Naadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets Hyldest,
Med Flittighed
Og Vittighed
Gior hver en Fordring fyldest.

Hun takker saa
Og snakker saa
Med hver en Mand paa Gaden;
O gid i Aar
Alt Godt hun faaer
Af Drikken og af Maden.

Hun smidsker ey
Og hvidsker ei,
Men glæder sine Giester,
Hun er os kier.
Det ønskes her
Af Byens Skolemester.

Skoleholderen.

Bravum! Børn. Visen tager sig godt ud i det Grønne. Baresters I kunde holde Takt. Og saa er der ogsaa Nogle iblandt Eder, som er saa ufornuftig, og synger "Af Byens Skoleholder." I maa synge: "Af Byens Skolemester," Børn; ellers rimer det sig jo ikke paa "men glæder sine Giester," Børn. Har I ikke mere Øre for Prosadien i Poesien? Naa, nu kan I da gaae hiem for idag; men kives ikke paa Veien.

De gaar.

En Bondestue.

Herr von Bilbo

i gammeldags Dragt med Allongeparyk.

Det er ingen Under! Jeg bander ellers aldrig, men det er Fanden bygge Reder i min syndige Siel ingen Under. Hvor man dog kan være dum, enfoldig, et Bæst, om jeg maa tale saa grovt. Piger er Piger, og ungerske Støvler er ungerske Støvler. Kierlighed er Kierlighed og Parykker a la Caracalla, og a la Brutus staaer ligefrem over Allongeparykker; ligesaa høit som Borgermesterne i Rom stode over Borgermesterne i Raadstuen. Jeg har aldrig vidst hvori det egentlig stak: Jeg er en riig Mand, jeg er en moralsk rigtig Mand, jeg er en Adelsmand, jeg er en Mand i mine bedste Aar. Men som sagt: Støvler er Støvler og Ørenhaar er Ørenhaar. Kort Vest, lange Buxer. Nu omstunder har Cavalererne i Benene hvad de før havde i Brystet; man maa have Hiertet i Buxerne naar man nu vil være Damerne tilpas. Hei Henrik! Henrik! Kan den Karl ikke høre? mig synes, jeg brøler høit nok. Henrik! Det er for Gud tungt for en gammel Cavaleer at have en Domestique som er døv paa Hørelsen. Henrik da!

Henrik kommer ind med en Bylt Klæder

Bilbo.

Jeg trækker dig Femtedelen af din Løn, Esel! for den defekte Sands. Lad mig see, 5 i 30, det kan jeg ikke, saa laaner jeg een som er 10. Hm — det er forbandet med Regnekunsten at man altid skal huske hvad man har in mente. Hvad har du der?

Henrik.

Klæder Herre som nylig er kommen fra Skræderen.

Bilbo.

Fra Skrædderen?

Henrik.

Jeg lod ham ingen Roe have, Herre! førend han skyndte sig.

Bilbo.

Henrik! du er dog en Fandens Karl, en Dievels Karl, ret hvad man saadan kalder en Allerhelvedes Karl i god Bemærkelse, Henrik. Er de der alt? Og det har du saadan faaet Skrædderen til at skynde sig med; den langsomste af alle Insekter paa Guds brolagte Jord. Henrik, du er min Ven! Min Alderdoms Stottestav. Seer du, nu er jeg god igien Henrik.

Henrik.

Herren er lidt opfarende, men forresten den bedste Mand Siel kan ligge i. Herren er en Engel

i Dievleſikkelſe, om jeg ellers maa betiene mig af denne noget driſtige Metaphor.

Bilbo.

Matador, vil du ſige, Matador. Havde du lært noget, ſom du har Hoved til. Var du ikke ſaa gammel ſom du er, ſaa ſkulde jeg ſende dig til Piſtolotſis Inſtitut i Snebbendal, ſær da du ikke godt kan høre, Henrik!

Henrik.

Det maatte da være paa et af de Steder hvor man ingen Prygl faaer, men bliver ſtraffet med Fornuftsgrunde. — Men ſkal vi nu ikke klæde Herren paa.

Bilbo.

Jo min Ven.

Henrik.

Her er alting, Buxer har jeg ingen nye beſtilt af, thi mig ſyntes Herrens gamle vare vide nok.

Bilbo.

Velgiort. Du eſt en Dannemand, Henrik! Du eſt en Dannemand.

Henrik.

Nu først Støvlerne paa.

Bilbo.

Gierne, Henrik! gierne.

Henrik.

Aa! hvor nu Herren ſtrax ſik Lægge.

Bilbo.

Det næste Par Støvler maa du lade Skoemageren sætte nogle forlorne Smalbeen i, thi du veed at jeg er noget tyk af Naturen over Anklerne.

Henrik.

Skal ikke mankere. — Manschetskiorten er ogsaa god nok. Nu Parykken.

Bilbo.

Ja det er Hovedsagen. Er den a la Caracalla eller a la Brutus?

Henrik.

A la Brutus, Herre.

Bilbo.

Got, jeg har aldrig kunnet lide Caracalla siden han giorde mig det Oprør, mod Giessene paa Capitulatium i Rom.

Henrik.

Ja det maa have svedet forbandet til Mortens- og Mikkelsaften. Var ellers ikke hans Dobenavn Catilina, Herre?

Bilbo.

Nok mueligt. At han ikke fik sit Forsæt udført, derfor maa vi da takke den Guds Mand Cicero.

Henrik.

Herren vil nok sige Kikero.

Bilbo.

Nei jeg vil sige Cicero, Henrik, med Tilnavn de Officiis. Hielp mig nu Parykken paa.

Henrik hielper ham.

Saadan er det at have havt en god Opdragelse. Hvad man i Ungdommen nægter, man ej i Alderdommen glemmer. Jeg Stakkel sik ey engang Tid til at løbe Latinskolen heelt igiennem.

Bilbo.

Hvordan klæder Parykken mig, Henrik?

Henrik.

Aimabelt! Herren seer saa brutal ud, som om han strax vilde hen og stikke Cæsar ihiel.

Bilbo.

Nu det er mig hiertelig kiert.

Nu jeg haaber at den Skionne
Dog engang vil stryge Seil,
Disse Klæder er saa kionne
At det det aldrig kan slaae feil.
Hendes pene Jomfruenykker
Nu vil komme smukt tilkort;
Ved at see den Slags Parykker
Flygter hver en Nykke bort.
Naar det Ydre man behøvler
Stiger Venus venligt ned.
Støvlerne som sagt er Støvler,
Kierlighed er Kierlighed.

Henrik.

Jeg veed ikke hvem Herren ligner meeſt, enten den atticanſke Vapol, eller den vedicæiſke Menus.

Bilbo.

Den atticanſke Vapol? Ham huſker jeg ikke længer hvad det var for en Karl.

Henrik.

Han kaldtes ogſaa Vapol fra Bellevue, og var ſaa ſmuk, at der kom to Slanger op af Havet og qvalte ham af Misundelſe.

Bilbo.

Du har Ret, Bellevue ligger tæt ved Havet. Du eſt en Dannemand Henrik, det er mig kiert at have en Tiener, ſom dog intet reent Kiødhoved er. Farvel, nu iler jeg paa Kierlighedens Vinger; jeg tager Lars med mig. Farvel. Gaaer.

Henrik.

Lars er en underſætſig Karl, han maa ikke være god at føre tilveirs, paa Kierlighedens Vinger. — Naa — nu ſkulde vi da til at revidere de gamle Klæder, med hvad derudi befindes, thi dem tænker han da ikke mere paa. Rager i Lommerne. Fire Rixdaler og nogle Smaapenge? Hm! Krummer er Brød. Mange Bække ſmaae giør en ſtor Aae. Min Herre huſker ikke got hvad han har in mente, derfor laaner han tit Een af mig ſom er Ti. Du eſt en Dannemand Henrik, du eſt en Dannemand. Putter Pengene i Lommen og gaaer

Værelse hos Oberstens.

Obersten. Clausine kommer ind.

Obersten.

Ey mit Barn, min egen Clausine, der har du faaet dig en smuk Krands af Violer. Den klæder dig varhaftig godt om dine brune Lokker.

Clausine.

Jeg fik den ude i Haven, af en Gartnerpige.

Obersten.

Nu, er Haven ikke ret kommen i Orden? Er den ikke bleven ret net?

Clausine.

Overmaade net, kiere Fader!

Obersten.

Alt dette har jeg ladet giøre, for at den kan see en Smule maneerlig ud, paa din Geburtsdag i Morgen.

Clausine.

Fader er saa god.

Obersten venlig.

Hør, Clausine! Vær du nu ogsaa god! Ikke sandt? Du tager Bilbo, du gifter dig med ham for min Skyld, du giør mig den Gefall? Ikke sandt?

Clauſine.

Men hvor kan dog nu min gode Fader tale videre om den Ting. Have vi ikke vidtløftig nok afhandlet den hele Sag, og har De ikke givet mig Ret?

Oberſten.

Jo, mit Barn! Fuldkommen Ret. Du — handler efter Grunde! du er conſequent! Og det kan jeg lide. Der er ingen Ting i Verden, ſom jeg har mere Agtelſe for end Karakteer og Faſthed. Men — jeg tænkte kun ſaa — — Om du maaſkee ikke ſkulde have faaet andre Tanker ſiden i Gaar? God gammel Ven! — Lidt gammeldags! — Rørig Mand — ſtærk af ſin Alder — Eh bien! Du vil ikke, du handler conſequent; men jeg vilde kun giøre dig opmærkſom paa, at man finder ikke ſlige Mænd paa Gaden, Clauſine! de voxer ikke paa Træer.

Clauſine.

Paa Træer voxe de rigtig nok ikke, men paa Gaden kunde man dog vel finde dem, om man ſøgte lidt. Jeg beder, kiære Fader! Tal ikke mere derom. Herr von Bilbo er gammel og ſær, jeg er ung og munter, og lige Børn lege bedſt.

Oberſten.

Bravo, Barn! Du taler ſom en Cicero. Kong Salomons Ordſprog er ikke klogere, end det du der ſagde. Lad den gamle Nar løbe. Det ſkader ham ikke. Hvad vilde min Søn paa den Gallei? Jeg admi-

rerer din Absigt. Men — jeg tænkte kun saa — brav Mand — gammel Ven! — Man vilde gierne giøre Alle det tilpas — Det kommer altsammen an paa dig. Det er dig som skal have ham, og ikke mig. Var det m i g, jeg siger dig det reent ud, Clausine, jeg tog ham med Kyshaand.

Clausine.

Men da det nu er mig —

Oberſten.

Saa taer jeg ham ikke. Ikke meer om den Ting. Han kommer ellers herhen i Eftermiddag. Han er her snart, maaskee strax. — Jeg vil gaae bort, thi jeg skammer mig som en Hund over at jeg skal sige ham Ney. Jeg lader Eder være allene. Du giør hvad du vil! Punktum.

Clausine.

Vel, min Fader!

Oberſten

gaaer, men kommer tilbage igien.

Du giør hvad du vil!

Clausine.

Ja, min Fader!

Oberſten venligt overtalende.

Og hvad jeg vil?

Clausine.

Efter hvad der er talet, stemme vi jo overeens.

Oberſten hurtig.

Du tager ham altſaa —

Clauſine falder beſtemt ind.

Ikke.

Oberſten langſom.

Du tager ham altſaa ikke! Rigtig, ſaadan var det, ſaadan bør det være. Conſequent! Conſequent! Affides i det han gaaer Naar hun ſeer ham ſelv, ſaa bliver hun nok bevæget. — Godt Hierte! Men lidt egenſindig! paaſtaaende! — Hun tager ham nok, tænker jeg. Gaaer

Clauſine.

Naar Hiertet heit for en Yngling ſlaaer,
Med funklende Øine, og ſortbrune Haar,
Da er der kun lidet tilovers for den,
Som gammel og graae
Kan neppe gaae,
Om end han var Faderens kiereſte Ven!
Ak ſkal ieg da evig ſukke!
Evig kun græde og klage?
Kan du dit Øre tillukke!
Kommer du aldrig tilbage?
O hvis med Dig, mig Skiebnen foreente!
Havde ieg Vilhelm dig i min Favn —

Bilbo,

ſom er kommen ind og har hørt de to ſidſte Linier,

skielver af Glæde, sniger sig bag paa hende og omfavner hende.

Her er jeg! Var det ey mig du meente?

Clausine

forvirret, i det hun gier sig los.

Nei....!

Bilbo.

Og Vilhelm er dog mit Navn!

Clausine.

Herr Bilbo, min Gud!
Hvordan seer De ud?

Bilbo.

See hvad Kierlighed formaaer!
Nye Klæder, nye Haar!
Solen smelter Biergets Snee,
Blomsten er igien at see.
Søde Clausine! Vær nu mild.
Elskov gior Jis til Ild!
Elskov gior ung af gammel.

Clausine.

Elskov gior Elskov vammel!

Bilbo.

Haabets Blomst af Elskov voxer.

Clausine.

Og paa hver-en Alfar Vei.

Bilbo.

Kom dog ei med Paradoxer.

Clauſine.

Kom med Elſkov heller ey!

Bilbo.

Lad min brændende Bøn Dem røre,
Rynk dog ikke de ſkiønne Bryn.

Clauſine.

Hav Medlidenhed med mit Øre,
Hav Medlidenhed med mit Syn.

afſides.

Jeg ſeer nok at jeg paa ingen anden Maade ſkiller mig ved den gamle Nar, end ved at ſætte i Værk hvad jeg har beſluttet.

Bilbo.

Tænk paa mine tre Herregaarde, kiereſte Sinemoer! paa mine gode Egenſkaber, og min Paryk a la Brutus; paa at jeg ſom en troe Hyrde har opholdt mig ſiorten Dage her ude paa Landet, for at have Dem i Nærheden, for Comoditetens Skyld. Jeg bander ellers aldrig, ſær om Hverdagen, men Fanden raſle Effen eller Ueffen med mig om en Flaſke ſydende Beg, om jeg ikke er ſaa forliebt —

Clauſine undſeelig.

Herr von Bilbo, ſiden De da trænger ind paa mig med ſaa megen ungdommelig Heftighed, ſaa nødes jeg til at giøre Dem en Tilſtaaelſe.

Bilbo.

Ret saa, kiereſte Clauſine! Ret saa.

Clauſine.

Men da min Undſeelſe —

Bilbo.

Aa hvad! lad Undſeelſen ryge ad Helvede til. Det er en Fordom, en Levning af den barbariſke Middelalder.

Clauſine.

De ønſker en endelig Erklæring, Herr von Bilbo, og jeg har længe været betænkt paa at give Dem den; men — da Læben nægter mig sin Tieneſte, saa maa et Tegn erſtatte, hvad Ordet ikke formaaer.

Bilbo afſides.

Hun vil give mig et Tegn? Det er et godt Tegn. Høit Kom med Tegnet, Barn; kom med Tegnet.

Clauſine.

De erindrer at vi en Aften, i ſmukt Maaneſkin, gik igiennem Skoven ſammen.

Bilbo.

Ak ja! Det var en deilig Aften. Dengang var jeg endnu gammeldags klædt. Maanen blandte sit hvide Skin med Pudderet paa min Paryk og ſtraalede saa ſværmeriſk ned, giennem de tykke Løv, paa mine velbørſtede Sølv-Skoeſpænder.

Clauſine.

Vi kom til en Plads i Skoven, hvor der laae nogle ſtore Kampeſtene oven paa hinanden.

Bilbo.

Der ſank jeg paa mine Knæe, og giorde Dem en formelig Kierligheds-Erklæring.

Clauſine.

Men blev forhindret midt i Talen —

Bilbo.

Da mine ſorte Emſes Buxer i det ſamme braſt for Knærne, ſaa at Uldſtrømpen foer ud, ſom den blege Maane giennem Skyens Riſt paa Himlen. O jeg erindrer det altſammen.

Clauſine.

Nu vel, Herr von Bilbo! Ved dette gamle Altar, ſom De ſelv kaldte Kierlighedens, er der en ſtor tyk Buſk. Derſom De vil umage Dem derhen, ſaa vil De bag denne Buſk finde en Gave, ſom vil ſige Dem mit Hiertes endelige Mening. Min barbariſke Undſeelſe tillader mig, ſom ſagt, ikke at ſige Dem den ſelv. Lev vel ſaalænge kiere Herr von Bilbo!

Nejer og gaaer.

Bilbo fuld af Glæde.

Søde Clauſine! Først et Ord. — Hun er alt ſkiten. Begeiſtret Hun forſvandt, ſom Jægerens Hund, paa Maanens Horn, i Nattens Blæſt—ſom Klopſtok ſiger i ſin Oſchade. Lykſalige Bilbo! Hvad

kan det være? Et brændende Hierte! Et Par Duer som nebbes. En Vergißmeinnicht! Vore Navne i Dræk, i Træk, vilde jeg sige. Amor ridende skræv over en Tønde! Nei det er sandt det er Bachus, Gud for Viinhandelen. Jeg iler, trods min Podagra, trods mit Sting i Siden, trods mine Ligtorne. Kierlighed overvinder alt! Den udretter alt! Den har giort Markerne flade og Steilerne bakkede, hvad vilde jeg sige, Bakkerne steilede. Den bøler giennem Nattergalens Stemme og piber igiennem Ukrudtet paa Marken. Jeg iler efter Tegnet. Jeg iler.

Obersten. En Tiener.

De komme hurtig ind af den anden Dør.

Obersten.

Saae den fremmede Gartner mig?

Tieneren.

Nei, Herr Oberst!

Obersten.

Du lader dem ogsaa altid rende lige ind, kan du ikke passe paa? Havde han seet mig, saa havde han ikke sluppet mig før jeg havde taget ham i Tieneste; det er jeg vis paa. Lad ham gaae, sig jeg er ikke hiemme. Jeg har arvet nogle Penge, det er sandt, men Rigdom kan faae Ende, og om det saa var den hovedrige Mand Atapaliba, saa kunde han dog ikke fylde Salen med Guld, skiønt det gieldte hans Liv.

Tieneren.

Han bad mig ſige Oberſten ſit Skudsmaal.

Oberſten.

Naar jeg ingen Gartner bruger, ſaa bruger jeg heller ikke hans Skudsmaal. Kan du ikke begribe det, Karl? Tieneren vil gaae Hvor ſkal du hen?

Tieneren.

Jeg vilde bringe ham det tilbage.

Oberſten.

Bie lidt — Jeg kan dog ſagtens fikke deri, for Leiers Skyld. Skye mig det. Læſer Hm! Gode Skudsmaal. Tilfreds Et Genie! Gior nye Anlæg. Der Teufel! — I en anden Tone Hm! Projektmager! Nar! Tydſk Vindbeutel! Lad ham rende. Tieneren vil gaae Hei Kaſpar! Du er ogſaa ſaa forbandet geſvindt. Lad ham komme ind. — See paa ham kan jeg dog uden Penge. Tieneren gaaer. Nei, nei, nei! Kaspar!

Tieneren.

Herre!

Oberſten.

Lad ham komme ind, Caspar! Tieneren gaaer Er dog kuriös for at ſee den Karl.

Gartneren

kommer ind med en ſtor Havesax under Armen og giør mange Complimenter.

Unterthänigster Diener, min Hr. Obriſt!

Obersten.

Servitør! Han søger Tieneſte hos mig?

Gartneren.

Getroffen, gnädiger Herr! getroffen.

Obersten.

Hvad duer han egentlig til?

Gartneren.

Til alting, Herr Obriſt.

Af min Skudsmaal De kiender mich schon.
Gartner bin ich von Profeſſion,
Hækker jeg planter i krumme Gange,
Graber Kanalen ut som en Schlange,
Krandſer den rundt mit Blümelein;
Lächeln ſo lieblich in Sonnenſchein!
Erinder kan jeg til Byen gaae;
Tiden med Indfald Dem forſchlaa;
Um zu ſtellen mein Hunger und Durſt
Spiller jeg Dem en god Hans Wurſt,
Klipper med Saxen, ſinger med Munden,
Drikker paa Oberſtens Sundhed und Liv
Gierne Pokalen ud til Bunden.
Alles zu Nutzen und Tidsfordriv!

Obersten.

Ja det er altsammen ganske godt, min kiere Ven! Men jeg har ikke Raad til at holde saa mange Folk.

Gartneren.

Po Lønnen ansees ikke Herr Oberst, men kun paa en honet Omgang.

Obersten.

Kan han klippe Historier ud i Hækker, Gartner?

Gartneren.

Ja grausam, Herr Oberst. Jeg har een Sted saaet en Bræmie, hvor jeg udklippede Jerikos Beleiring, mit Maurenes Instirtelse, und Basunernes Lid.

Obersten.

Der Tausend. Det var store Ting. Thi sæt ogsaa at det er en Helvedes Løgn, hvorom jeg ikke tvivler, saa er allene Løgnen Pengene værd. — Nu det er mig kiert. Jeg trænger just til en Karl som kunde klippe mig godt Gestalter ud i Hækker. Jeg har mange af dem i min Have, og ønskede gierne at gaae noget en gros i denne Kunst.

Gartneren.

Darin thuen Sie sehr wohl, hochzuverehrender Herr! At handle en gros er for nærværende Did den Kunst af alle Kunster, som feder sin Mand bedst.

Oberſten.

Diſſe Kanaler og Dievelſkaber kan jeg ikke lide, derimod en ſmuk Buxbomfugl i en net, tæt, og velreven Hækkegang — det giver en Hauge et viſt ærværdigt Udſeende.

Gartneren.

Richtig Herr Oberſt, om ſaadan en Hauge kan man ſige, dat det er en Hauge ſom baade har Neb und Kleer.

Oberſten.

Hør nu Gartner! Jeg har en ſtor Hække henne ved Parken, der har jeg tænkt paa at faae Hiſtorien udklippet om Laban og Jakob, og Faarene, og Vandet med Kieppene. Jeg har en Kakkelovnspladede derinde, ſom han gierne kan tage til Mønſter, da det er Sommer og vi ingen Stuevarme behøve i denne Tid.

Gartneren.

Herr Oberſten vilde alſo have den Stikke in Basrelief?

Oberſten.

Ja!

Gartneren.

Ha! ha! ha! Nu veed jeg hvad Oberſten vil prøve.

Oberſten.

Nu da?

Gartneren.

Oberſten vil prøve om jeg er en Vindbeutel.

Oberſten.

Er han dog saa klog?

Gartneren.

Men i saadan en Snare kunde jeg ikke falde, uden jeg hafde en Haarbeutel. Nein, Herr Oberſt! Egyptiſche Obeliſker, Pyramider, und andre ſolche Kleinichkeiten, Damer mit Poſcher paa, Fugle und andre flirbenede Diir, ſo vidt ſträcker ſig min Kunſt, Herr Oberſt! Aber weiter nicht!

Oberſten.

Der har han da Fæſtepenge; og gaae saa ned i Kiokkenet, og faae ſig Noget at bide paa. Har jeg saa mange Folk, kan jeg ſagtens have ham med.

Gartneren.

Ergebenſter Knecht, Herr Oberſt! Ergebenſter Knecht. Will ihnen ein ſehr nützlicher und uneigennutziger Diener ſein. Aber, um nicht das eine ins andre zu reden — Hvor er Veien til Kikkenet?

Oberſten.

Der!

Gartneren.

Allerunterthänichſter Diener, Ihro Gnaden! Will ſogleich meinen Dienſt anfangen. Gaaer

Oberſten.

Det er en Uglſpil! Vittig Canaille! — Du gode

Gud! Bare det nu ikke er en Spitsbube.— Det var en dum Streg af mig. Jeg lader altid mit gode Hierte trække af med mig. Nu! — Det faaer at komme derpaa an.

Skoleholderen og Jakob;

den sidste med en stor Sæk paa Nakken.

Skoleholderen.

Tilgiv, bevaagne Herr Oberst, at jeg kommer uden at lade mig anmælde. Tieneren var ikke tilstæde. — Bliv tilbage Jakob, siger jeg!

Jakob.

Bliv selv tilbage, siger jeg; og lad mig komme frem med min Pose.

Skoleholderen.

Jeg har Ting af Vigtighed at forebringe.

Jakob.

Ja jeg ikke destomindre. Dersom han kunde see igiennem Sækkelærred, saa vilde han forundre sig.

Obersten.

Jakob, er du gal? Har du ikke mere Respekt?

Skoleholderen.

Skylder du mig ikke din intellectuelle og moralske Dannelse, Knægt?

Jakob.

Har I ikke faaet fiir Skilling ugentlig, i rette

Tid? Saa veed jeg baade den intægtuelle og borealske Dannelse er betalt. Ak naadige Herre! Lad Skolemesteren gaae at jeg kan faae Audients.

Obersten.

Jakob! Du veed at du er et Fæe.

Jakob.

Ja, naadige Herre, det veed jeg.

Obersten.

Jeg kan ikke bruge dig til nogenting, og sender dig derfor af Medlidenhed ud, at opgrave mig Urner og Steenknive, og saadan noget Skrabsammen, til mit Naturalickabinet.

Jakob.

Ja, naadige Herre! Der er ikke et Ord Løgn i hvad han endnu har sagt.

Obersten.

Og har du ikke selv tilstaaet mig, at du ikke duede til at opdage det Bitterste?

Jakob.

Jo, men nu tager jeg mine Ord i mig igien, thi det er Løgn i min Hals.

Obersten.

Hvad har du da der i din Pose?

Jakob.

En Kiempe, Husbond.

Obersten.

Hvad for noget?

Jakob.

En Kiempe, siger jeg. Heel og holden som han er kommen af Moders Liv. Af Veien, Skolemester! at jeg kan lxsse ham af. Han er tung som en Ulykke, efter sin Død.

Obersten.

En Kiempe?

Jakob.

Ja, ja! En Kiempe, en Jette, en Rise, som her vrimlede af i gamle Dage, indtil Syndfloden kom og druknede de Hunde allesammen.

Obersten.

Jeg kan ikke blive klog paa den Snak.

Jakob.

Ja saadan er det at see sig om i Verden. Havde jeg nu aldrig været i Husbonds Neutraliekabinet, og seet alt det Dievelskab, saa havde jeg ikke forstaaet mig paa'et. Det er Magen til den døde Karl, der har kostet Husbond saa mange Penge, og som er faldet ned fra Maanen; hvorfor han ogsaa hedder Maaneden, eller hvad det er.

Obersten.

Mumien?

Jakob.

Ja rigtig. Den, Husbond han har givet tusind Daler for. Men min koster ingenting, og dersom det

nu er en Han og en Hun — men det er da endelig sandt, de ere døde!

Obersten.

En Mumie! Men saa stig dog —

Jakob.

Jeg grov, som Husbond befalede mig, nede i Høien ved Ellemosen. Der er forskrækkelig megen Jord i saadanne gamle hedenske Gravhøie. Endelig fandt jeg denne Karl, som jeg nok troer skal være ægte, saa at Husbond kan have Ære af ham, i sit Neutraliekabinet.

Skoleholderen.

O lad os see, Jakob.

Jakob.

Ja det troer jeg nok, nu vil han see, før var han saa stor paa det, og lod mig høre jeg havde Dannelse.

Obersten.

Naa, ingen Slidderfladder! Luk op.

Jakob

aabner Kæften og tager en gammel træsket Portstolpe ud, med en Knap for Enden.

Sikken en Karl! Det var anderledes Folk end nu omstunder.

Obersten.

Dit Bæst! Det er jo Enden af en gammel Portstolpe.

Jakob.

Af en Portstolpe? Ja saa vil jeg alle mine livfødte Dage gielde for en Porthund. Lad sig sige, Husbond, af Folk der har bedre Forstand. Det er en Mumie! Kan han ikke see, der sidder Hovedet jo endnu.

Skoleholderen.

Ha ha ha ha!

Jakob.

Grin af Satan, Skoleholder! og ikke af den salig Siel. Han har kanskee været en bedre Christen end J.

Obersten.

Det er en Portstolpe, siger jeg dig Karl!

Jakob.

Jo nu skal man nok see at man giør Portstolperne den Ære og begraver dem i gamle hedenske Gravhøie. See, naadig Herre! Karlen har været sine fulde tre Alen lang.

Obersten.

Gaae, Dosmer! Jeg kan ikke bruge dig til nogen Ting.

Jakob grædende.

Kan Husbond heller ikke bruge Mumien i Neutraliekammeret?

Obersten.

Gaae, siger jeg. Paa Øieblikket ud af Værelset med det Snavs.

Jakob

I det han stopper Stolpen i Posen og kommer den paa Ryggen, ved sig selv.

Det kan gierne være, at det er Kong Pharao i Egypten, som druknede i det røde Hav. Men saadan gaaer det: "Naar Døren er lukt og Lyset er slukt, da er den glemt som ude er lukt." Det er ikke værd at nøde Godt i Ondt. Lad os gaae Deres keiserlige Majestæt. — Jakob gaaer. Obersten gaaer fortrædelig frem og tilbage.

Skoleholderen.

Jeg beder Herr Obersten ikke at tænke længer paa den Daare; men at række et naadigt Øre til mine Ord. Begge Hændernes Fuldskab, i Anledning af den kiere Frøkens Geburtsdags Celeberation, ere nokſom bekiendte, og trænger ikke til nogen nøiere Analyse. Jeg har slæbt som et Bæst.

Obersten.

Jeg veed, min gode Mand, at han gior sig megen Umage for min Skyld. Den unge Spillemand kommer dog?

Skoleholderen.

Løftets Givelse fremavlede et sikkert Haab. Men Caracterens Besynderlighed hos den unge Apolle

er ſielden. Han ſpiller ikke for Penges, men Æres Erhvervelſe. Ikke for Mandfolks Fornøielſe, men Fruentimmers; ikke for ſtygge Fruentimmers Fornøielſe, men Smukkes.

Oberſten.

Kiere Mand, bareſten han vilde vænne ſig af med den forunderlige Stiil.

Skoleholderen.

Hielpeordenes Fyldekalk, i de levende Sprog, søger jeg saa meget som mueligt at dræbe, naadige Herre. Ordenes Ciceronianſke Kraftcompacthed. —

Oberſten.

Nu godt! Han vil ſlaae Sproget ihiel. — Saa altſaa Spillemanden er saa løierlig?

Skoleholderen.

Men komme gior han; thi han sagde — jeg taler hans Ord og ikke mine: Om end Frøkenen var saa hæslig, som den sovende Venus i et Voxkabinet, sagde han, saa ſkulde han dog komme, da Kammerjomfruens, Beates, Skiønhed var befunden tilfredsſtillende.

Oberſten.

Sagde han det?

Skoleholderen.

Ord til andet; undtagen at jeg sætter det i noget bedre Stiil; thi ved Italiens Giennemreiſe har Modersmaalets Forglemmelſe havt en beſtandig Formerelſe.

Oberſten.

Gid Fanden havde ham med alle hans Elſer.

Skoleholderen rørt.

Band ikke Elſenavnet, naadige Herre! Det var min ſalig Huſtrues Nomen Proprium.

Oberſten.

Det er altſaa en ægteſkabelig Kierlighed, han bær til alle Sprogets hyppige Elſer?

Skoleholderen.

Det er jo en uſkyldig Fornøielſe.

Oberſten.

Fornei han Elſe uſkyldigt længe nok.

Skoleholderen.

Men nu kommer Forkyndelſens Bedſthed: Som jeg gaaer igiennem Skoven i Dag, med mine Skolebørn, ſom havde indſtuderet det af mig forfattede Carmen, i Anledning af den høie Fødſelsdag, og ſom jeg kommer paa en Plads, falder mine Øines Direktion pludſelig paa nogle Kampeſtene, hvis Størrelſe ere af en uſædvanlig Storhed; og ved den end ydermere nøiere Beſkuelſe, finder jeg Navnet Freyas Udhuggelſe derpaa, med ſtore latinſke Bogſtaver; hvoraf jeg gior den Slutning, at man i gamle Dage har benyttet ſig af dette Altars Brug, til den gamle Forelſkelſesgudindes Tilbedelſe.

Obersten.

Hvad siger han, Skoleholder! Et Altar med Freyas Navn paa?

Skoleholderen.

Som efter Udseendet at dømme i det mindste er hugget et Par tusind Aar før Verdens Skabelse.

Obersten.

Den skal i Naturaliekabinettet.

Skoleholderen.

Jeg er forvisset om, at Menighedens ikke ubetydelige Antal Heste vilde giøre et frugtesløst Forsøg paa dens Borttrækkelse. Men jeg har en anden Plan, naadige Herre! Hvad om Høitiden i Morgen blev bestemt til at holdes der?

Obersten.

Fortræffeligt! Byen jeg skal samle;
Unge Folk og Gamle.
Der er Rum til et Springom,
Deideridom! og Deideridom!
Der med Lyst og Sang og Brag
I hædre hendes Fødselsdag.

Skoleholderen.

Og hun skal staae
Med Blomsterkrandser og Bielder paa;
Udklædt som Forliebelsens Gudinde,

Og alle de Karle og Piger forbinde,
Som Oberſten har beſtemt til Forening
Paa denne Dag, efter min Formening.

Oberſten.

Er han gal?

Skoleholderen.

Gud bevare!

Oberſten.

Er han fuld?

Skoleholderen.

Ikke heller.

Oberſten.

Min Datter med Bielder?

Skoleholderen.

Naa dem kan man jo ſpare.
Naadigſte Herre, bliv ikke vred,
Hvis jeg' har talt i Enfoldighed.
Jeg vil ej fornærme Reſpekten,
Men ikkun formere Effekten,
Til Høitidens bedre Opnaaelſe.
See dét er min Sandheds Tilſtaaelſe!

Oberſten.

Alt godt min Ven.

Skoleholderen.

Saa maa vi da tænke om igien,
Paa noget, ſom Frøkenen mere kan hædre —
Og ſom klæ'er hende bedre!

Oberſten.

Gior det, ſaa ſkal jeg hans Viisdom ſkatte.

Skoleholderen ſpekulerende.

Havde vi bare to dygtige Katte.
Dog de maa vel findes i hele vort Sogn.

Oberſten.

Hvad ſkal de?

Skoleholderen.

De ſkal trække Frøkenens Vogn.

Oberſten.

Min ærlige Mand!
Tilſidſt han det mager,
At jeg maa troe hans Vid og Forſtand
Maa findes blandt bortkomne Sager.

Skoleholderen.

Eya! kiere Herr Oberſt, Eya!
Frøkenen ſkal jo agere Freya.
Og Mythologien ſiger forſand:
Hun havde af Katte et koſteligt Spand.

Oberſten.

Min Datter ſkal ei være Gudinde!

Skoleholderen.

Ikke det? Ja pyt!
Saa faaer vi at tænke paa noget Nyt. —
Hvad ſiger Herr Oberſt om: Freyas Præſtinde!

Obersten.

Præsinde? det er mere devot.
Det Indfald er kosteligt Schwerenoth!

Skoleholderen.

Af hvad der er skeet
Herr Oberst har seet,
Herr Oberst maa mærke:
Opdagelse
Opdragelse
Og Pligtens Jagttagelse
Hos mig er lige stærke.

Obersten.

Nu er jeg ham bevaagen
Det Indfald var ey slet.

Skoleholderen.

Men kommer der ey nogen?

Obersten.

Folg i mit Kabinet.

Skoleholderen.

Nu er mit Hierte let.

De gaae.

Lunden om Freyas Altar.

Herr von Bilbo, en Tiener.

Bilbo ved Indgangen.

Du bliver staaende der, Lars!

Lars.

Ja Herre!

Bilbo kommer længer frem.

Dine Fødder ere ikke værdige til at betræde dette hellige Sted. — Ha det banker i mit Hierte, som i en Smeddeesse. — Det er Vulkanus som banker mit Hierte, fordi jeg er forliebt i hans Kone. Jeg har altid før holdet Kierlighedens søde Besvimmelser for Indbildning, og noget som kun fandt Sted i den justinianske Corpus juris, og den Altonaer Merkur og andre saadanne Rester af en glødende og overspændt Phantasie; men nu mærker jeg det er noget ganske andet. — Salig Gicrtrud tog jeg for Pengenes Skyld; derfor kom ogsaa Himmelens Straf over mig med den forbandede Dreng, der løb bort. — Her er Stenen. Ak den vil velte en tungere Steen fra mit Hierte, end den er selv. — Hvad er det? Der staaer noget skrevet derpaa, med latinske Bogstaver? For første Gang i mit Liv fortryder jeg, at jeg ikke har lært Latin. Lad mig see: Een, To, Tre, Fire, Fem. B, I, L, B, — Bo! Det er mit Navn, det bander jeg paa. Men det

ene B er ikke ganske som det andet. Og jeg har jo to B'er i mit Navn. Lad see: B, det er strax eet B; J, det er en Vokal, L, det er ogsaa en Vokal, og B er nok et B, og D er en Consonant — Ak det er sandt, jeg har jo en Tiener med. Det Dosmerbæst kan sige mig hvad der staaer. Hey Lars! Kom hid og læs hvad her staaer. Jeg kan ikke see uden Briller.

Lars.

Der staaer Freya, Herre!

Bilbo.

Freya! Hvad er det? Er det noget man kan spise?

Lars.

Det var en Afgud for Kierligheden i Mexico eller Algier, jeg kan ikke huske det. Det er længe siden jeg læste Hübners bibelske Historie.

Bilbo.

Ha ha! Nu husker jeg det. Det var ham, som blev brændt af Capitain Kok, da han opdagede Amerika. Det har jeg læst i Campes Robinson, førend du blev født. Gaae du kun hen paa din Plads igien. Tieneren gaaer. Freya! Kierlighedsafguden i Algier! O du lykkelige Bilbo. Det har hun selv udhugget, den lille Stakkel, for at overraske mig. Hurtig nu til Busken. Der skimter noget gult. Det er Gaven. Den er i en stor Kurv.

Hey Lars! kom og hielp mig denne Kurv ud af Busken. Lars kommer og hielper. Der er den. Victoria. Riger begierlig deri Hvad nu! Der er jo ingenting deri.

Lars.

Ikke andet end et lille Brev.

Bilbo.

Et lille Brev? Et lille Brev? Flye mig det, om det er nok saa lille. Lars flyer ham det Salvo Titulo Herr von Bilbo! Salvo Titulo! Det er mig. Brækker og læser

Den tørre Green indfletter sine Arme
Fast om sin Naboes Liv, forbrændt af heden Soel;
Paa Elskov uden Kraft og uden Varme
Et passeligt Symbol.
Tag denne Kurv, og lad dig Knrven sige
At Lige favner Lige!

Bilbo vender sig om og slaaer Lars paa Snuden.

Lars.

Au! hvorfor slaaer Herren mig?

Bilbo.

Kioter! Spørger du om hvorfor jeg slaaer dig? Er det Foræringer at byde Folk?

Lars.

Jeg har jo aldrig foræret Herren det Bitterste.

Bilbo.

Hvem siger at du har forœret mig Noget, dit Bæst? Frøkenen har forœret mig Noget, det er værre. Ha for Satan! Efter lang troe Opvartning og nye Klæder! Mig! Men Fanden giøre mig til en Springgaas, om du ikke skal faae det betalt Mamsel. At give mig Kurven! Kurven! Griber Lars i Brystet. Hør Karl! Hvad vil det sige at give en ærlig Mand Kurven?

Lars.

Herren er altid saa urimelig naar han er hidsig.

Bilbo.

Har jeg ikke Aarsag til at blive urimelig over saadanne Riim? Men det er et dumt, tosset, miserabelt Indfald. En Klædekurv! som fornuftige Folk bringer Toi ud paa Blegdammen i — at giøre den til et Symbol! — Du havde fortient din Æsel at jeg skulde hugge Hovedet i Stykker paa dig.

Henrik kommer løbende.

Ak Herre! Jeg har giort en stor Opdagelse.

Bilbo.

Jeg ogsaa.

Henrik.

Jeg har seet Herrens Herr Søn! Den unge Junker Vilhelm.

Bilbo.

Den Landstryger! Som jeg i tre Aar ikke har hørt det Mindste til?

Henrik.

Han gaaer herude omkring, og agerer Guitarspiller.

Bilbo.

Nei det har ieg endnu ei oplevet!
Jeg er næsten qvalt.
Det gaaer over Skrævet!
Nei det er for galt.

Synker fortvivlet ned i Kurven.

Tienerne.

Kiere Herre reis sig dog.

Bilbo.

Lad mig ligge, dumme Drog.

Tienerne.

Af vi høre nogen gaae.

Bilbo.

Bær mig hen da i en Vraa.

Tienerne.

Vil ei Herren gaae den Vei?

Bilbo.

Nei! Nei! Nei! Nei!

Tienerne.

Du min Gud, hvad vil det sige?
Han har faaet et Fandens-Stød.

Bilbo.

Nedrig Søn og utro Pige!
Ha det blier min visse Død.

Tienerne bære ham ud af Skuepladsen i Klædekurven.

Anden Akt.

Værelse.

Clauſine ſpiller paa ſin Harpe og ſynger. **Beate** ſysler omkring.

Clauſine.

Ak Elſkov! du fryder det unge Bryſt.
Hvo kan vel lægge paa Hiertet Skiul?
Hvad Lyſt er ſalig ſom Elſkovs Lyſt?
Men Elſkov du ligner en Sommerfugl.

Du ſidder ſaa nær, paa de Lillier nær,
Men ſidder der kun ſaa kort, ſaa kort.
Din Vinge blaaner i Purpurſkier;
Men griber jeg til — o da flyer du bort.

Ak ſmut kun igiennem de ſpæde Løv;
De purpurne flagrende Vinger hæv;
Thi fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,
Og du blier graae ſom en Spindelvæv.

Beate.

Det er dog rigtig Skade, kiere Frøken, at man ikke kan fange Elſkov, førend Farven ſtrax ſkal gaae af ham.

Clauſine.

Ja viſt er det Skade.

Beate.

Det kan dog aldrig være den ſande Elſkov. Det maa være ſaadanne Elſkover, ſom de unge Herrer altid have nok af. Som nu, for Exempel, denne Herr Guilielmo.

Clauſine.

Ja, der har du jo giort en Erobring.

Beate ængſtelig.

Ak, kiere Frøken! Han ſagde at han vilde komme og ſynge en Iliade, eller en Henriade, uden for mine Vinduer i Nat, ſom det er Brug i Italien. Hvad ſkal der blive af, kiere Frøken?

Clauſine.

Ih nu! Intet videre end at du hører paa ham, takker ham, og gaaer til Engs.

Beate.

Ja, men det kan jo give Opſigt. Og hvad vil Folk tænke?

Clauſine.

De vil tænke, at Guitarſpilleren er lidt forelſket i dig, og at du ikke græmmer dig tildøde derover.

Beate.

Nei, kiere Frøken! Det maa Folk for Guds Skyld ikke tænke.

Clauſine.

Ih men hvad Ondt er der da i det? Du har jo ingen Elſker, hvis Jalouſie du kan opvække.—

Beate.

Ak, kiere Froken — Men De maa for Himmelens Skyld ikke ſladdre af Skole.

Clauſine

Nei, det lover jeg dig.

Beate med nedſlagne Øine.

Ak jo! Jeg har en Elſker.

Clauſine.

Og det er?

Beate.

Det er den nye tydſke Gartner, med den ſtore Sax!

Clauſine.

Beate! Er du fra Forſtanden? Den Daarekiſtelem!

Beate.

Daarekiſtelem? Ja gid Daarekiſten var fuld af ſaadanne Medlemmer. Seer De, kiere Froken, jeg maa fortælle Dem den hele Sag. Det er en ung ſmuk Gartner, fra Naboegodſet, ſom længe har havt et godt Øie til mig. Da han nu vidſte at Deres Herr Fader var en munter og ſpøgefuld Mand, ſaa kiøbte han ſig den ſtore Sax, for ſine Sparebøſſepenge, og gav ſig til at agere ſaadan

en Karl, for at komme i Oberstens Tieneste; thi almindelige Gartnere havde han nok af, og vilde ikke have fleer.

Clausine.

Er det sandt hvad du siger?

Beate.

Kiere Froken, hvert Ord er desværre alt for sandt. Thi hvad vil Følgen blive? Deres Herr Fader bliver fortørnet og jager ham bort, og jeg tager min Død derover; saa har han det saa godt.

Clausine.

Nei, du kiere gode Pige! Det skal aldrig skee. Han spiller altsaa denne Rolle af Kierlighed til dig?

Beate.

Ja det maa jeg rigtig nok sige til hans Undskyldning. Det er af den rene pure Kierlighed til mig.

Han elsker varmt og uden Skrømt,
Han er saa smuk og rask tillige.
Han favner mig saa smt, saa smt,
Og kalder mig sin søde Pige.

Først var jeg lidt mut,
Først var jeg lidt but,
Man maatte sig vel til lidt Kulde tvinge.
Da, tænk! Da trued den raske Gut,
At ud i Kieret han vilde springe.

Han elsker varmt og uden Skrømt,
Han er saa smuk og rask tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og kalder mig sin søde Pige.

Nu vidste vel jeg,
At Kieret just ey
Saa dybt var, at rigtig han drukne kunde;
Men at han for min Skyld blev vaad? O nei!
Nei det tillod jeg ham ingenlunde.

Han elsker varmt og uden Skrømt
Han er saa smuk og rask tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og kalder mig sin søde Pige.

Clausine.

Min gode Beate! Siden det hænger saaledes sammen, saa lover jeg dig, at du skal blive lykkelig. Du skal faae din Gartner, og han et Levebrød paa min Faders Gods. Det er en Bøn, som han ikke vil nægte mig, paa min Fødselsdag, i Morgen.

Beate.

Kiære, kiære Frøken! Hvor De gior mig lykkelig! Hvor De gior mig usigelig lykkelig.

Clausine.

Din Lykke glæder mig, som det var min egen.

Beate bekymret.

O kiere Frøken! Gid jeg ogsaa kunde glæde mig over Deres Lykke.

Clausine.

Slaae ikke paa den Streng. Da du nu elsker, saa veed du hvad det vil sige at have mistet sin Elskede, især naar man selv har bortstødt ham.

Beate.

Arme Frøken!

Clausine.

Beklag mig ikke! og tael ikke mere derom. — See saa! Naar jeg saaledes et Øieblik har været tungsindig, saa bliver jeg let om Hiertet igien. Jeg giør mig al Umage for at neddysse min daarlige Kierlighed. Thi han har dog aldrig kunnet elske mig oprigtig, ellers kunde han ikke blive borte for bestandig. Maaskee han er død. Dog nei, det er han ikke. Saa havde det sikkert ahnet mig. Dertil var han ogsaa alt for sund, og ung, og stærk. Kom Beate! Mændene ere haarde imod os, vi bør være det samme imod dem. Jeg følger med dig paa dit Kammer, for at høre den fremmede Guitarspiller. Naar han har sungen dig noget forelsket Tøierie for, saa skal du svare ham igien, og jeg skal selv akkompagnere dig ved min Harpe.

Beate.

Nei, kiere Froken! svare ham kan jeg nu slet ikke!

Clausine.

Saa skal jeg giøre det for dig.

Beate.

Men min Gartner? kiere Froken.

Clausine.

Han sover. Og kommer han og lurer, og hører det, saa er det lige godt. Piin ham kun lidt. Det siger slet intet.

Beate.

Men... kiere Froken....

Clausine.

Kom. — Først til vore Smaasyslerier.

De gaae.

En Ende af Skoven, hvortil Sidebygningen af Herregaarden, paa den ene Side, vender ud. Nat, men maanelyst.

Guilielmo kommer med sin Guitarre. **En gammel Bonde** viser ham Vei.

Guilielmo.

Ja her maa det være! Tager jeg ikke feil saa

er det ganske rigtig her. Eller — skulde det være omme paa den anden Flöy? Jeg vil conferere efter den Beskrivelse, som den lille, nydelige Beate har givet mig. Bie lidt, Landsmand! saa skal du faae Drikkepenge naar jeg kommer tilbage. Gaaer om Hiørnet.

Bilbo,

som er den forklædte Bonde, bryder ud:

Naa jeg bander aldrig! Men Fanden forvandle mig til salig Keiser Gale Frederik, høilovlig Hukommelse, om nogen Fader er løben saaledes gal efter sin Søn, siden Methusalems Tider. Forbandede Satans Dreng! Er det ikke nok at jeg i tre Aar har maattet sende dig Penge, uden at du har takket mig derfor een eneste Gang? Og da han nu endelig er kommen fra Italien, hvor han har tilbragt tre Aar af sin bedste Ungdom, for at lære at digte og spille paa Lire, for at blive Kunstner, som han kalder det, det Asskum! O du Ogleunge! Havde jeg kundet seet paa dig, mens du var lille, at du vilde blevet Kunstner, jeg skulde vredet Halsen om paa dig, med koldt Blod, som en god Fader, der forudsaae han havde sat en Vanskabning i Verden. — Men da han nu kommer hiem, og da jeg tænker: Nu gaaer han i sig selv, som den rige Mand, som den forlorne Søn, vilde jeg sige, og æder med Svinene, og beder om Naade — saa maa jeg midt i min ulykkelige Kierlighed høre, at han løber herude

som en Landstryger, og synger for Folk. Og da jeg nu endelig klæder mig ud som en gemeen Bonde, og støver efter ham, for at komme efter hans skiulte Veye, saa træffer det sig saadan af den Satans Skiebne, at han møder mig, og beder mig vise sig Vey til sin Kiselinke. Og jeg maa gisre det, da jeg endnu ikke vil være bekiendt, og da jeg vil vide hvordan det spænder af, og da jeg let kunde blive opdaget af min gamle Ven, Oberst Hielm, for hvem jeg dog ikke kan være bekiendt at rende omkring i Bondekofte, som en Nar. Han har lovet at besøge mig i mit Skovhuus. Naar jeg har ham der, saa vil jeg give mig tilkiende, saa er Knægten i Buret. — Jeg har, for dog at hævne mig lidt, ført den Æsel giennem de dybeste Moser og skarpeste Hække af Skoven; men det hialp ikke mere, end man slaaer Vand paa en Gaas, og jeg har selv værst af det.

Gaber. Vaad er jeg, og kold er Natten, og søvnig er jeg — Jeg troer ieg gaaer hen og lægger mig.

Guilielmo kommer tilbage.

Jo her er det rigtig nok. I dette Vindue er det. Nu min gode ærlige Landsmand! Nu skal du saamænd ogsaa have dig en god Drikkeskilling, for din Uleilighed.

Bilbo.

Jeg siger tusind Tak, gunstige Herre!

Guilielmo.

Du seer mig saa betænkelig ud. Du anseer det vel for en stor Synd, at jeg synger og spiller lidt uden for denne smukke Piges Vindue?

Bilbo.

Hm — hvorfor det? Naar der dog skal spilles og synges, saa synes mig det er bedre at giøre det udenfor Vinduerne end indenfor. Men — med Forlov, gode Herre! Han er jo en Spillemand af sin Profession?

Guilielmo.

Ja, min Ven!

Bilbo.

Det maa bringe en god Skilling ind, mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Ikke synderlig, imidlertid dog nok til at betale dig anstændigt med, for din Umage. See her har du en Krone. Den fik jeg sidst ved et Bønderbryllup.

Bilbo

med nevpe undertrungen Harme.

Ved et Bønderbryllup? Seer paa Kronen, afsides. Det er Kronedød Løgn. Jeg kiender Kronen. Den var i den Pung hele Penge, som jeg sendte ham i Arv, efter sin salig Grantante. Høit. Det maa være et Herrelevnet, at fortiene saadanne rare

Penge. Men gode Herre seer mig saa velholden ud. Tager jeg ikke feil, saa har han nok gode Forældre, der spæde lidt til, mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Det kunde nok hænde sig.

Bilbo sukker.

Ak ja, naar man har Børn, som skikker sig vel, saa maa det være en Hiertens Glæde at hielpe dem frem.

Guilielmo.

Det troer jeg. Min Fader glæder sig ogsaa ret af Hiertet over mig.

Bilbo sukker dybt.

Ja det er vel ingen Under.

Guilielmo.

Hvorfor sukker du, Landsmand?

Bilbo.

Ak, gode Herre! Fordi jeg tænker paa min Søn. Det er en Æsel, en Dagdriver, et Bæst! som sætter mig graae Haar i Hovedet. Han stover omkring og fortærer mine Penge, og siger mig knap saameget som Tak engang.

Guilielmo.

Fy den Knægt burde straffes.

Bilbo.

Ak ieg arme Mand, jeg arme Mand! Ja vist burde han straffes. Ak! Ak! Han vrider sine Hænder

og kommer ved Armbevægelserne til at slaae Guilielmo paa Øret. Ak gunstige Herre! Tilgiv mig min Forseelse. Det skede af Vanvare.

Guilielmo.

Alt tilgivet. Men veed du hvad, gamle Faer? Nu skal du gaae hiem og lægge dig; thi min Tid er knap.

Bilbo.

Glem da ikke at komme til mig i Morgen, som han har lovet.

Guilielmo.

Jeg kommer vist.

Bilbo.

God Nat da, gode Herre! God Nat.

Guilielmo.

God Nat, sov vel!

Bilbo i det han gaaer.

Ak! Ak! Din vanartige liderlige Skielm.

Guilielmo.

Ja det maa du sige to Gange. Den Gamle gaaer. Det maa virkelig ogsaa være tungt for en stakkels gammel Mand at have saadan en snavs Dreng til Søn. Men nu er her ikke Tid til Medlidenhed. Mon hun ikke skulde være kommen paa sit Kammer endnu? Jeg seer rigtig nok intet Lys. Midlertid vil jeg dog stemme min Guitarre og synge

lidt, for at lade mig høre. Søde Vaarnat! I din Favn maa jeg sagtens kunne improvisere. Synger.

Saa dugbesprængte staae de Roser her.
De lukte Urner huldt i Skyggen smile,
Mens Solvermaanens kolde Straaler ile
Og blande sig med deres Purpurskier.

De dufter under skyggefulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile.
De nyde blussende en venlig Hvile,
I Sovne selv, fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse stille, svale Tage
En Rose blusser endnu mere skion.

Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!
O maatte mit Sovvel et Kys ledsage
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn.

Tys! Der rører sig noget mellem Buskene. Det nærmer sig hid. Skulde det være hende?

Jakob

kommer med sin Sæk paa Ryggen.

Ha ha! Saavidt kom vi om ikke længer. Frisk Mod, Jakob! er halv Fortæring. Den kommer ogsaa

frem, som kiører med Stude. Vil ikke de Syge, saa vil de Sunde. Hvad der falder fra Næsen til Munden, er ikke spildt.

Guilielmo.

Hvad Dievlen er det? Jeg troer Sancho Pansa gaaer heromkring, i Skoven, og spøger efter sin Død.

Jakob.

Tys! Det raslede! Her skulde dog vel aldrig være Røvere i denne Skov?

Guilielmo.

Hvad vil den Karl? Han lader til at være mægtig dum, og taler om Revere. Ham skal jeg snart kyse bort. Med høy og huul Røst. Hvem der?

Jakob.

Ak du milde Fader! jeg er om en Hals. Hvad skal jeg sige? Aa gid nu Kiempen var levende, saa kunde han forsvare mig.

Guilielmo.

Hvem der?

Jakob.

Jommeni! Jommeni! Jeg fattige Karl! Jeg fattige Karl! Hvad skal jeg hitte paa?

Guilielmo med tordnende Røst,

Hvem der — !

Jakob fortvivlet.

Run.....d!

Guilielmo.

Rund forbi!

Jakob.

Ja gierne. Vil rende bort, men gier i Forskrækkelsen et Svingom, hvorved han kommer til at rende, med Hovedet, lige imod Guilielmo. Ak om Forladelse, allerunderdanigste Herr Rover!

Guilielmo som før.

Jeg er ingen Rover!

Jakob.

Ak hvem er han da?

Guiliclmo.

Cartouche!

Jakob.

Ak! Folder sine Hænder.

Guilielmo.

Mandrin!

Jakob.

Jeg er om en Hals! Det er en chinesisk Mandarin.

Guilielmo.

Rinaldo Rinaldini!

Jakob.

Aa der lettede det lidt igien.

Guilielmo stærkere.

Peer Mikkelsen!

Jakob paa Knæe.

Ak jeg er alt død. Han behover ikke at slaae mig ihiel.

Guilielmo

paa eengang med en mild Stemme.

Du tager Feil min Ven. Tager Jakob under Hagen. Jeg er Robert, oder der Mann wie er sein sollte!

Jakob.

Ak, Herr Mand hvi er sein sollte! Spar mit Liv.

Guilielmo.

Stat op min Son! Der skal dig intet Ondt vederfares.

Jakob.

Ak Herr Lirendreier! Er det ham?

Guilielmo.

Kiender du mig?

Jakob.

Jh ja vist. Jeg var jo sidst oppe med Kartofler, til Baron Rosenskiolds, da han spillede der; kan han ikke huske det? Jeg giorde endda saadan et Spektakkel, at han ikke kunde synge.

Guilielmo.

Jo, det er sandt! Nu husker jeg det. Men hvad er det du har i din Sæk? Det er vel atter Kartofler?

Jakob

ganske ligegyldig, i det han lætter Posen høiere op paa Ryggen.

Nei det er en Kiempe, gode Herre!

Guilielmo.

En Kiempe?

Jakob.

Ja! ja! En Kiempe. Er det saa forunderligt? Har han aldrig seet Folk med Kiemper paa Ryggen, førend i Dag, og har dog nu været saa vidt omkring? Det er mit Levebrød, skal jeg sige ham. Jeg lever af at grave Kiemper op, til den naadige Herre, i gamle Gravhøie, til hans Neutraliekabinet. I Dag fandt jeg denne Mumie, og jeg tør svære paa den er ægte. Men saa vrager den naadige Herre Mumien, og siger det er en gammel Portstolpe, hvorvel jeg tør svørge paa at den er ligesaa god, som dem, der komme ude fra Egypten. — Men hvad der er indenlandsk, det duer nu aldrig. Ligesom vi ikke kunde have Mumier, ligesaa godt som andre Potentater!

Guilielmo.

Men hvad vil du da nu med den her?

Jakob.

Ja see det vil jeg nok sige ham, dersom han kan tie.

Guilielmo.

O ja.

Jakob.

Jeg vil forære den til Beate.

Guilielmo.

Hvilken Beate?

Jakob.

Jh den naadige Frøkens Pige! Et grumme deiligt Møebarn, der unter uns gesagt, som Svenſken siger, har et godt Horn i Siden til mig. Og rigtig nok er jeg kun en fattig Bondekarl, men saa gaaer jeg hver Søndag i Kirken, og hører Præſten præke om at Fødselen adler Fortieneſter, og at Hytten paa Marken er akkurat ligesaa god, som Hyrden ved Tronens Fod — og saa har jeg faaet Hierte i Livet! Og da nu den naadige Herre ikke vilde have Mumien, saa tænkte jeg: Hvad der falder fra Næsen til Munden er ikke spildt; og saa fik jeg isinde at forære Jomfrue Beat'en i Fæſtensgave, inden hun lægger sig.

Guilielmo med en comiſk Ironi.

Hør min gode Jakob! Du lader til at være et smukt ſikkeligt Menneſke, ret hvad man saadan kalder en haabefuld Yngling! Men, tillad at jeg siger dig det, du har ingen Menneſkekundſkab.

Jakob.

See!

Guilielmo.

Menneſkekundſkab mangler dig, troe mit Ord; hvilket er Aarsag i, at du overlader dig lidt for meget til din brændende Phantaſie, som bringer dig til at søge Idealer i den virkelige Verden.

Jakob hurtig.

En Daler?

Guilielmo.

See! Atter Phantasiespil! Idealer siger jeg. Troe du mine Ord, jeg kiender Menneskene, og iblandt dem især Pigerne, og veed med Vished at af alting i Verden hade de intet mere under Solen, end Mumier!

Jakob

Er det ogsaa sandt?

Guilielmo.

Der har du en Tomark. For den kan du kiøbe din Siels Elskede en bedre Fæstensgave. Men gaae nu hen og læg dig med samt din Kiempe; thi som sagt, den giør ingen Lykke.

Jakob glad.

Tusind Tak, velbaarne Herr Lirendreier! Nu saa vil jeg da ogsaa heller det. God Nat saalænge.

Guilielmo.

God Nat!

Jakob gaaer, men kommer tilbage.

God Nat! Herr Lirendreier.

Guilielmo.

God Nat! God Nat! Jakob gaaer. Saa! Vrk med dig. I Seng med dig, du varme Elsker. Der er ikke Lys endnu! Hun skulde dog vel aldrig klæde sig af i

Maanskin? Jeg maa lade mig høre lidt igien. Klimprer paa Guitarren, men standser strax. Atter Nogen? Jeg troer Fanden har sit Spil i Nat.

Skolcholderen

kommer snigende ind, med en Sækkepibe under Armen.

Tausheden hersker! Folkemængden er, paa mig nær, ubetydelig. Maanen manserer ikke at straale Hypokondrie ned, igiennem Buskenes Tykkelse, og Bækkens Rislen kildrer det lyttende Øre. Et saadant Øieblik risikerer man vel intet ved at kalde Kierlighedens! — O Beate! Beatissime! Dine Dines Salamander-Element har foraarsaget saadan et Toeveir, i mit Enkemandshiertes Nordkap, at det nu ligner en Conditoriis, der har staaet saalænge i Koppen, at den har mere Forvandtskab med Veling end Jis. — Derfor har jeg ogsaa expectoreret mig, for at tale poetice, og digtet dig en Ode, hvis Sødhed ligner din Sødhed, kiereste Beate! I en Colloqvium, med den unge Herr Guilielmo, i Middagslavet, betroede han mig at man i Italien, forhen Rom kaldet, pleier at ampligere Serenaders Sang, med Akkompagnementets Ledsagelse. Da nu min Nemhed er dievels stor, (Gud forlade mig jeg burde ikke tale saa) saa har jeg, da jeg gierne prøver en Ting, faaet isinde at probere, om vel en saadan Serenade kunde slaae an, i vort nordlige

Clima. Har derfor medtaget nærværende Sækkepibe, for at akkompagnere mig selv. Synger.

Beate, Beatissime!
Jeg elsker dig til Døden.

Blæser i Sækkepiben.

Det skal du snart tilvisse see.
Hør mine Suk i Nøden!

Blæser stærkt i Sækkepiben.

Hør mine Suk,
Hør mine Kluk,
Lig Nattergalens Klukke.

Blæser.

See mine Buk,
Du smukke Dukk'!
Dit Hierte ey du lukke.

Bukker, og blæser en lang sørgelig Tone i Sækkepiben.

Det er forbandet med de blæsende Instrumenter, at man skal bruge Munden til dem, og saa har man i det Øieblik intet tilovers at synge med. Man kan ikke være mere end eet Sted, ad Gangen. Et Menneske har kun to Hænder, og halv saa mange Munde. Det er et indskrænket Væsen! Imidler-

tid er det saamænd gaaet ret smukt. Hendes Gienelskov drages ikke i Tvivl; men Skielmsmestersken skiuler Tilkiendegivelsen. I Morgen vil jeg aabne mig for hende, og jeg haaber at Aabningen skal have de fordeelagtigste Følger; thi som sagt: Hendes rosenlæbed Munds Smiil har forbandlet mit Enkemandshiertes Nordkap, til Kapo de bone Experiance! Gaaer bort; blæsende lidet paa Veien udi Sækkepiben.

Guilielmo kommer frem.

Hele Gaardens Besætning troer jeg, Gud forlade mig min Synd, er forliebt i Kammerpigen. Jeg vilde ønske de øvrige Stude og Heste vilde skynde sig at komme, inden hun kommer. — Hvad nu? Jeg hører nogen gaae! Saa gid da ogsaa Fanden havde dig! Hvem er det da? Ah det er jo den naragtige tydske Gartner, jeg talede med i Dag. Hvad vil den Virkebeutel her? Dog, ham behøver jeg da ikke at frygte for, fra den Kant. Han elsker kun Projekter og ingen Kammerpiger! Men seer han mig, saa slipper ieg ham ikke i den første Time. Jeg vil skiule mig i denne Buske, til han er gaaet bort.
Kryber ind i Busken.

Gartneren
kommer med sin store Sax og synger.

Endelig fik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige,

Diet er mildt og Panden er glat,
Rynkerne vige.
Luun og kiølig er denne Nat.
Skion uden Lige!
Sagte med mig giennem Buſk og Krat
Skal hun ſig ſnige.
Siig mig, hvo eyer ſaa ſtor en Skat,
Jeg er den Rigeſte blandt de Rige.
Endelig fik jeg min Lykke fat,
Havde jeg nu kun fat min Pige!

Ja Gud give jeg havde! Ulykken er at hun venter mig ikke i Aften, thi jeg ſkulde førſt komme i Morgen Aften. Men den Elſker ſom kunde bie til i Morgen Aften, fortiente at hænge i Morgen tidlig, inden Solens Opgang. Hvad hielper det nu at jeg giør det aftalte Tegn, med at klippe med Saxen i een af Buſkene? Hun hører det ikke, thi hun er der ikke; eller ogſaa hun ſover. Men prøve det kan jeg dog ſagtens. Jeg vil af al Magt klippe i denne Hæk. Gud give det maatte giøre ſin forønſkte Virkning. Gaaer hen og klipper af alle Kræfter i Hækken hvor Guilielmo ſtaaer.

Guilielmo. raaber og ſpringer frem.

Au, for Satan! Gartner! Er han gal? Rider Fanden ham?

Gartneren bestyrtset.

Ach — hoch — hochedelgeborner Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad Fanden skal det betyde? Gnider sin Arm.

Gartneren.

Hab ich der Herr blessirt?

Guilielmo.

Hvorfor klipper han i Hækken?

Gartneren.

Hvorfor — staaer Herr Guilielmo i Hækken?

Guilielmo.

Jeg gaaer omkring og — botaniserer.

Gartneren.

I Mørke?

Guilielmo.

Jeg leder efter St. Hans Orme, og dem kan man ikke see ved Lys. Men hvad gior han her?

Gartneren.

Ach jeg gaaer ochsaa sodan omkring, paa Konstens Vegne, und ever mig i at klippe lidt, efter das bloße Handelav.

Guilielmo.

Formodentlig engageret her, siden jeg seer ham saa silde i disse Enemærker?

Gartneren.

Ja! Und Herr Guilielmo ogsaa?

Guilielmo.

Nei, min Ven! Jeg drager fra det ene Sted til det andet, og kan for min Død ikke lide, at man holder sig længe op paa een Plet.

Gartneren.

Nun das ist mir sehr lieb. Angenehmer Reise, Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad vil han sige med det?

Gartneren.

Der Herr sagte, dat han ikke holdt sig længe op paa een Blæt, und so dachte jeg dat han ochsaa vilde denne Blæt snart forlade.

Guilielmo.

Hvorfor det? Er det ham om at giøre?

Gartneren.

O behüte Gott! Ich dachte nur so.

Guilielmo.

Hør min Ven! Dersom det ikke er ubeskedent at spørge, saa sig mig: Hvad er egentlig hans Erinde her?

Gartneren.

Min Erinde?..... Ich habs ja der Herr gesagt.

Guilielmo fidel.

Nu min Ven! Dersom det ikke er andet, saa giør han mig den Tieneste at gaae hen og klippe et

andet Sted, thi ſandt at ſige: Han generer mig her.

Gartneren.

Ich geniere Sie? Suchen Sie St. Hans Würmer in Gottes Nahmen; laſſen Sie ſich nicht genieren.

Guilielmo.

De St. Hans Orme jeg søger, taale ligeſaa lidet tredie Mand ſom Dagen. Reent ud ſagt min gode Ven, jeg har en lille Amourette for, en Rendezvous!

Gartneren ængſtelig.

En Rendezvous!

Guilielmo.

Nu ja! Er det ſaa forfærdeligt? Seer han det er Frøkenens Kammerpige, den lille Beate. Hun holder af mig, mellem os ſagt. Ect Kys har jeg allerede faaet, men det er kun en Mundſmag, jeg venter mere. Jeg har lovet at komme og ſpille lidt uden for hendes Vinduer i Nat; for intet kan hun naturligviis ikke forlange ſaadanne Artigheder; jeg venter en paſſende Douceur; og altſaa ſeer han ſelv, min kiere Gartner, at hans Nærværelſe maa generе.

Gartneren paa danſk.

Ja det ſeer jeg.

Guilielmo.

Nu ja, er det da saa besynderligt? Som sagt, hvis han kiendte Pigen vilde han ikke forundre sig.

Gartneren opbragt.

Just fordi jeg kiender Pigen undrer det mig, min Herre!

Guilielmo.

Hvad Dievlen! Nu taler han jo reent dansk.

Gartneren.

Herre! Det er min Brud!
Pak sig derfor af Lunden ud.

Guilielmo.

Er det saaledes fat? Ha ha!
Men seer han — Jeg gaaer ey endda.

Gartneren.

Ey?

Guilielmo.

Nei!

Gartneren.

Herre! Det koster hans Hierteblod.
Pigen er min, det koster ham Livet.

Guilielmo.

Til at spille hun Lov mig har givet,
Altsaa flytter jeg ikke en Fod.

Gartneren.

Snart jeg hans Mod skal knække,
Hører jeg endnu et Muk.

Guilielmo.

Fugle fra Kirsebær kan du skrække,
Men ey mig fra en Møe som er smuk.

Gartneren.

Slaa han sin Streng og pak han sig.

Guilielmo.

Praler du meer, slaaer jeg dig.

Gartneren kaster Sagen.

Koman!

Guilielmo.

Velan!
Men først et Ord:
Den som slaaer den anden til Jord,
Ham skal Pladsen tilhøre.
Den som faldt ned,
Gaaer bort i Fred,
Og kløer sig bag sit Øre.

Gartneren.

Det la'er jeg gielde.

Guilielmo.

Din Haand! See der,
Der er min.

Gartneren.

Og min er her.

Musikken bliver ved, Under Musikken børes de saalænge til Gartneren falder, som reiser sig, stirrer op til Vinduet, og gaaer bort i Forbittrelse.

Guilielmo.

Saadan slap jeg den Vindbeutel. Hvad Djevlen er dog alt dette for Optoier? Skulde Beate virkelig — Dog den Nar! Hvem kan troe ham. Stille! Der er Lys! Der er Lys! Lægger Haanden paa Hiertet. Brand! Brand! Naa staae mig nu bi Erato! Euterpe! Terpsichore! Og alle I Muser, hvad I hedder, for Musik og Sang. Og du, Skiebne! Skal jeg ikke tabe de gode Tanker, jeg har om din Godlidenhed, saa lad mig nu være i Roe, for flere Optoier! Han præluderer. Vinduet bliver oplukket. Guilielmo synger.

O bøver sødt, I Toner!
Igiennem Nattens Lunde;
O bøver sødt, og smelter i min Stemme.
Hen giennem Skovens Kroner
I strømme fra den Munde,
Et Smiil mig gav, som jeg kan aldrig glemme.
Lad ingen Larm dig hemme,
Forelskte Sang! som stiger;
Ton sødt den søde Smerte,
Der giennemsoer mit Hierte,
Ved Synet af den skiønneste blandt Piger.
Det Saar hun mig har givet,
Skiønt dødeligt, er mere kiert end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
Og ey en hærdet Landse,
Og ingen Gift saa skiult og langsomt dræber,
Som en Hyrdindes Taare
Og Smiil i Glædens Dandse,
Og som et Kys af hendes Rosenlæber.
Min Sang forgieves stræber
At tolke dig den Lue,
Der sødt mig giennembæved,
Da mig forbi du svæved,
Ved dig saa huld at skue.
Dit Kys, den søde Gave,
Gior Frieheds Yndling til en evig Slave.

Clausine
spiller paa Harpe og synger fra Vinduet.

Gak bort, du kielne Hyrde!
Som ikkun arme Pigers Roe vil myrde.
Som taler sødt om Kieder,
Og er dog vist en tvilelos Forræder.
En Bie, som Honning kræver
Af hvert et Blomst, og bort med Byttet svæver.
Jeg lukker kold mit Øre;
Din sledske Smiger kan mig ikke røre.

Guilielmo.
Hun spiller? Digter? Synger? Uforligneligt!

O Improviſatrice!
Hvi kan jeg kun med Sang min Hyldeſt viſe?
Din Vid nu ſkyder Pile,
Som ſør dit ſode Kys og dine Smile.
O lad mig her dig ſkue!
Foreen din Vælde i en ſamlet Lue.
Lad Vid og Sang og Kyſſe
I ſalig Ruus den glade Sanger dyſſe!

Clauſine.

Kys er en farlig Gave;
En Kundſkabsfrugt i Edens ſkiønne Have.
Min Sang du der kan høre;
Min Vid vil ikke kildre i dit Øre.
Min Vid mig ſindrigt ſiger:
Dit Hierte er en Samlingsplads for Piger.
Stort Selſkab jeg forſager,
Og derfor ſligt et Hiem mig ey behager.

Guilielmo.

Ak! Jeg tilſtaaer med Smerte,
At jeg er uforſigtig med mit Hierte;
Jeg kan det ey forſvare,
For Smiil og Suk og Kys det ſtaaer i Fare.
Dog ſiden ſidſt i Lunden,
Er alle der, kun ikke du forſvunden.
Hør mine kielne Sukke!
Og kun for dig det ſkal ſig aldrig lukke.

Clauſine.

Jeg leer ed dine Sukke,
Vil gaae tilſengs, og vil mit Vindue lukke.

Vinduet bliver lukt.

Guilielmo

ſtaaer et Øieblik maalløs.

Forbandede Gartner! Jeg gior min Eed paa, at det dog er hans Skyld. Gaaer.

Lunden om Freyas Altar.

Jakob

med ſin Poſe paa Ryggen, famlende.

Hvor blev Maanen af? Jeg troer den er ikke rigtig i Hovedet. Er det at lyſe? Mig ſynes naar man ikke har andet at giøre, end at ſkinne fra Morgen til Aften, ſaa kunde man gierne paſſe ſit Embede. Her er ſaa mørkt ſom i en Snustobaksdaaſe, naar Laaget er lukket. Diſſe ſtorſnudede Træer løber Een paa Armen i et Væk. Hvad ogſaa diſſe Skyer ſkal til? De duer nu ikke til andet, end til at giøre Natten ſort, og Folk vaade med! Jo det er en Regiering vi har!—Jemmeni! Jemmeni! Jeg fattige Karl! Jeg er faret vild. Jeg kommer aldrig mere hiem i dette Liv, jeg kommer ikke i Seng hele

Natten. Tys! Hvad er det som bruммner? Nu skal vi have Tak! — Ak det er Klokken oppe i Kirketaarnet. Klokken slaaer tolv; Jakob tæller Slagene. Ak det er ude med mig, Klokken slaaer tolv. Hu! hu! hu! Jeg er saa bange for at Mumien skal begynde at spøge paa min Ryg. Føler frygtsom med Haanden tilbage paa Posen. Nei, han ligger ganske stille; han er nok falden i Søvn. Gud være lovet, det er endda en Trøst.

Skoleholderen

kommer med sin Sækkepibe.

Elskov pleier at giøre blind, siger Ordsproget! Det er sandt! Mit Syn har slaaet mig feil hele Natten. Siden jeg forlod min Herskerindes Vindue er det gaaet mig ligesom Ulysses von Don Quixote! Eller hvad han heed den gamle Mand, som foer vild, og blev forvandlet til et Sviin paa sine gamle Dage. Jeg er ofte for gaaet denne Vei, uden Vanskelighed, men i Nat — Jeg veed ikke hvad det kan være. — Jeg vil ellers kalde alle mine Skolebørn til Vidne paa, om de nogentid har seet mig være bange paa Skolen, men i denne mørke sorte Skov faaer man en Ahnelse, en Beklemmelse! Det er en Fordom, man har indbrukket med Modermelken, at man altid har Respekt for disse gamle, alvorlige Bøgetræer, der dog i Grunden er lutter ufornuftige Væsner. Gid jeg havde mig et Compas, at jeg kunde lede mig ud, at jeg ved et

Bestik lykkeligen kunde faae at vide disse Egnes sydlige eller nordlige Bredde.

Jakob.

Tys! Mig syntes jeg hørte en menneskelig Stemme. — Her vrimler af Rovere i denne Skov, som af Fluer i Juleaftens Grød. Det er en Rover, det gi'er jeg min Hals paa, — det kan jeg mærke paa min Forskrækkelse — Ak hvorfor hænger man dog ikke slige Karle op. Jeg vil lade ligesom jeg brød mig om ingenting; jeg vil synge, for at sætte Mod i mig selv. Synger ganske sagte.

Munken gaaer i Enge
Den lange Sommerdag,
Hvad gior han der saa længe?
O ja! O ja! O ja!
Han plukker af de Roser,
Han plukker af de Bær,
Dertil de Krusemynter —

Bryder af; men kontinuerer dog i en synkende ængstelig Tone.

Jeg tør ikke blive her!

Skoleholderen.

Silentium! Hvad er det? Mit Blod koger i mit Liv. Jeg hørte noget grynte! Som et Vildsvin, som et Marsvin, som en Biørn! Hvis det

var et glubende Dyr, som agtede at fortære mig. Ak hvad hielper mig nu alle mine Capaciteter! Gid jeg havde mig en Lygte! — Stille! Jeg faaer et Indfald! Jeg har hørt at slige Dyr skal imponeres ved stærke Instrumenters Lyd. Blæser i Sækkepiben.

Jakob.

O vee! O vee! Det hvæser! Det hvæser! Det er ikke engang en Røver. Det er sikkert en Giengänger! Eller en Kat! Eller en Bussetrold! Hvad skal jeg nu giøre? Skal jeg flygte bort eller blive her? Skal jeg gaae? Støder sig mod Freyas Altar. Ney jeg skal staae.

Skoleholderen.

Buskens Raslen bliver ved! Ak jeg staaer paa Gravens Bredde. Skal noget redde mit Liv saa er det en hurtig Retirade. Han tager Flugten hen mod Altaret, og omfavner Jakob. Nu er det ude med mig!

Jakob.

Ja med mig ogsaa!

Skoleholderen.

Jakob! Jakob! Er det dig?

Jakob.

Skolemester! Er det ikke andre end ham? Jeg meente det var en Røver, eller i det mindste en Giengänger.

Skoleholderen.

Siig mig Jakobus, Hvad vil du her?

Jakob.

Her? Her vil jeg ſku ingenting! Kunde jeg bare ſlippe bort.

Skoleholderen.

Gaaer du da omkring i Taaget?

Jakob.

Næſtendeels. Men hvad vil Magiſteren her? — Af der rasler det jo igien.

Skoleholderen.

Mit Hierte isner i mit Liv.

Jakob.

Af Magiſter!

Skoleholderen.

Af min Ven!

De staae forſtenede i hinandens Arme.

Gartneren kommer.

Fordømte Nat! Som saa lumſkelig har berøvet mig al min Glæde, giort mig til en Nar, til et ulykkeligt Menneſke! Leder du mig nu ogſaa vild? Ha! Leed mig kun vild, langt bort herfra, fra den troløſe, falſke Slange! — O men hvis hun dog elſkte mig alligevel? Hvis denne Knægt kun vilde narre mig, fordi jeg forſtyrrede ham i hans Lirum-larum? Men — tager jeg ikke feil, saa hører jeg noget røre ſig henne mellem Stenene. Det er et gammelt Offerſted, hvor man maaſkee for nogle hundrede Aar ſiden har berøvet mange Menneſker Livet.

Hu!—Jeg gyser! Det rører sig igien? Det er Menneſker. Friſk Mod! Jeg maa vide hvem det er. Friſk Mod! Han støder mod Stenene og omfavner Jakob og Skoleholdt. Ha for Dievlen! Hvem er der?

Skoleholderen.

Ak naadige Herr Røver, spar mit Liv! Jeg sidder med Kone og mange smaae uforsørgede Børn, som ikke engang have Raad til at frabede sig al Condolence i Aviserne, hvis jeg ved Døden afgaaer.

Jakob.

Ak naadige Herr Røver spar ogsaa mit Liv, jeg sidder ogsaa med smaa Børn, ligesom Skolemesteren.

Gartneren afsides.

Det er Skolemesteren og Jakob. Hvis de nu skulde kiende mig? Jeg gidder ikke talt tydsk, og er slet ikke stemt til at spille min Rolle.

Jakob pegende paa Skoleholderen.

Jeg skulde ikke rose min Prosepter i hans Øine, men han har flere Penge i sin lille Finger, end jeg i min hele Krop.

Skoleholderen.

Ak kiere Herr Røver! Mærker hån ikke nok, at Knægten er bange for den Pose, han har paa Nakken?

Gartneren.

Kiere Børn! Jeg er ingen Tyv, eller Røver. Lad de Griller fare.

Skoleholderen.

Ak saa ræd os da fra Tyve og Røvere; thi der er flere endnu! See der. De staae stille.

Guilielmo

kommer med en lille Seddel i Haanden.

Søde, nydelige Pige!
Altsaa er jeg dog dig kiær.
Denne lille Seddel her
Lærer sødt mit Hierte stige.
Jeg af Glæde neppe veed
Hvor jeg Foden hen har flyttet,
Til min Sang hun sødt har lyttet,
Hun har hørt min Kierlighed.
Men hvis jeg kan troe mit Blik,
Er jeg i den samme Lund,
Hvor af rosenrøde Mund
Første søde Kys jeg fik.
Her hvor jeg i Morges sukked,
Medens Freyas skionne Navn
I min elskte Fødestavn
Jeg paa disse Stene hugged.
Endnu, Elskte! ey for dig
Mine glade Øine tindre,
O men for min Sorg at lindre
Troste skal Beate mig.

Sjunken for dit Altar hen!
Freya, i din skionne Have,
Tak da for den første Gave,
Som du skienkte huld din Ven!

Han gaaer hen for Alteret, breder sine Arme ud, og omfavner alle de andre Tre. En Skye gaaer fra Maanen og han bliver dem vaer.

Skoleholderen.

Er det ham, Herr Spillemand?

Jakob.

Er det ham Herr Lirendreier?

Gartneren.

Er det ham, Herr Lurendreier?

Guilielmo.

Ha! ha! ha! Kun lee jeg kan. ——

Om Freyas Alter I alle staae,
I arme Krabater!
Og anklager Skiebnen, som skabte saa saae Beater.
Hvi var hun dog ogsaa saa sær?
Hvi gav hun ei Een til hver?

Jakob.

Den Mær!

Guilielmo.

Net skield! Saa kommer hun straxen,

Men synk ey paa Knærne hen,
I værdige Riddersmænd
Af Kiempen, af Sækkepiben, og Saren!

Skoleholderen.

Vi taaler ey at vor Ære læderes.

Guilielmo.

Læderes den, naar I nobliseres?

Jakob.

Vi vil ikke blesseres!

Guilielmo.

Velan da, jeg gaaer,
Og medens I staaer
Om Kierligheds Alter
Og sukker og doe!
Jeg synger min Psalter
Og favner min Moe.

Gaaer.

Skoleholderen og Jakob.

Ak vi arme forelskede Mænd.

Gartneren.

Gaae du er hende værd.

Skoleholderen og Jakob.

Hvad skal vi gisre? Hvor flyer vi hen?

Gartneren.

Bie kun! Hævnen er nær!

Alle Tre.

Hævnen er nær.

Gartneren.

Ha! Den fordømte Knægt! Herr Magiſter! Jeg faaer ſtrax et Indfald om hvordan vi for det forſte kan hævne os. Vil de række Haand dertil?

Skoleholderen.

Med Fornøielſe! Jeg giør gierne mine Uvenner al den optænkelige Skade der ſtaaer i min Magt.

Jakob.

Jeg ogſaa. Det var jo Synd andet!

Gartnern.

Han kommer i Morgen til den naadige Herre, for at forſkiønne Feſten med ſit Syngerads, ſom det hedder. Men iſtedet for at blive den Muſikanter-ſvend han er, ſaa har han altid for Skik at regne ſig med, ſom et Lem af den herſkabelige Familie. Denne Impertinence maa giøres indlyſende, hos den naadige Herre, at han modtager ham koldt og tilbageſtødende. Jeg er vis paa at Knægten, ved den Leilighed, ſelv render ſig en Kniv i Livet.

Skoleholderen.

Bene, min bedſte Ven. Og jeg tager mig ſelv paa, at ſtemme den naadige Herr Oberſt mod Guitarſpilleren.

Gartneren.

Saa vil alting gaae godt.

Skoleholderen.

Men ſiig mig hvordan De paa eengang er bleven det danſke Sprog ſaa mægtig, min Ven! Thi Vanſkelighedens Superlativitet, for en Fremmed, er bekiendt nok.

Gartneren.

En anden Gang, Herr Magiſter! En anden Gang. Nu ville vi kun tænke paa vor fælles Hevn.

Han rækker dem hver ſin Haand, derpaa ſynge de

Alle Tre.

Haand i Haand
Ved Hævnens Baand
Forenede vi ſtaae.
Hævn vi vil,
Den maa der til
Hvordan det end vil gaae.
Enten hævne
Eller revne
Ville vi af Harm.
Alle Tre,
I Vel og Vee,
Trofaſt Arm i Arm.

De gaae bort.

Tredie Akt.

Værelse.

Oberſten. Skoleholderen. Kaspar.

Oberſten.

Alt nok, min gode Skolemeſter!
Var han forſikkret at jeg veed
Paa hvilken Maade, med hvad Beſkeed
Man ſkal modtage ſlige Gieſter;
Forſt et Par Ord, en buldrende Stemme,
Dernæſt et Blik, hvoraf han ſeer
At man er en Mand med en faſt Carakteer.
Tro kun mig, ieg ſkal intet glemme.

Til Tieneren Lad Monſieur Guilielmo vente lidt endnu. Det er mig ikke beleiligt. Tieneren gaaer.

Skoleholderen.

Jeg haaber Herr Oberſt, at denne Advarsel tilgives mig, som ſkedte af Frygt for Impertinencens Yttrelse.

Oberſten.

Smal Sag! Smal Sag, Skoleholder. Gaae kun ind i Kabinettet saalænge. Skoleholderen gaaer. Nu gielder det at holde Ørene ſtive! Jeg er saa god, jeg lader mig ſtrax formilde. — Hvilke forbandede Optoier horer jeg ikke han har havt med Beate! Hvem ſkulde sagt det om den Pige? Nu ſtaaer han derude og ærgrer ſig over at han maa vente. — Lad ham kun vente. — Er dog nysgierrig for at see ham. — Men han maa vente lidt endnu. Sætter ſig ned. Han kan gierne taale at vente. Springer op. Men Ulykken er, jeg kan ikke taale det! Hei Kaspar! Tieneren kommer. Lad ham komme ind. Tieneren gaaer. Oberſten ſætter ſig.

Guilielmo kommer.

Ærbødige Tiener, Herr Oberſt!

Oberſten.

Servitør! Hvad vil han?

Guilielmo vender ſig om.

Hvem? Tieneren? Han er allerede gaaet, Herr Oberſt.

Oberſten hidſig.

Troer han ikke jeg har Øine i Hovedet at ſee med?

Guilielmo.

Det er altsaa mig De mener?

Oberſten.

Hvem ſkulde jeg ellers mene?

Guilielmo.

Min Herre! — Dog, jeg erindrede ikke at det er Brug hos enkelte gamle Folk at betiene ſig af den tredie Perſon.

Oberſten.

Perſon mig hid og Perſon mig did. Jeg veed nok hvad Perſon jeg ſkal bruge. Jeg kiender nok Perſonen. Altſaa, hvem er han?

Guilielmo.

Jeg er den Sanger, ſom nylig er kommen fra Italien, ſom De har ſendt Bud efter, og ſom nu kommer for at more Deres ſmukke Datter lidt, med ſin Sang, paa hendes Fødſelsdag.

Oberſten.

Min ſmukke Datter? Han betiener ſig af nogle egne Udtryk, min Kiere!

Guilielmo.

Er hun ikke ſmuk, beder jeg om Forladelſe. Mig er ſagt at hun var ſmuk, ellers var jeg ikke kommen.

Oberſten hurtig.

Jo gu er hun ſmuk, jo! — Men man tiltaler

i Almindelighed ikke fornemme Folk saaledes a la bon compagnon, min kiere Spillemand!

Guilielmo.

Er jeg Dem virkelig kier, Herr Oberst, saa gior mig den Tieneste at tiltale mig lidt blidere. Jeg er vant til at omgaaes Folk du bon ton, og det støder mit musikalske Øre at høre uharmoniske Akkorder.

Obersten.

Folk du bon ton? Folk du bon ton? Er jeg ingen Mand du bon ton?

Guilielmo.

Den ton, De betiener Dem af, imod mig, er i det mindste ikke bon, Herr Oberst!

Obersten.

Kort og got: Han er Spillemanden?

Guilielmo.

Jeg forstaaer at spille paa Guitarre.

Obersten.

Altsaa: Han spiller! Han synger! Han vraaler af fuld Hals! Han gior saamange Trimulanter og Rullader som han vil; han faaer sin Betaling! Men ingen Impertinencer! Det siger jeg ham. Og ingen Passiar eller Raisonnering. Han spiser med de andre Tieneste folk. Og ingen Familiarisering. Horer han? Jeg veed nok at Baron Rosenkiold

har været saadan en Nar, men hos mig gaaer det anderledes til. Naar man er Hund, maa man tage tiltakke med at gnave Been!

Guilielmo.

Hvad Satan er det for en Snak? Veed De vel min Herre, at hvis De endnu et Øieblik bliver ved, som De har begyndt, saa knækker jeg Deres Hals?

Obersten.

Dreng! Spillemand! Cujon!

Guilielmo forbittret.

Dreng? Cujon?..... Springer hen i en Krog hvor der hænger en Sabel, griber den og kommer tilbage. Det vil komme an derpaa, hvem af os to der fortiener Cujonsnavnet!

Obersten.

Du vil slaaes med mig?

Guilielmo.

Hvis Deres Ære tillader Dem at slaaes med en slet og ret Kunstner; hvis ikke, binder jeg Dem et Torklæde for Munden, da jeg ikke vil høre flere Grovheder, og fortæller hele Verden hvad De er for en Karl.

Obersten trækker.

Du modløse Praler,
Min Sabel er hvas.

Guilielmo trækker.

Herr Oberſt, nu taler
De først mig tilpas.

Oberſten ſtiller ſig en garde.

Vist Ingen meer henter
Med Liren dig hen.

Guilielmo gier det samme.

Paa fleer Instrumenter
Jeg spiller end dem.

Oberſten.

Saa kom kun nu da. Falder ud.
Ha!

Guilielmo.

Ha!

Oberſten.

Ha!

Guilielmo.

Ha!

Oberſten.

Du skal føle min Harm.

Guilielmo.

Jeg har saaret Der' Arm!

Oberſten.

Det er Løgn!

Guilielmo

slaaer ham Sabelen af Haanden.

Det er sandt.

Oberſten.

Jeg tabte.

Guilielmo.

Jeg vandt!

Sætter Kaarden hen.

Jeg haaber, Herr Oberſt! at de ikke oftere kalder mig Cujon, hvis jeg flere Gange ſkulde have den Fornoielſe at træffe Dem i mit Liv. For nærværende Tid rekommanderer jeg mig, i Deres Bevaagenhed. Bukker og gaaer.

Oberſten.

Ha for Satan! Den Knægt hugger godt. Holder ſig om Armen og kalder Hm! Hm! Er der da ingen?— Skolemeſter!

Skoleholderen kommer.

Herr O—! Ak forbarmende Gud, Herr Oberſt! Hvordan er De tilredet?

Oberſten.

Hold ſin Mund og ſkaf mig et Bind.

Skoleholderen.

Ak det har Spillemanden giort. Hey Gevalt! Hielp!

Oberſten ſlaaer ham paa Øret.

Hold Kieft. Præceptor! Proſtituer mig ikke, med ſin Dumhed. Skaf mig noget at binde om Armen.

Skoleholderen.

Ak, Herr Oberſt! Var det ikke bedſt at Armen blev ſat af, inden der gaaer Koldfyr i hele Kroppen?

Oberſten.

Er han da reent ravruſkende gal? Søg mig Noget op, ſiger jeg! Følg mig. Gaaer.

Skoleholderen ude af ſig ſelv.

Søg mig noget op! Følg mig! Hvordan kan jeg følge ham, naar jeg ſkal ſøge ham Noget op? Ak Stuen dreier ſig rundt, for mine Øine. Saa fuld har jeg endnu aldrig været, uden i Forveien at have drukket Brændeviin. Der ligger en Støvlemanſchet! Nei den er for god! — Ak den forbandede Gartner! Det er en Slange, Oberſten har faaet i ſin Have, ſom berøver hans troe Tienere Uſkyldighedens dyre-bare Klenodie. — Der ligger et ſkident Viſkeklæde! Nei det er ikke godt nok. Standſer midt paa Gulvet. Her ligger Blod! Slaaer Hænderne ſammen. Naa, nu har jeg Djevlen forlade mig min ſlemme Synd aldrig ſeet Mage. Det maa have været her, Slaget ſtod! — Jo det var en net ſmal Sag! — Der ligger en Bomuldsſtrømpe, ſom Frøkenen har begyndt at ſtrikke paa. Den er god. River Pindene ud. Nei den duer dog nok ikke! — Den hidſer! Jo det var en net Kniv, Spillemanden rendte ſig ſelv i Livet. — Ak du ulykſalige Kierlighed! Du fordærvelige Profeſſion! Paſſion vilde jeg ſige. Oberſten raaber inden-

for: "Skolemester!" Jeg — vil baade tage Støvlemanschetten, — og Viskeklædet, — og Bomuldsstrømpen med, saa kan den naadige Herr Oberst selv vælge.

Gaaer.

Lunden om Freyas Altar.

Clausine

i Beates Klæder, med en Rosenkrands og et Slør om Hatten; kommer urolig ind.

Det frygtsomme Dyr
Af Jægeren jages;
Til Skoven det flyer,
For ei at opdages.
Nu staaer det i Læe,
Bag skiulende Træe,
Hvor Grenene hvælver,
Og ryster og skielver
Med vaklende Knæe!

Hvor mit Hierte slaaer! Jeg saae et Glimt af ham henne i Skoven. — Jeg tvivler ikke længer. Det er ham! Det er Vilhelm — som min barnagtige Stolthed forskiød — som nu er kommen tilbage. O gid

han aldrig var kommen. Den Letsindige! Hans Nærværelse har oprevet det halvlægte Saar, og finder jeg ham troeløs, saa er jeg ulykkelig for evig. O Beate! Beate! Hun sætter sig paa Altarstenen, slaaer Sløret over Øinene og støtter Hovedet til sin Haand.

Guilielmo kommer.

Der sidder hun alt! Paa sit Altar! Freya, paa sit Altar! O du kiere, søde Pige! Lad mig nu sige dig et ømt Farvel.

Clausine.

Et ømt Farvel?

Guilielmo.

Ja! Jeg reiser i dette Øieblik bort, Tilfældet forbyder mig at blive her længer, som jeg først havde besluttet. Du faaer mig altsaa formodentlig aldrig mere at see. Jeg er reisefærdig, og trænger ikke til nogen anden Hjertestyrkning paa Veien, end et Kys af en smuk Pige. Det gior mig munter og oprømt, i den meest taagede Slud, hvormeget mere i dette smukke Foraarsveir.

Clausine.

Herr Guilielmo, jeg har stevnet Dem hid, for at bede Dem holde inde, med Deres Opmærksomhed for mig. Jeg maa sige Dem, at jeg har en Kiereste, og at jeg elsker ham for høit, til at blive ham utroe.

Guilielmo.

Altsaa har du dog en Kiereste? Men er du ham da utro, fordi du giver mig det lille Kys? Kiere Beate! Den ene Fortrolighed er den anden værd, jeg vil tilstaae dig, at der lever en Pige etsteds i Verden, som jeg kanskee elsker ligesaa hoit, som du elsker din Kiereste, og dog betænker jeg mig ikke et Øieblik paa at kysse dig.

Clausine.

Deres Opmærksomhed for mig, rober just ikke megen Varme, for den anden stakkels Pige. Hvad mener De hun vilde sige, hvis hun var her?

Guilielmo.

Hun vilde tilgive mig. Kiere Beate! Tag nu dit Sloer fra Ansigtet.

Clausine.

Nei!

Guilielmo.

Jeg vil endogsaa tilstaae dig, Aarsagen hvorfor jeg holder saameget af dig, er at du i alting virkelig er hende meget liig. Jeg drager hele Landet om for at finde hende. Jeg elsker hende hoit, kan du troe. Undertiden naar jeg gaaer giennem Skoven, om Natten, løber jeg hen og favner et Træe, i den Tanke, at det er hende. Hvor meget kierere maa det nu altsaa være mig, at favne dig? Vil du da nægte mig det eneste Kys, inden vi skilles ad?

Clauſine

Fortæl mig Deres Kierligheds Hiſtorie.

Guilielmo.

Vil du ſaa kyſſe mig?

Clauſine.

Hvis De fortiener det.

Guilielmo.

Af den Hiſtorie er ſnart fortalt. Et Menneſke kan længe være om at opleve det, ſom lader ſig ſige i to Ord. Seer du, det var en deilig Pige i Kiel, ſom jeg lærte at kiende, mens jeg laae der, ved Universitetet. Jeg elſkede hende, ſaaſnart jeg ſaae hende, troede ogſaa at hun elſkede mig, men tog feil.

Clauſine.

Det var tungt!

Guilielmo.

At jeg fortvivlede kan du ſagtens begribe. Jeg beſluttede at reiſe udenlands, for at glemme hende, reiſte ogſaa i tre Aar, kom tilbage, og har endnu ikke glemt hende. Du leer mig viſt ud, kiere Beate!

Clauſine.

Skulde jeg lee ad det?

Guilielmo.

At hun nu var i Kiøbenhavn, ſeer du, det ahnede mig; thi Tanten hun havde været hos, i Kiel, var død. Ingen kiendte hende, thi hun levede meget afſondret. Hos ſin Fader, ſom boede i Kiøben-

havn, maatte hun være. Men jeg vidſte kuap hans Navn. Hvad han var vidſte jeg ikke. Det var aldrig faldet mig ind at tænke paa Faderen; thi jeg tænkte kun paa Datteren. Du anſeer mig viſt for en Phantaſt, kiere Beate!

Clauſine.

Jh men hvad for Tanker har De da ogſaa om mig, Herr Guilielmo?

Guilielmo.

Da jeg nu hele Vinteren havde opholdt mig incognito i Byen, for ikke at falde min Fader i Hænderne, der vilde koble mig ſammen med en rig Enke, og endnu ikke fandt hende, ſaa begyndte jeg at blive bedrøvet. Men du veed nok hvordan det gaaer, naar Foraaret kommer, naar Blomſterne titte frem, og Fuglene ſynge, ſaa faaer man Mod, enten man vil eller ey. En Ahnelſe ſagde mig, at jeg ſkulde træffe hende herude, paa Landet et Sted. Og derfor ſpiller jeg egentlig denne Sanger-Rolle, ſom ſkaffer mig Adgang i ethvert Huus.

Clauſine.

Og Deres Letſindighed?

Guilielmo.

Vedligeholder mit Liv. I Førſtningen ſmægtede jeg hen, lod Glæden gaae mig forbi, og ſvandt ind ſom en Skygge. Nu er jeg munter, nyden den, og trives. Hvad mener du hun bifalder meeſt?

Clauſine.

Og Deres Elſkovshandler?

Guilielmo.

O du med dine Elſkovshandeler! Enhver ſmuk Pige er mig det ſamme ſom en Blomſt. Jeg elſker Eder alle! Huſvaler mig i Eders Duft, qvæger mig i Eders Skier! Enhver ſmuk Pige opfriſker mere eller mindre Billedet, i min Phantaſie, om min Clauſine. Hende troer jeg at favne og kyſſe, naar jeg favner og kyſſer jer andre. — See ſaa, min lille Skriftemoer. Troer du nu at du, uden at være din Kiereſte utroe, kan give mig et Kys?

Clauſine.

Ja! Nu troer jeg det. Hun ſlaaer Sløret tilbage og kaſter ſig i hans Arme.

Guilielmo.

Gode Gud i Himlen! Clauſine! Clauſine! Er det — er det dig! Er det dig ſelv?

Clauſine.

Ja det er mig! Og jeg har i tre Aar begrædt min Letſindighed; min daarlige Stolthed, thi jeg elſker dig. Jeg elſker dig!

Guilielmo

ſtirrer paa hende, i høieſte Henrykkelſe.

Ja det er hende! Ja det er hende!

Clauſine.

Det er mig.

Guilielmo.

Naar — hvordan — paa hvad Maade — Svar mig — O ney, svar mig ikke. — Lad mig synke til dit Bryst; lad mit Hierte, som saalænge har stormet ene og forladt, hvile ved dit skiønne Bryst. Men ikke her! — For Freyas Altar! Hvor jeg i Morges huggede dit Navn! Hendes Navn! Og besvoer hende — og hun har hørt min Bøn — tre Skridt derfra — O kom' Clausine! Giv mig din Rosenkrands.

Han tager Krandsen af hendes Hat og lægger den paa Altaret. De synke begge ned derfor.

Begge.

Freya i det Høye!
Lad dit lyse Øie
Smile til os ned.
For dit Altar vi os bøye,
Kierlighed!

Clausine

Riv ham aldrig fra min Barm!

Guilielmo

Hegn om Elskov, huld og varm!

Begge.

O da skal vi hver en Vaar,
Naar Mark og Skov i Blomster staaer,
Af Lillier og af Epheu grøn,
Af Narzis og Tusindskion,

Negliker, Violer blaae,
Roser og Aurikler smaae,
Slynge her dit elskte Navn!
Synke begge Favn mod Favn!
Takke dig Bryst imod Bryst,
For din søde, søde Lyst.

Guilielmo.

Elskte, velsignede Pige! Men siig mig nu — forklar mig nu —

Clausine pludselig angest.

Ak Gud! Det falder paa mit Hierte som Blye! Ulykkalige Overgivenhed. Vilhelm! Vilhelm! Du bliver aldrig min. Din Fader giver aldrig sit Samtykke.

Guilielmo.

Hvorfor? Hvi bliver du saa angst, kiere Pige!

Clausine.

Han er her! Han har friet til mig, og jeg har givet ham Kurven, paa en Maade, som har opbragt ham til Raserie.

Guilielmo.

Min Fader her? Og friet til dig? Besynderlighed paa Besynderlighed! O men hvad bryder jeg mig om hans Samtykke, naar du kun elsker mig.

Clausine.

Kiereste Vilhelm!

Guilielmo.

Men ſiig mig dog, hvordan kommer du her? Hvor er din Fader? Er han her i Beſøg hos Oberſt Hielm?

Clauſine.

Oberſt Hielm er jo min Fader!

Guilielmo.

Hielm? Din Fader hedder jo Ringborg.

Clauſine.

Veed du ikke endnu at han maatte forandre ſit Navn, efter den rige Onkel han arvede.

Guilielmo forfærdet.

Ak, nu falder det paa mit Hierte ſom Blye.

Clauſine.

Hvorfor?

Guilielmo.

Jeg har nyelig duelleret med din Fader, og ſtukket ham i Armen.

Clauſine.

Jeſus!

Guilielmo.

Saaret er ligeſaa ubetydeligt for ham, ſom farligt for mig.

Clauſine.

Gode Gud hvordan —

Guilielmo.

Jeg kiente ham ikke, og han fornærmede mig.

Clauſine

ſlaaer Hænderne ſammen.

Hvad ſkal vi giøre!

Guilielmo.

Vil du atter ſkilles fra mig paa nye, og for ſtedſe?

Clauſine.

O nei, nei! Det har jeg ſvoret ved Freyas Altar.

Guilielmo.

Saa maa vi ſtye.

Clauſine.

Hvorhen?

Guilielmo.

For det første til en gammel Bonde, her i Nær-heden, paa hiin Side Skoven; han skal skiule os.

Clauſine.

Men min arme Fader! Hans Engstelse! Og paa min Fødselsdag.

Guilielmo.

Din Fødselsdag! Søde Pige, hvor forunderligt dog alting træffer sammen. Omfavner hende. Vær rolig. Pas paa at der ingen kommer og overrumpler os. Clauſine passer paa, Guilielmo tager et Stykke Pergament ud af sin Tegnebog, skriver nogle Linier derpaa, spalter en Green, stikker Pergamentet i Spalten og planter Grenen ved Freyas Altar. See saa! Denne Budstikke skal betage ham al Engstelse.

Clausine.

Gud, der kommer min Fader!

Guilielmo.

slynger sin Arm om hendes Liv.

Afsted! Afsted! Vi have offret til Freya. Hun ledsager os! De flye.

Obersten. Skoleholderen.

Skoleholderen.

Ak Herre Gud!
Du milde Fader!

Obersten.

Til Pladsen ud!
Mig intet skader.
Sten ei som en Hest.

Skoleholderen.

Dueller jeg hader
Som Ædder og Pest.

Obersten.

En gammel Soldat,
En frygtsom Krabat,
Kun lidt Sympathie.

Skoleholderen.

Naar Vaabnene skralder,
Da strax jeg forfalder
Til Melancholie.

Oberſten.

Den Mand jeg ei kan have kier,
Som ei er driſtig og forvoven.

Skoleholderen.

Omgaaes forſigtig med Gevær,
Fornuften byder os, og Loven.

Begge.

Hver følger ſin Natur,
I Modgang og i Fare.

Oberſten.

Jeg ſtander ſom en Muur.

Skoleholderen.

Jeg render ſom en Hare.

Oberſten.

Hør nu, Skoleholder! Ikke et Ord meer om den Ting. Og ſnak mig ikke et Ord meer om den unge Guitarſpiller. Raſk Fyr! Forbandet Brushoved. Ambition! Ikke et Ord. Hører han?

Skoleholderen.

Oberſtens Villies Tilkiendegivelſe, er min Mund et uafriveligt Begplaſter.

Oberſten.

Det gior mig ondt, han er løbet ſin Vey. Jeg var iſtand til at lade ham opſøge.

Skoleholderen.

Formodentlig er Flugtens Iværksættelse begyndt, af Frygt for Straffens Udøvelse.

Obersten.

Ikke et Ord, siger jeg. Hører han?

Skoleholderen.

Med Ørernes Begghed, naadige Herre!

Obersten.

Herlig Karl!

Skoleholderen.

Bene!

Obersten.

Smuk Karl!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Karl med Hiertet paa det rette Sted.

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Karl med Talenter.

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Her er altsaa Lunden? Smuk! Ret smuk!

Skoleholderen.

Og der staaer Altaret.

Oberſten.

Skal det være et Altar? Det er jo en gammel Kampeſteen! Den har jeg tit ſeet før.

Skoleholderen.

Saa var Moden i den Tid, naadige Herre! Nu bygge vi dem af Fyrrebræder.

Oberſten.

Rigtig! Der ſtaaer Freyas Navn. Det kan jeg ſelv læſe. Det har jeg ikke lagt Mærke til før. Hvad er det for en Roſenkrands?

Skoleholderen.

Den er formodentlig lagt der, for at pynte paa Geburtsdagen.

Oberſten.

Hvad er det? Her ſtaaer en gammel viſſen Pind, med et Stykke Pergament i. Har den ogſaa ſtaaet der, ſiden Stenen blev lagt?

Skoleholderen.

Jeg lagde ikke Mærke dertil, i min Glædes Beſtyrelſe igaar. Formodentlig, naadige Herre!

Oberſten.

Er dog curiøs for at faae noget at vide! Gammelt Manuſcript — Jeg vil ſende det til Kongens Bibliothek. Nye Opdagelſer maaſkee, — om Longobardernes og Teutonernes Udvandringer af Riget.

Skolemesteren.

Nysgierrigheden, hos mig, er steget til et betydeligt Maximum.

Obersten.

Sikkert en Folkevandring! Sikkert en Folkevandring! Det staaer meget utydeligt, og halv udslettet.

Skoleholderen.

Ak ja! Tidens Tand er edax rerum, siger gamle Fader Homer, i sin Peder Paars, eller hvad den hedder.

Obersten læser.

"Jeg Underskrevne er i dette Øieblik flygtet bort, med Herr Oberst Hielms Datter, til et Sted, hvor han ikke vil finde os. Vi elske hinanden. Naar vi komme tilbage ere vi Mand og Kone. Han vil aldeles intet have imod vor Forbindelse, naar hans første Vrede er forsvunden, og han faaer den nødvendige Oplysning. Guilielmo."

Skoleholderen.

Ak Gud forbarme sig, naadige Herr Oberst! Det var en bedrøvelig Folkevandring.

Obersten.

Den Slyngel!

Skoleholderen oprigtig.

Bene!

Obersten.

Den Esel!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Den nederdrægtige Spidsbube!

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Den Landstryger!

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Følg mig! Følg mig! Der skal ledes, der skal søges, der skal findes.

Skoleholderen.

Jeg løber paa Hænder og Fødder!

Obersten.

Gior Anskrig!

Skoleholderen.

Jeg skriger!

De gaae.

Bondehuset i Skoven.

Herr von Bilbo endnu i Bønderklæder, han kommer ind med et Brev i Haanden. **Henrik** kommer slæbende ind med den store Klædekurv.

Bilbo.

Stil den op der! At jeg bestandig kan have den for Øine, som et Billede paa den menneskelige Elendighed.

Henrik.

Herren har skrevet! Han er blækket om Fingrene.

Bilbo.

Ja! Det er et sværmerisk rørende Brev til min forlorne Søn.

Henrik.

Aa, maa jeg høre?

Bilbo.

Ja! Jeg skal saa have det giennemlæst, for at efterse, om det ikke indeholder nogle dramatiske Feil. Læser. "Jeg er kommen i Erfaring om, at din Hundsvot støver omkring herude, som en Nar og en Landstryger. Kommer du ikke hiem, og gaaer i dig selv, og giver dig med den rige Enke, saa gior jeg dig, Fanden maltraktere mig, arveløs."

Henrik.

Ak Herre, læs ikke meer. Jeg kan mærke paa

mine Taarer, at De have ifinde at fige op inden Flyttetid.

Bilbo.

See om der ikke fidder en Taare i mit venftre Øye. Jeg kan ikke godt felv fee uden Biller.

Henrik.

Det er desuden en vanfkelig æquilibrift Øvelfe at fee fig felv i Øynene. Lad mig fee. Jo det feer rigtig nok ud fom om Herrens ene Øye var forfaldet til Melancholie.

Bilbo.

Af ja! Jeg er en tungfindig, en tungfindig, melancholift Mand. Det banker. Hvad er det? Det banker paa Døren. Ha, det er vift min Søn. Han lovede at beføge mig her i Dag. Det ahner mig, at det er ham. Hielm kan det ikke være, han veed ikke, at jeg boer her, thi han giør altid Nar af min indfrænkede Oekonomie. Gaae din Vei, at dit Liberie ikke forraader mig. Henrik gaaer. Der ftaaer en gammel Rive. Jeg vil lade fom jeg arbeidede paa den og fynge noget — noget — Idyllift! Hvad det nu kan være. Arbeider og fynger.

Vi Bønder vi ere faa glade i Hu,
Og Høften den er vor Ven.
Naar vore River de gaaer itu,
Saa — giør vi dem hele igien!

Guilielmo og Clauſine

træder ind, den Sidſte med Sløret over Anſigtet.

Guilielmo.

Guds Fred Fader!

Bilbo

lader ſom ingenting, og vedbliver.

En Tand nu ſaa let af en Rive gaaer,
Der kives med den i Ring. —
Tit er det herligt, naar man forſtaaer
At ſætte en Pind for en Ting!

Guilielmo.

God Morgen, Landsmand!

Bilbo.

Jh ſee god Morgen! god Morgen Herr Spillemand. Naa Tak ſkal han have, fordi han ſmukt holdt ſit Ord, og giorde mit ringe Huus den Ære. — Men hvad er det for en rar Dame, han har med ſig der?

Guilielmo.

Det er min Kiereſte. Seer han nu, kiere Ven! Her er ikke Tid til mange Omſvøb. Han tilbød mig igaar ſin Tieneſte, i Dag kan han beviſe mig en meget ſtor Tieneſte.

Bilbo.

Jh med Hiertens Glæde.

Guilielmo.

Han maa skiule os her, paa nogle Dage, til vi have havt Bryllup. Vi ere flygtede herhid sammen; — nogle Smaating nøder os —

Bilbo.

Smaating? Jeg kan tænke det. Som per Exempel: Forældrene, kan jeg troe.

Guilielmo.

Rigtig, min Fader er gammel, urimelig —

Clausine

som imidlertid opmærksom giennem Sleret har betragtet Bilbo og Kurven, trækker Guilielmo angst til en Side.

Vilhelm! Vi ere forraadte, vi ere forraadte! Det er din Fader! Det er din Fader!

Guilielmo smilende.

Min Fader? Det er jo en god gammel, ærlig Bonde.

Bilbo udbrydende.

Ja men du skal ikke skue Hund paa Haarene, din Ravneunge! For det kunde være, Tøsen havde Ret alligevel.

Guilielmo bestyrtset.

Min Fader!

Bilbo.

Ja din Fader! I det mindste er jeg din Mo-

ders Mand, du Hedning! Du-Renegat! Du Mahomedaner! Du...du...du!

Guilielmo.

Min Fader! Ivre Dem ikke. Hvordan har De levet saalænge!

Bilbo.

Levet? Som et Bæst! Som en ulykkelig Mand. Ivre mig ikke? Jo Fanden opsige mig Huldskab og Troskab om jeg ikke vil; jeg vil ivre mig en Galdefeber paa Halsen, du Landstryger! Du Dogenicht. Du — du — du — du — du — Kunstner!

Guilielmo.

Hør os.

Bilbo.

Oh jeg behøver intet at høre. Jeg kiender meget godt den Kammerkiksen, der staaer, med hvem du agter at træde ind i den hellige Ægtestand, efter at du først har lagt og stunget for hende, om Natten.

Guilielmo.

Min Fader! De tager feil.

Bilbo.

Nei Fanden imfam cassere mig, om jeg gior. Har ieg ikke selv ledet dig hen til hendes Vinduer i Nat? Hæ?

Guilielmo.

Uheldige Skiebne!

Bilbo.

Jo jeg kiender dine Streger. Jeg har en lille Fugl, som siger mig alt. Jeg har en Finger paa hvert Øye. — O jeg seer ret godt hvor besippet hun er, Mamsel! Jeg mærkede strax, at Kurven giorde hende betuttet. Hun har sikkert havt en Haand med i Spillet. Tag hun kun Sloret fra Øynene. Vær ikke undseelig. River hende Sloret fra Ansigtet. Hvad hvad hvad seer jeg? Gier halv ærbødig og halv ironisk en dyb Reverenz. Min naadige Freken!

Guilielmo.

De seer, at De har taget feil?

Bilbo

satter sig; med skadefro Glæde:

Det er altsaa Jer to, der ere flygtede hen til mig, af Forsigtighed, indtil Brylluppet var forbi.

Guilielmo.

Misbrug ikke den Magt, som Skiebnen giver Dem over os.

Bilbo ude af sig selv.

Neppe jeg formaaer at tale,
I min Harmes vilde Ruus.
Intet kan min Glæde male,
Nu jeg har jer i mit Hnus.

Der staaer Kurven, som jeg tænkte
Skulde aabnet Lykkens Vey!
Der staaer Damen, som den skienkte,
Der staaer Knægten! Her staaer jeg!

Clausine og Guilielmo.

Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv!

Clausine.

Han var revet fra mit Hierte,
O! min Kummer var for svar.
Tilgiv Pigen, i sin Smerte,
At hun Dem fornærmet har.

Bilbo.

Nu de henrykt er i Aanden,
Taaren rinder kryds og qver.
Ingen Tagsteen er ved Haanden —
Tør den af paa Kurven der!

Clausine og Guilielmo.

Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv.

Guilielmo.

For min evig elskte Pige
Har jeg tumlet Verden om,

Skal Farvel jeg atter sige?
Nu velan, du Elskte kom!
Let var Veien mig at træde,
Da dit Minde fulgte mig,
Den vil være riig paa Glæde,
Naar du følger virkelig.

Begge.

Lykken svigter, til en Bedre,
Vinker dristig Kierlighed.
Bort fra tvende haarde Fædre,
Elskov styre vore Fied.

Bilbo.

Bort fra Eders rige Fædre,
I beslutte fast og fuldt?
Af Gud bedre det, Gud bedre!
Kierlighed vil døe af Sult!

Guilielmo.

Endnu engang, min Fader! Inden vi forlade Dem, lad Dem bevæge!

Bilbo.

Inden I forlade mig? I forlade mig ikke. De fire Dagdrivere, som du i din oplyste Ungdom kaldte mine fire Domestiqver, har jeg endnu, og de ere mig hørige og lydige paa første Vink, at udrette alle mine Befalinger, jeg haaber altsaa, min Herr Søn! at du bruger Conduite.

Causine griber hans Haand.

Herr von Bilbo! Har De nogensinde elsket mig, som De saa ofte, med de allerforunderligste Eder, har forsikkret, saa lad Dem bevæge, ved min Bøn om Tilgivelse, og lad denne Ydmygelse være Dem Hævn nok.

Bilbo.

Hævn nok? Hvad for noget? Først give ærlige Folk en Kurv, saa stor at den knap kan faae Rum i denne Stue — en Kurv, som jeg maa indrette mit Logie efter, som jeg maa leie Værelser til — og saa tale om Hævn nok? Nei Fanden —

Henrik

kommer ind med et Brev.

Bilbo.

Henrik! Har du hørt eller seet Magen!

Henrik.

Jo jeg har hørt og seet det altsammen giennem Nøglehullet. — Her er et Brev fra Byen.

Bilbo hurtig.

Fra Enken? Seer paa Brevet. Ja det er hendes egen Haand. Vender det om. Brevet er forseglet med sort Lak? Gud bevares! Konen skulde dog vel aldrig være død? Jeg brænder af Begierlighed! Jeg staaer paa Naale. — Min naadige Frøken, min Herr Søn! Tør jeg umage dem et Øyeblik ind i Sideværelset? Der vil min Tiener opvarte dem med

hvad Huset formaaer. Til Henrik. Pas paa dem, siger jeg dig! Du skal svare mig til dem, levende eller døde. De gaae Nu kan jeg læse i Roe. — Mine Briller. — Brækker Brevet og læser. "Min bedsteste Ven!" — Aa nei, Gud skee Lov! Hun lever endnu. "Da jeg hører at Deres Herr Søn just ikke skal være af de sætteste unge Menneskker, og da jeg gierne vilde have en Mand, som er sat, da jeg selv er sat,— Bilbo tørrer Sveden af Panden. Ha! Det tager paa Kræfterne, at læse slige Breve staaende. — Tager en Stol og sætter sig paa. "Da jeg selv er sat, — saa gior jeg Dem den Præposition, da De ogsaa er sat, om det ikke var bedst, vi to Gamle satte os ned sammen? Hav den Godhed, jo før jo hellere, at sætte Pen til Papiret, at jeg kan blive sat ud af den Urolighed, hvori Forventningen sætter mig. P. S! Da jeg er en sat og sædelig Kone, saa har De vel intet imod at jeg bliver ved at gaae med Sørt; thi til disse nymodens Solhatte kan jeg ikke vende mig. Sidse Birgitte sal. Geldschlingels." Et deiligt Brev! Det har bevæget mig til Taarer! Du vil gaae med Sørt? O du Engel! det var Synd at nægte dig den Glæde. Hvad kan Folk vel sige andet end: See der gaaer en Engel med Sørt paa! — Det er en hovedriig Kone. Hun eyer meget meer end Hielm; — oh Kaars! Frøkenen vil med al Magt have min Slyngel? Eh bien! Jeg tager Enken,

vælger den bedre Deel og giver mit faderlige Samtykke. Men saadan at lade Sagen gaae hen, uden Hævn, det vil jeg Fanden spænde mig ud imellem runde og blaae Taarn dog heller ikke. Betragter Kurven. Juntus! Nu har jeg det. Med denne Kurv har hun giort mig til Nar — med denne Kurv vil jeg giøre hende til det samme. Kalder. Min naadige Frøken! Min Herr Søn! De komme. Min Vrede har lagt sig. Mit Temperament ligner en Flaske Øl, som er godt proppet. I Førstningen bruser det, men siden bliver det dovent. Jeg vil ingen Optøier giøre. For mig kan I tage hverandre saameget I vil. Paa een Condition!

Guilielmo.

Og den er?

Bilbo.

I sætter Jer smukt i Kurven. Mine Tienere bære Jer hen i Lunden, hvor Stadsen skal være; tildækket, det forstaaer sig. Saa lader I mig sørge for Resten.

Guilielmo.

O hiertelig gierne!

Clausine.

Kiere Herr von Bilbo!

Bilbo.

Ellers bliver der, Fanden giøre mig til en gammel Nathue, intet af, min naadige Frøken!

Guilielmo

har taget Kurven ned, og sat sig deri.

Kom Clausine! Vær ikke bange. Jeg sidder allerede.

Clausine.

Lad Dem bevæge af mine Taarer!

Bilbo.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm? Han leder hende hen i Kurven, gaaer dervaa hen til en Kuffert og tager tvende Lagen ud, hvori han indsvøber dem, hver for sig; raaber derpaa Henrik! Lars! Peiter! Claus!

Tienerne komme.

Bilbo.

I følger mig, og bærer mig denne Kurv hen i Skoven, hvor Frøken Clausines Geburtsdag skal celebereres. Det er en lille Present, til hende.

Tienerne løfte.

Den lille Present er forbandet tung.

Bilbo.

Marsch, Karle. Det er Gibs-Figurer. Gaaer forsigtig med dem.

De gaae.

Lunden om Freyas Altar.

Beate og Gartneren komme Arm i Arm.

Beate.

Saa gaaer du da ikke din Vei,
Men bliver ſmukt hos mig herhiemme?

Gartneren.

Jeg gaae, o du Elſkede? Nei!
Men kan du min Harme forglemme?

Beate.

Bær altid nu kierlig dig ad,
Og hold kun din Vildſkab i Ave!

Gartneren.

Da blier jeg først Gartner og glad,
Naar du er min deilige Have.

Begge.

Vort Liv ſkal henſvinde med Fryd,
Thi Kierligheds Timer er søde.
Hiſt tone Fiolernes Lyd.
Kom lad os gaae Mængden imøde.

De gaae til den modſatte Side, af hvilken de kom ind. Man hører Muſik noget borte. Bønderfolkene komme derpaa, i et Slags Optog. Pigerne med Blomſterkurve og Krandſe. Ungkarlene med Inſtrumenter,

Oberſten og Skoleholderen
komme ind. De holde ſig i Forgrunden.

Oberſten halv fortvivlet.

Jeg veed, Gud fordømme mig! ikke hvad jeg ſkal gribe til. Jeg har aldrig været i piinligere Forfatning mit hele Liv. Alle Mennesker komme hid, for at celeberere Frøkenens Fødselsdag, og Frøkenen er Fanden i Vold. Jeg arme Mand, jeg arme Fader! Duel! Jomfrurov —

Skoleholderen.

Frøkenrov, vilde Oberſten ſige!

Oberſten.

Proſtitution! Den faſteſte Karakteer maatte vel bukke under, for ſaa megen Ulykke.

Skoleholderen.

Jeg veed ikke bedre at troſte Oſterſten, end med folgende ſmukke didaktiſke Vers:

Taalmodighed din ſtore Værd —

Oberſten.

Aa hold ſin didaktiſke Kieft!

Skoleholderen.

Slaa Dem til Taals, bedſte Herr Oberſt. De udſendte Betienteres Flid vil uden Tvivl blive belonnet, med Finding. Her gielder det at have Aan

dens Nærværelse. Tillader De mig at holde en Tale til Folket, saa skal jeg — uden at forglemme Maadens Fiinhed — faa Sværmen til at skille sig ad, og gaae hiem.

Obersten.

Ak ja, gior det da. Men bær sig fornuftig ad.

Skoleholderen.

Lad mig kun raade. Til Skoledrengene: I synge det første Vers af Geburtsdagscarmenet, medens jeg bestiger Talerstolen. Han kryber op paa Altaret.

Børnene.

Den Naadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets —

Obersten.

Hold Mund Drenge! Hvad skal de dumme Streger til?

Skoleholderen

øverst oppe paa Altaret til Forsamlingen:

Mine Venner! — Kiere Bøndermænd, og — Bønderkoner, og — Bønderkarle, og — Bønderpiger, og — Bønderdrenge! — Hm! — Agtværdige Bondestand! — Da det har behaget Forsynet, ved en rolig og sagte Død — hvad siger jeg — da det har tildraget sig — hændet sig — at en dumdristig Tyr-

har giort Indbrud og bortstiaalet Oberstens — Da en forunderlig Casus er indtruffen, kiere Menighed! som jeg ikke veed, om den bør henføres til Ulykkelige Hændelser, Udpasserede, Seilfærdige Skippere, Bopælsforandringer, Undvigte eller bortkomne Sager — saa — saa — da man ikke kan qvæde en god Vise for tit — vil vi begynde for fra igien.

Obersten stamper.

Skoleholderen.

Dannemænd og Dannequinder! I ere her forsamlede for, i den Hensigt at — celeberere — evavava — høitideligholde — evavava — hellige — Herr Oberstens Frue Datters — hvad siger jeg, Herr Frøken Hielms Datter — hvad siger jeg — Herr Datter Hielms Oberst — hendes Fødselsdag! Terrer Sveden af Panden. Men — da — hun — formedelst Elskovs Heftighed — Obersten stamper. Af overilet Beslutnings Tagelse, ikke er her; Seer paa Obersten, han nikker. Saa skulde jeg ikke undlade at bekiendtgiøre Eder, at — at — hun er her ikke!

Obersten utaalmodig.

Aa saa giør det kort og godt.

Skoleholderen.

Men løbet bort med Lirendreieren, kiere Menighed!

Obersten.

Plager da Satan ham skinbarlig, Karl?

Bilbo

kommer med sine Tienere. De bære Kurven ind for Altaret.

Bilbo.

Tilgiv mig, kiere Broder Hielm! at jeg for et Øieblik forstyrrer din Glæde.

Obersten.

Min Glæde? Jo jeg har nok Aarsag til at glæde mig. Men hvordan seer du ud?

Bilbo.

Aa bryd dig ikke om disse Kælder. Til Bønderfolkene: Det er af Nederdrægtighed, Børn! Jeg kommer her med en lille Foræring til dig, paa din Datters Geburtsdag.

Obersten.

Bring mig min Datter selv, saa skal ieg takke dig.

Bilbo.

Ja det er mig en let Sag. Til Tienerne: Tag ham hans Datter ud af Kurven, men slaae hende ikke i Stykker!

Clausine

kaster sig i Faderens Arme.

O min gode Fader! Tilgiv mig.

Obersten.

Clausine! Du er her! Det var altsammen

Spog altsaa? — Du bedrøver ikke din Fader paa din Geburtsdag? — Du lægger ham ikke i Graven?

Clausine.

O ney! nei!

Obersten.

Saa er jeg ligesaa fornviet nu, som jeg før var bedrøvet.

Bilbo.

Det kan du takke mig for.

Obersten.

Dig? Naa du er og bliver dog altid min gamle, sande Ven. Seer du, Clausine! hvad det er for en Mand? Han skaffer Forældrene deres Børn igien. O Clausine, der mangler nu kun een Ting, saa gior du mig til det gladeste Menneske paa Jorden.

Clausine.

Og det er?

Obersten bønlig.

At du tager Bilbo, mit Barn!

Bilbo smilende.

Ja, ja! Hun tager Bilbo. Det har hun lovet mig.

Obersten.

Du tager ham?

Bilbo vittig.

Men Bilbo junior, tager hun!

Oberſten.

Din Søn?

Bilbo.

Ja!

Oberſten.

Han er jo borte?

Bilbo.

Ja, men jeg har fundet ham igien; og jeg maa ſige dig, at jeg har taget feil af ham. Det er ſaamænd et vakkert, ungt Menneſke. Hør Hielm! Drengen faaer en god Skilling efter mig, for — jeg tager ſelv den rige Enke. Seer du, Blodet er nu aldrig ſaa tykt, det er dog tyndere end Vand. Giv altſaa dit Samtykke.

Oberſten.

Ih det gior jeg med Glæde. Kan jeg give min Datter til dig, ſaa kan jeg ogſaa give hende til din Søn, hvis han er et ſikkeligt Menneſke, ſom du ſelv ſiger.

Bilbo.

Det er baade et ſikkeligt Menneſke, og et ſikkeligt Mands Barn! Til Tienerne Tag mig min Dreng ud af Kurven.

Obersten.

Ih men ieg troer du har Kurven fuld af Menneſker?

Bilbo.

Ha ha ha ha! Nei, nu er der ingen Flere.

Guilielmo ſtiger ud.

Obersten.

Kreutz tauſend Battaillon! Er det din Søn?

Guilielmo

griber hans Haand.

Som af Frygt, for den rige Enke, ſkiulte ſig, og ſom ſpillede denne Sanger-Rolle, for ubehindret at ſøge ſin Clauſine, ſom han har elſket i tre Aar.

Obersten.

Hænger det ſaaledes ſammen? Ha ha! Nu kan jeg forklare mig Alting. Blinker med Øinene. Ikke et Ord om det Andet, Kammerat! Du er min gamle Vens Søn, og ſkal nu ogſaa være min. Kommer hen med, for Freyas Altar, Børn! De gaae derhen. Skolcholderen ſtaaer endnu oppe paa Altaret og gaber. Ned med ſig Proceptor, for Fanden!

Skolcholderen.

Til Lykke og Velſignelſe, kiere Ægtefolk.

Han falder ned af Altaret, man hielper ham op.

Obersten.

Kom nu, Bilbo! og lad os to Gamle bede Gud om vore Børns Velſignelſe.

Bilbo pludselig forfærdet.

Kiere Broder Hielm! Der overfalder mig en panisk Skræk.

Oberſten.

Hvorover?

Bilbo.

Farvel Broder! Farvel Børn! For mig kan Gud velſigne Jer ſaameget han vil. Jeg ſkal intet have derimod, fra min Side. Men jeg maae afſted. Min elſkede Sidſe Birgitte er halvfierdſindstyve Aar, syv Maaneder, og nogle Dage, hvis Antal jeg ikke ganſke noie erindrer. Jeg faaer en Beklemmelſe. Jeg maa afſted. Hun er af en ſvagelig Helbred. Naar jeg ſkynder mig noget, kan hun maaſkee blive berettet og givt paa eengang. Ellers er jeg Fanden ſtiele mig Pengene ud af Lommen, ilde ſnydt. Farvel.

Han gaaer bort med Tienerne.

Oberſten lægger Guilielmos og Clauſines-Hænder i hinanden; derpaa ſynge Bønderfolkene:

Chor.

Du himmelblaa-Luft!
Du venlige Skygge!
Du liſlige Duft!
Hvor Fuglene bygge,
Bag hvælvede Grene,
Saa muntre, ſaa ene,
Saa jublende, trygge;

Du Lund! med de spraglede Lag,
Du smiler med haabefuld Mine.
Vi hædre din skionneste Blomst idag:
Din Clauſine!

Pigerne ombikle det unge Par med Blomster; derpaa dandses der lidt, medens man synger følgende Fragment af en gammel Folkesang:

Ind treen Offere,
Og ind treen Ædle,
Og ind treen Syvmands-Ædle,
Og ind treen Kongens Bønder alle.

Og hvad vil Offere?
Og hvad vil Ædle?
Og hvad vil Syvmands-Ædle?
Og hvad vil Kongens Bønder alle?

Beyle vil Offere!
Og beyle vil Ædle!
Og beyle vil Syvmands-Ædle!
Og beyle vil Kongens Bønder alle!

Guilielmo.

Lyksalige Dag!
Hver Elsker omfavne sin Pige!

Alle Ungkarlene.

Hver Elsker omfavne sin Pige!

Pigerne.

Sødt er Kierligheds Favnetag.

Alle de Unge.

Ingen svige!

De Gamle.

Ligeledes til en gammel Folkemelodie.

Vakker Karl og deilig Brud!
Hør det som vi bede!
Giv dem Lykke, kiere Gud!
Vær os alle naadig med din Glæde!

Chor.

Du himmelblaa Luft!
Du venlige Skygge!
Du lisige Duft!
Hvor Fuglene bygge,
Bag hvælvede Grene,
Saa muntre, saa ene,
Saa jublende trygge;
Du Lund! med de spraglede Lag,
Du smiler med haabefuld Mine.
Vi hædre din skionneste Blomst idag:
Din Clausine!

Romanzer, Sange, og Elegier.

Uffe hin Spage.

Vermund gammel var og graae;
Trøt af mange svare Krige
Sad han hiemme i sit Rige,
Blind, med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Naar han sang om svundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og det blinde Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt lod sørge,
Sendte Bud, lod Vermund spørge:
Kan Den herske, som er blind?
En Herold i Salen ind
Traadde frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spiir og Krone
Og med Haanden under Kind.

Fred med Danmarks gamle Drot!
Hid til dig mig Sverting sender.
Uden Sværd ved dine Lænder
Taus du sidder paa dit Slot.
Mon det er for Riget godt
At en kraftløs Olding bukker
Under Kronens Vægt, og sukker?
Giør da Navnet Kongen blot?

Dette er min Herres Bøn,
At du flux ham Thronen rømmer,
Som det sig en Olding sømmer,
Lever hen din Tid i Løn,
Eller ogsaa at din Søn
Mod min Konnings Søn uddrager;
Hvo da Seierskrandsen tager,
Tager ogsaa Kronen skiøn.

Uffe, saa var Sønnens Navn,
Giorde Kongen tit bedrøvet;
Mælet var ham plat berøvet.
Tunge, smertelige Savn!
Hiemme, Arm med Arm i Favn
Stille sad han, ey sig rørte;
Stor han var, men aldrig førte
Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer braſt.
Maa jeg Sligt mig lade ſige?
Af i fordums Kamp og Krige
Slog jeg drabelig og faſt.
Hvi er ſvundet nu med Haſt,
Livets Kraft ſom Dagens Straale?
Magtesløs jeg nu maa taale
Mine Fienders Overlaſt.

Fuldvel ſnilde Svertting veed
At mig mine Kræfter ſkuffe,
At min Søn er ſtum, at Uffe
Er min Ulykſalighed.
Odin ſeer fra Hlidſkialf ned!
Blind jeg vil i Marken møde.
Den ſom Niding er ſkal bløde.
Bring din Husbond den Beſkeed!

Herre! lød Heroldens Svar,
Sømmer det ſig Svertings Vælde,
Krafteſløſe Gubber fælde?
Slig en Seir var vundet ſnar.
Send den Arving, ſom du har.
Lad ham ud i Kampen drage,
Lad ham efter Sværdet tage,
Før han efter Spiret taer. —

Alle Kongens gode Mænd,
Støtted til de brede Sværde,
Monne moxen sig forfærde,
Stirred taus til Sønnen hen.
Odin for var Landets Ven,
Værned om vor gamle Ære,
Skal nu denne Skifting være
Morderen som qvæler den?

Som nu Blikket hen i Løn,
Med Fortrydelse og Lede,
Med Forbittrelse og Vrede,
Vendte sig til Kongens Søn,
Foer en Rosenfarve skiøn
I hans Ansigt op, og malte
Kinden rød, og Læben talte
Førstegang, ved Folkets Bøn.

Sikkert Sverting skal fortryde,
Al den Haan han viste mig.
Sandelig jeg siger dig!
Ei min Stang hans Søn skal bryde;
Men vil han mit Hierte fryde,
Lad ham end til dette Værk
Bringe med en Kiæmpe stærk.
Begges Hierteblod skal flyde.

Hoist forbauset ingen Mand
Kunde sin Forundring hemme,
Da de hørte Ulfes Stemme,
At han tale var istand;
Thi fra første Ungdom han
Mægted ey et Ord at sige,
Og nu talde han tillige
Kiekt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skiegget loe
Over den forvovne Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lystelig og froe.
Han vil stride Een mod To!
Han, hver ærlig Kiempes Kummer,
Han er vaagnet af sin Slummer!
Skaffer Kongens Arne Ro!

Bort fra Dannerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge.
Kongen kunde ikke dølge
Egen Fryd, blandt Glædens Giald.
Du, som lød dit tappre Kald,
Du, som ender Vermunds Ovide,
Du, som Een mod To vil stride,
Dig besynge skal min Skiald!

Min ulykkelige Søn,
Stum af Fødsel, svag af Evne,
Som sin Fader ei kan hævne,
Leve skal sin Tid i Løn.
Du bønhørte Svertings Bøn,
Du skal arve Vermunds Throne,
Bære denne gyldne Krone,
Denne Purpurkaabe skiøn.

Da, nu i det gyldne Moer,
Kongen saa at tale hørtes,
Hver en Kiempes Hierte rørtes.
Af den blinde Gubbe troer,
At ey sligt i Sønnen boer!
At det er en Andens Stemme!
Lad os da hans Smerte hemme,
Flux med glade Trøstensord.

Det er Eders egen Æt,
Herre! lød i Kongens Sale;
Han er viis og han kan tale,
Han har Æren ey forgiet.
Han sin Fader skaffer Ret.
Det var ham, som Ordet sagde.
Ilden, det i Øiet bragde,
Vidner han vil holde det.

Da Kong Vermunds Taare randt;
Knæet vakled, Læben bæved,
Did han sine Hænder hæved —
Af! I fare vel med Tant?
Men hvo ey sig grum forbandt
Med min Fiende, den ey nøle;
Bring ham hid at ieg kan føle,
Om I ogsaa taler sandt.

Da nu Uffe rolig stod,
Stor og stærk og føer af Lemmer,
Og iblandt de andre Stemmer
Høit sin Stemme klinge lod;
Navede til Thronens Fod
Kongen ned, sin Haard han lagde
Paa hans Skulder, græd, og sagde:
Ja det er mit Kiød og Blod!

Siig mig, Elskte! uden Blu,
Hvi fra dine Barndoms Dage,
Uden Fryd og uden Klage,
Om saa stille vandred du?
Stod, min Søn, da ey din Hu
Til den tause Roe at bryde?
Til din Røst at lade lyde
I Naturens Røst, før nu?

Fader! — saa var Sønnens Svar —
Sielden ey min Tunges Lænker
Dine Fienders Raad og Ænker
Pludselig opdaget har.
Mens i Kraft du Kronen bar,
Var min Røst til ingen Nytte;
Nu først kan den understøtte
Haanden, som til Værge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
Flux et Harniſk og et Skiold;
Og en Glavind, stærk og bold,
Binder hurtig ved mit Belte.
Ravnen skal ey længe svelte,
Kommer Sverting for min Arm.
Han skal føle Uffes Harm,
I sit Blod han sig skal velte.

Dernæst du mig ogsaa sige,
Vedblev Gubben i sin Tale,
Hvi du her i disse Sale,
Uforsøgt i Kamp og Krige,
Æsked To fra Saxens Rige?
Hvis nu Begges Blod ey flød?
Ak, min Søn! det blier min Død,
Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:
Jeg den Skam vil nu aftvette,
Som os Viggo før og Kette
Ubesindigt førte paa;
Da de mon Atisle slaae,
To mod Een, mod Kiempe-Troe.
Jeg vil stride Een mod To,
Saa skal Rygtet glemt forgaae.

Ind i Hallen nu med Hast
Man en prægtig Brynie bragde,
Om det brede Bryst den lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang og Pladen brast!
Thi den fulde Barm, i Trængsel,
Taalte ey sit snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie giort af nye,
Støbt af Jern; man om ham spændte.
Men da Uffe Kroppen vendte —
Vred han sønder den, som Blye!
Kongen hørte dette Gnye.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre
Og sin Søn en Anden nye.

Men da den nu ogsaa snart
Revned over bredén Skulder,
Da hver Pandser-Ring med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart;
Da det plat var aabenbart
At han Intet kunde føre,
Hvis han skulde Kroppen røre;
Skion, men fast af Kiæmpe-Art;

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend;
Sagde: Gak til Skabet hen!
Hent mit Harnisk, ufortøvet,
Og min Hielm med Egeløvet,
Og mit lange stærke Skiold,
Til den kiekke Yngling, bold.
Brøster det — er alt bersvet!

Og den gamle Kiempe gik;
Aabnede den lukte Kiste.
Og en Rustning flux sig viste
For det videlystne Blik.
Stærke Nagler, Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Plader.
Tykke Skiæl sad tæt i Rader
Og sin Glands af Sølvet fik.

Hvælvet var det over Barm.
Asa-Thor i Guldet lued,
Bister han til Jorden skued,
Høit fra Himlen, paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoede Belte
Vinkte han de vrede Helte
Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank.
Ey den mindste Rift og Skramme
Giorde Vermunds Daad tilskamme.
Smal den ned i Miden sank.
Til en Kiæmpe fær og rank
Var den giort, ved stærke Lænder
Funkled steenbesatte Spænder;
Til en Herre frie og frank!

Hielmen gylden, tung, og lukt,
Var ey Dannished berøvet;
Ovenfor i Egeløvet
Ydun vandt sin skiønne Frugt,
Som saa herligt og saa smukt
Voxer hist i Asers Have,
Er Udødelighedς Gave,
Lige sød af Smag og Lugt.

Skioldet hvælvet, langt og stort,
Tungt, selv for en Kiæmpe tapper,
Var med stærke Kobber-Knapper
Rundt besat, og kunstigt giort.
Endnu aldrig giennembort
Var det Sværdets Slag en Teile;
Indenfor, den stærke Bøyle
Blødt med Zobelskindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
Frem for Dagens lyse Flammer,
Efterat i mørken Kammer
Mange Aar de havde lagt.
Uffe tog den gyldne Pragt,
Og hver Helt, som var tilstæde,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae
At de Hoser, sølverhvide,
Sadde rummeligt og, siide.
Dernæst tog han Hielmen paa.
Op han monne Nættet slaae,
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Guldet.
Det var skiønt at see derpaa!

Men da nu det Harniſk blankt,
Faſt han vilde om ſig ſpænde,
Og ſig derpaa vilde vende —
Mærkte han — det var for trangt!
Heller ikke nokſom langt!
Og i det han ſig mon vride
Braſt det i den ene Side,
Og han drog ſin Aande angt.

Kongen herte Pladen briſte,
Luften blev med Klage blandet!
Ingen Bedre var i Landet.
Denne Prøve var den ſidſte.
Da nu Ingen længer vidſte
Mindſte Raad, da ſagde Uffe:
Frygten ſkal mig ikke ſkuffe,
Lykken bør man altid friſte.

Kalder hurtig fra ſin Eſſe
Hid den ſorte Smed i Haſt,
At han med ſin Hammers Laſt
Brynien her kan ſammenpreſſe.
Lad ham nogle Nagler hvæſſe,
Og dem rundt om Kloſten ſlaae,
Saa vil jeg i Kampen gaae.
Lette Vaaben ey belæſſe.

Treen nu ind, med hurtig Gang,
Efter Sønnens kloge Tale,
Flux en Smed i Kongens Sale,
Med sin Hammer og sin Tang.
Jernet imod Guldet klang;
Og den høie Hvælvings Brag
Gientog lydt hvert Hammerslag,
Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møye
Halv igien var bragt istand,
Sagde Kongens Søn: En Mand
Regner ikke Alt saa nøye.
Jeg forsigtig nu maa bøye
Over Skaden smildt mit Skiold.
Giv et Sværd nu i min Vold,
At min Fiende det kan døye.

Mangt et stærkt og fagert Sværd
Bragtes nu, med sleben Klinge;
Men naar han det vilde svinge —
Sprang det i hans Hænder qver!
Da nu Kongen denne Færd
Fik af sine Mænd at vide
Drog han Sønnen til en Side,
Hemmeligt, og talde der:

Elſkte Søn! For Sværdets Skyld
Skal du ikke dig bedrøve.
Flere her du ey skal prøve.
Eet jeg kiender, Skrep, ved Navn,
Som i Jordens dybe Favn
Ligger langt fra Soel og Dag.
Der jeg selv det giemte, svag,
Da det var ey meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
Hist i hine fierne Bierge
Gav mig det to kloge Dverge,
Smeddet under sorten Jord.
Udi ingen Kiæmpes Giord
Stikker Sligt, thi lod jeg skiule
Det i Jordens dybe Hule.
Blomster over Skatten groer.

Lod sig dernæst hemmelig
Nu den gamle, blinde Gubbe
Føre hen, hvor tør en Stubbe
Over Jorden høved sig.
Dette Træe er sat af mig!
Sagde Kongen, da hans Fod
Stødte mod den visne Rod.
Her er Vaaben, Søn! for dig.

Tag du nu i Haſt din Spade;
Grav saa med Forſigtighed,
Til den ſieder klangfuld ned
Mod den haarde blanke Plade.
Uffe giennem Jordens Flade
Grov nu, paa ſin Faders Bon.
Varſom var den ſtærke Son,
For ſit Vaaben ey at ſkade.

Op fra Markens kolde Skiød
Skarpen Spade Jorden ſlytted,
Uffe ſtirred, Kongen lytted?
Endnu intet Vaaben lød.
Men dybt at grave bød
Gubben nu, og ſee en ruſten
Glavind, udi Hialtet bruſten
Frem ſig giennem Muldet brød.

Kongen hæved fro ſin Roſt:
Nu du Vaaben har i Hænde,
Som du kan mod Fienden vende.
Trykte Sønnen til ſit Bryſt.
Ham var det kun liden Lyſt
Med ſligt Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ey bort at jage
Gubbens allerſidſte Troſt.

Men da han tillige saae
At hans Glavind, løs af Ælde,
Let i Kampens stærke Vælde
Lod sin Tunge sønderslaae,
Vilde han dog prøve paa
Kraften, mod et Træe som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaa.

Da Kong Vermund nu fornam
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: Da var det ilde,
Om min Skrev mig giorde Skam.
Fordum var den sielden tam.
Ikke troer jeg dette Giemme
Mægtet har dens Kraft at hemme,
Og dens Egg at giøre lam.

Lad da fare sligt Forsøg.
Skiebnen kun derved du frister.
Thi hvis denne Glavind brister
Flyer vort sidste Haab som Røg.
Som en rovbegierlig Høg
Vist den styrter paa sit Bytte.
Lad da sligt, som hverken nytte
Kan, for Alvor eller Spøg.

Ynglingen betænksom stod.
Med en Brynie kort og brusten,
Med en Glavind løs og rusten
Ud hán skulde gyde Blod. —
Dog forsvandt ey Heltens Mod!
Muntert sang den vevre Lærke;
Hiem fra Marken gik den Stærke,
Med sin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev sammenkaldet,
For at gaae mod Svertings Hær,
Hen til Eyderen, for der
At bedømme Vaabenskraldet.
Piben lød og Luren gialded,
Standsed ved den brede Flod.
Paa den anden Side stod
Svertings Mænd, alt vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frøe,
Der paa Heden er at skue,
Voxet til en eenlig Tue,
Stod i Elven midt en Ø.
Hverken Hustrue eller Møe,
Kiæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet skulde raade
Og en Bersærk skulde døe.

Hen til denne Holm nu foer
Uffe, med sin gamle Fader,
I de brustne Pandserplader
Og med Sværdet i sin Giord.
Saxerne ham Døden svoer.
Begge, fra den anden Side,
Mon' de ham inde skride,
Paa den elv-omflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hiertet heel urolig:
Ey med Vaabnene fortrolig
Er min Søn. Ak falder han!
Sætter ved den bratte Strand
Stolen, med sin Hynde Lød.
Mærker jeg min Uffes Død,
Styrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et roligt Mod
Sværdet flux fra Hoften revet,
Ind hvor Kredsen vidt var skrevet
Kiæmperne man trøde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok foryngte,
Vildt den sig for Stormen flygte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, ſtærk og kold
Traade da ſaa troſt og froe
Mod de vrede Saxer to;
Hver en Kiæmpe, ſtærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Hug de nu, mens Viet brændte;
Da ſin Skrep ey Uffe kiendte,
Bødte han kun med ſit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
Hart mod Sonnens Vaaben klinge,
Som med Skioldets haarde Ringe
Skiermed ſig, og med ſit Buk.
Vermund gav et ængſtligt Suk.
Længer ud til vilden Strand
Trak ſin Stol den gamle Mand.
Løsnede ſin Krone ſmuk.

Men da Uffe mærkte ſnart,
I det raſke Kiæmpeværk,
Vid ſit Slag, alt mere ſtærk,
Sværdets gode Kraft og Art,
Hug han drabelig og ſvart
Brat den Ene let, ſom Sivet,
Med ſin Glavind giennem Livet,
At han ſtyrted ned, med Fart.

Vermund, som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!
Sonnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte
Gubben, og fik Livet kier.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
I det frygtelige Stevne
Sin Ledsagers bratte Død.
Sank da ned mod Hielmen rød
Uffes Glavind ufortøvet.
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som flød.

Vermund, i sit Purpurklæde,
Sagde, vendt til Slaget hen:
Der fornam jeg Skrep igien!
Skal jeg smile eller græde?
En Herold for Kongens Sæde
Treen, og qvad det muntre Vers:
Een paa langs, og Een paa tvers!
Da grød Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danſkes Leir,
Hiem de Danſke drog med Seir,
Tvungen Saxen gik i Harm.
Uffes Pande, heed og varm,
Frietes nu fra Hielmens Glands,
Kioltes med en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danſke drog tilbage,
Skialders høie Harper lød.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Froe var Vermunds ſidſte Dage.
Uffe blev en Kiæmpe ſtærk.
Altid ſindigt var hans Værk;
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
En Herre, drabelig og stærk og huld.
Den danske, brittiske, den norske Krone,
Var smeltet sammen i hans Krones Guld.
Hoit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld;
I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,
Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,
En blussed Læben, som hans Purpurklæde,
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde,
De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Øiet væde.
Ak! sukked han, min Gud! kan du forgiette
Min Synd? Kan du mit Regnebret udslette?

Min Ungdom ſvandt i Stolthed og Foragt,
Kiek frem jeg gik; ak! nu jeg modløs græder.
For at forſtærke min den ſtolte Magt
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,
Hans røde Blod end Altertavlen væder;
Ey blot med Sværdet, tit med mørke Ræнker
Jeg vandred frem — nu det mit Hierte kræнker!

Men oftеſt dog med Manddom og med Sværd
Min raſke Ungdom blot ſit Værk begyndte;
At blive Danmarks gamle Krone værd,
Det var den Tanke dog, ſom frem mig ſkyndte.
Og derfor ſtormed jeg i Herrefærd,
Og derfor Heltens Syſſel, Kamp, jeg yndte;
Da aabned ſig mit Hierte for din Stemme.
Ak huldе Jeſus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu ſaaledes troſtløs ſad,
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem og qvad:
Min Konning! hvor er Den ſom du ophøiet?
Du tvang det ſtolte Nords udſtrakte Lande.
Ustraffet Ingen tør dit Bud modſtande."

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale,
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
Han monne sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke der besielte Kongens Aand,
Hver Hofmand ønskte nu med Higen kiende;
Men Kongen taug og vandred med sit Følge
I Purpurkaaben mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
Blandt runde Steene paa det bløde Sand;
Ey hvor bestandig Bølgens Brud mon væde
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;
Ey heller der, hvor ey den kunde træde,
Paa den for fierne, den for høye Strand,
Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen ſad, og talde ſaa til Havet:
Det Land, jeg ſidder paa, tilhører mig;
Med dig, o Søe! min Vælde er begavet;
Thi lyd din Herre! Ey du nærme dig.
Din Bølge kræver jeg ſaaledes avet,
At til min Fod den aldrig vover ſig.
Thi jeg beherſker Nordens ſtolte Lande,
Uſtraffet Ingen tør mit Bud modſtande.

Men ſom ſædvanlig gik den ſtille Bølge,
Sin vante Vey den end beſtandig tog,
Af ſin Natur den intet mon fordølge,
Det ene Bølgeſlag det andet jog.
Med Otte kom den Niende i Følge,
Der ſtærk og ſvanger op paa Kongen ſlog.
Ey til hans Fødder blot den op ſig trængte,
Hans Scepter og hans Krone den beſprængte.

Da reiſte Kongen ſig, ſaae til hver Side,
Og brød med Taarer høit ſaaledes ud:
I Sandhed! hver en Chriſten burde vide,
At der er ingen mægtig uden Gud!
Han grunded Jorden, han lod Havet glide
I evig Veyel ved ſit ſtærke Bud;
Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
Mod hans er al min Vælde ſaare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene stor og svar,
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte
Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han og hver sin Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede i Mathyrqviden
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Borg-Ridderen.

Hvor Stormen vældigt tuder,
Hist høit paa Fieldet brat
En gammel Borg udluder,
Bedækt med Mos og Krat.
De vilde Skovens Fugle
Har der et aabent Buur,
Høit skriger Nattens Ugle
Fra gamle brustne Muur.

De skarpe Tiørnebuske
Fortrænge mindste Stie,
De tunge Skyer ruske
Det høye Taarn forbi,
Den gamle Muur sig splitter,
Hiemsøgt af Regn og Vind,
Igiennem Risten titter
Bleeg Nattens Maane ind.

Dybt hen i Salen trænger
Den Straale, mat og kold,
Til Vøggen, hvor der hænger
Et gammelt rustent Skiold.
Det haver ey sin Lige
I Styrke som i Vægt.
Det gik i gamle Krige
I Arv fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flammer
Da spille som i Vand,
Paa Skioldets blanke Skrammer
Og paa den gyldne Rand,
Et Suk sig lader høre
Fra gamle Riddersal,
Og muldne Been sig røre
Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner
Som Klokken seent i Qvel,
Da suser Egens Kroner
Om gamle Skov-Capel.
I sunkne Grav det bæver,
Det hvidsler fiern og nær,
En Ridder op sig hæver
Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ey med Lempe,
Han bryder Qviſt og Green.
Den drabelige Kiæmpe,
Gaaer over Elv og Steen,
Igiennem Tiørn og Hasler,
Krat om hans Brynie ſlaaer;
De blanke Plader rasler;
Han ind i Borgen gaaer.

Hvor Skioldet op er ſtillet
Der ſtandſer han igien;
Stivt paa et gammelt Billed
Seer han med Længſel hen.
Det er en deilig Qvinde,
En prydet Ungdoms Brud;
Men Fugtighed og Vinde
Har ſlukt det Meſte ud.

Bleg Maanen ſtaaer derude
Og ſender did ſit Skin;
Igiennem bruſtne Rude
Den kyſſer hendes Kind.
Dybſindig og fornoiet,
Paa gamle Contrafey
Seer han med Graad i Øiet,
Med Smiil, og gaaer ſin Vey.

I næste Sal han træder
Med Øiet end i Graad,
Saa saare der ham glæder
Det gamle Husgeraad.
I Ridderſalen vanker
Den Kiæmpe, ſtærk og ſtor,
Og ſætter ſig i Tanker
Ved troſket Egebord.

Da flux hans Øye flammer.
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Ruſtningskammer
Og ſparker Døren ind.
Til ſine Spyd han griber —
Da knækkes møre Stang,
Og Dødning-Uhret piber
Straa-Dødens Varſelſang.

Til Troſt hans Hierte trænger,
Han ſøger Harpen brat.
Hiſt i en Vraa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Tvinger
Med ſin den hulde Røſt,
Nu plat forſtemt den klinger.
Det ſkiær ham i hans Bryſt.

Hen for sin Viv han træder
Og stemmer den til Klang,
Derpaa han langsomt qvæder
En gammel trofast Sang.
Imedens Helten siunger
Sødt klinger Harpens Guld,
Hans Qvad i Borgen runger
Saa reen og underfuld.

Til Kirken nu han iler
Med lange, tunge Skridt,
Der Midnatsmaanen smiler,
Paa Korset, sølverhvidt;
Med Skræk de Straaler bæve
I det forfaldne Chor,
Thi tykke Spindelvæve
Forløserен omsnoer.

Huult lyder Vindens Brusen
I gamle Sakristie,
Høit synger Riftens Susen
Et evigt Litanie.
Da fielver Helten saare.
For Guds eenbaarne Søn
Han synker ned med Taare
Og en andægtig Bøn.

Naar Østen frem da luer,
Han hen for Vindvet gaaer.
Mørk han til Jorden skuer,
Som dybt i Taage staaer;
Seer deres travle Hænder,
Og deres Trælleførd,
Og harmfuld bort sig vender,
Med Haanden paa sit Sværd.

Derpaa med stille Klage
Ned til den Dal saa lav,
Gaaer Ridderen tilbage,
Tilbage til sin Grav.
Vestvinden vister Sukket
Fiernt hen, i Bølgedands,
Han svinder, klart bedugget,
I røde Morgenglands.

Fordum, hvor Stormen hviner,
Stod Borgen høi og stor.
End stande dens Ruiner,
Snart døer det sidste Spoer.
Da viser man hvorlunde
Sig Muren strakte hen.
De gamle Tider svunde —
Men Mindet er igien.

Den gamle Kiæmpe Cometes.

Jeg er en gammel Kiæmpe ſtærk,
Mit Legem bluſſer ſundt;
I kobberrøde Pandſerſærk
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skiold er rødt ſom Blod,
Min Glavind ſtaaer i Glød;
Jeg ſvækker ſelv det bedſte Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar runde Skiold omhvælver mig,
Og jeg har ſtrakt mit Sværd,
Da vandrer jeg, forfærdelig,
I Kamp og Helteſærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træt.
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da at Tapperhed,
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og vækker Kampens Aand.

Natur da træder mod Natur,
Udi sin hele Pragt,
Og bryder af sit Fangebuur
Med uindskrænket Magt.

Og ulmer da en Gnist af Ild,
Fra Himlen, i en Vraa,
Da stiger den og funkler mild
Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorske Taagesløer
At dræbe Straalen, varm,
At Livet gisper mat og døer,
Da busser jeg af Harm.

Og kaster hen mit gode Sværd,
Paa haanlig Kiæmpeviis,
Og synker Landet mere nær,
Og strækker ud mit Riis.

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
Vanartig Børneflok,
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her,
Alt efter vante Viis,
De første Gange med mit Sværd,
Den Tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
Jeg lyse Stierner saae,
Stærktglimtende fra Syd til Nor,
Som under Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms Vaar,
En Rose frem sig skød,
Til Under for de sidste Aar;
Hvert Blad var Heltemod.

Den anden Gang ey Stierners Guld
Og Roser meer jeg saae,
Men Barmen svulmed andagtsfuld
Mod den som hist mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flok,
Mens Taaren randt saa klar,
Trint om en kulsort Rosenstok,
Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
Den høye Kraft og Kunst,
Saa mørk man skued mig at staae,
I taaget Taare-Dunst.

Jeg vinkte med mit brede Sværd,
Som med en Lue rød,
Da ilte de i Heltefærd
At hævne Rosens Død.

Men ak! Det var det sidste Glimt,
I brustne matte Blik.
Jeg kom igien — og intet Skimt
Mig meer imøde gik.

Thi vil jeg tugte ſtreng ſom god,
Forjage dorſke Roe,
Og giøde dig, o Jord! med Blod;
Deraf ſkal Roſer groe!

Og Stierner atter lue frem,
For høit at ſtaae i Glands,
Naar de har ſkaffet gamle Hiem
Den gamle Blomſterkrands.

Men kommer jeg her ſeent igien —
Læg Mærke til mit Ord! —
Og ſeer i dig beſtandig end
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædſom Gru
Mod dig min Barm ſaa bred,
At udi tuſind Stykker du
I Dybet ſtyrter ned.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Moe mit speidende Blik;
Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte at vandre hiem,
Saa elskovsvarm.
Over smekkre Midie svulmede frem
Den unge Barm.

Hendes Øine var store, hendes Hænder var smaae,
Hun var saa rank,
Bort skulde jeg gaae, men jeg kunde ey gaae.
Hendes Øye sank.

Min Cithar under Vinduet klang,
Var Natten ſmuk.
Hun lønned altid min Elſkovsſang,
Med et ſagte Suk.

Een Midnat ſmelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød.
Hun rakte mig kierligt ſin Lilliehaand,
Den var ſaa blød.

En Roſe jeg trykte i ſneehvide Hud,
Med brændende Mund.
Hun ſmilte og ſaae ſaa venligt ud,
Saa bortſvandt hun.

Tungſindig tit forbi ſpeilklare Søe
Jeg tog min Vey,
Ukiendt med Hver, ſelv den elſkede Møe
Jeg kiendte ey.

Jeg gik i Nætter og Dage trec,
I den fremmede Stad,
Men ey længer jeg fik den Elſkte at ſee;
Skiønt jeg ſang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,
Med tunge Skridt,
Da standsed i Vindvet mit matte Blik
Paa noget Hvidt.

O da hæved sig atter saa glad, saa glad,
Mit Hierte trangt;
Men ak! det var ikke min Moe, der sad,
Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter og Dage tree,
I den fremmede Stad;
Men ey længer jeg fik den Elskte at see,
Skiont jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;
Da standsed i Porten mit matte Blik
Paa noget Sort.

Jeg svobte mig ind i min lange Talar,
Med forvirret Sands.
En Liigkiste ud af Palladset man bar,
Med en Jomfruekrands.

Jeg sneg mig bag efter i Fakkelskin,
Med den lange Rad.
I en Kirke de satte Kisten ind,
Og skiltes ad.

Taus skiulte jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg,
Giennem Blyevindvet saae jeg, i sorte Natur,
Blodmaanen steeg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
Som for Altret stod;
Men jeg hørte Noget at rasle igien.
Jis blev mit Blod.

Og grant jeg en Yngling ved Kisten saae,
Bleg som en Aand.
Den duftende Krands han stirrede paa,
Med en Dolk i Haand.

"Dig har jeg nu givet til Døden hen,
Troeløse Møe!
Imorgen din ukiendte, fremmede Ven
Skal ogsaa døe!" –

Da sneg jeg mig bag ham, med harmfuld Aand,
Med Hævnens Lyst;
Og vristed ham Dolken af skielvende Haand.
Den sandt hans Bryst!

Rødt strømmed hans Blod som en skummende Elv
Over Kisten lang.
Da tonede Orglet af sig selv
En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med selsomt Mod,
Slukt var mit Had.
Inden Hanegal jeg atter forlod
Den fremmede Stad.

Blomst Underskion.

Den fangne Greves Sang.

Greven.

Jeg kiender en Blomst, saa underskion,
Og har efter den Forlængsel;
Jeg søgte den hvor den staaer i Løn,
Men ak! jeg sidder i Fængsel.
Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,
Tit før mit haarde Fangenskab,
Var den mig nær bestandig.

Fra denne trintom steile Muur
Jeg sender mine Blikke;
Men fra det røde Fangebuur
De møde Blomsten ikke.
O hvo mig atter bragte den,
Han være Ridder eller Svend,
Han skulde mit Venskab fange.

Rosen.

Jeg stander her og hører dig;
Under Vinduet hvor du sidder.
Du mener vistnok Rosen, mig!
Du ædle, arme Ridder.
Din Hu kun efter Høihed staaer,
For Blomsters Dronning sikkert slaaer
Derfor dit stolte Hierte.

Greven.

Dit Purpur er al Ære værd,
Blandt grønne Løv og Grene;
Og derfor er du Pigen kier,
Som Guld og Ædelstene.
Den veneste Møe forskionner du,
Dog er det ey dig, til hvem min Hu
Med stille Længsel stunder.

Lillien.

Hovmod er Rosens gamle Viis,
Bestandig høit den higer;
Men glemmes derfor Lilliens Priis,
Af hvide, smekkre Piger?
Den som af Laster smittes ey,
Og er sig reen bevidst som jeg,
Den sætter mig dog vel øverst.

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydsk og reen,
Og reen fra Last og Lyder,
Skiønt lænket til den tunge Steen
Min Klage her udbryder.
Vel sandt! du mig et Billed er
Paa mangen Jomfrue, saur og skier,
Dog er det ey dig, jeg ønsker.

Negliken.

Det maa vist være Negliken, jeg!
I Vægterens lille Have;
Thi ellers vilde vel Gubben ey
Saa pænt det om mig lave.
Hvor Bladekredsen sig ordner smukt!
Lugt den bestandig søde Lugt!
See alle de tusind Farver!

Greven.

Ey bør man Negliken forsmaae,
Den er sin Gartners Lykke.
Snart laer han den i Solen staae,
Snart i den svale Skygge;
Dog hvad der skaber Grevens Fryd
Er ingen broget Farvepryd,
Det er et stille Blomster.

Violen.

Jeg staaer saa skiult og bukker mig,
Mit Ord heel sielden lyder;
Men da det nu just sømmer sig,
Min Taushed kort jeg bryder.
Hvis det er mig, du gode Mand!
Hvor smerter det mig at jeg ey kan
Dig al min Vellugt sende.

Greven.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
Saa blye den mig indtager,
Og dufter saa sødt; dog vil jeg meer,
I mine tunge Plager.
Jeg vil det ligefrem tilstaae,
Paa Fieldets Ryg, herovenpaa,
Min Yndling neppe findes.

Men nede ved de grønne Siv,
Som Bækkens Bølge væder,
Der vanker om den bedste Viv,
Og for sin Husbond græder.
Naar Blomsten blaa, paa eensom Vey,
Hun plukker og sukker: Glem mig ey!
Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja i det Fierne er altid nær
De Elſkte ſom troe forblive.
Min Trøſt i Fængſlets Nat det er,
Det holder mig end i Live.
Naar Hiertet isner og banker ey,
Da raaber jeg kun: Forgiet mig ey!
Saa vender Livet tilbage.

Den første Walpurgis-Nat.

En Druide.

See Vaaren leer,
Ey Sneen meer
Den frosne Skov betynger.
Jis dækker ey
Den unge May,
Mildt Himlens Fugle synger.
Kun Bierget, der!
End sneetakt er,
Didop dog nu vi bige,
For efter hellige, gamle Stik
Alfader Tak at sige.
Af Røgen stige Flammens Blik,
Saa vil vort Hierte stige!

Druiderne.

Af Røgen stige Flammens Blik;
Begynd den hellige, gamle Skik,
Alfader Tak at sige.
Did op, did op vi stige!

Een af Folket.

Vil I Faren sikkert møde?
Vil I dømmes grumt tildøde?
Alle Loven I jo kiender,
Fra vor strænge Overvinder;
Lumske Næt han rundt udspender.
Vee de Hedninger han finder!
Ak! paa Blokken hist, den røde,
Vore Børn og vore Qvinder
Grumt de døde;
Vist I Faren gaaer imøde!

Chor af Qvinder.

Ja! paa Blokken hist, den røde,
Grumt den strænge Overvinder
Slagter Eders Børn og Qvinder.
Os de døde!
Vist I Faren gaaer imøde!

Druide.

Hvo nu bortflyer
Og Offret ſkyer,
Sin Lænke først fortiener.
Blandt unge Løv
Her Vedden klov,
At den paa Altret brænder.
Til mørke Nat
Skal Buſk og Krat
Os hemmeligt indſløre,
Og Mænd udſætte vi paa Vagt,
For Eder at bønhøre;
Men da lad os med Kraft og Magt
Vor høye Pligt udføre.

Chor af Vagter.

Fordeler Eder, kiække Mænd!
Rundtom, adſpredt i Skoven hen.
Lydt med opmærkſomt Øre,
Mens de vor Pligt udføre.

En Vagt.

Pave-Chriſtne let forſage;
Lad os liſtig dem bedrage!
Med den Dievel, ſom de frygter,
Let vi deres Mod ſkal rokke.
Kom med Fakler og med Lygter,

Kom med Horn og Rangle-Stokke!
Hylende vi skal os smugle
Giennem trange Klippe-Blokke.
Ravn og Ugle!
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Chor af Vagter.

Kom med Gasler og med Lygter,
Liig den Dievel, som de frygter;
Kom med Horn og Rangle-Stokke,
Giennem trange Klippe-Blokke.
Ravn og Ugle!
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
Alfader! kun
Vi dig i Leи kan prise.
Dog er ey Nat,
Det dages brat,
Hvor reen vor Siel vi vise.
Vel ofte du,
Vor Gud! som nu
Med Fiendens Straf kan tove.
I Røgen luttres Flammens Blik!
Her staae vor Troe sin Prøve!
Og røves os den gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os røve?

En christen Vagt.

Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
Hele Helveds Hær sig nærmer.
Hurtigt hid den Veien finder;
See hvor de i Luen bæve.
Ulve-Mænd og Drage-Qvinder!
Som et Lyn forbi de svæve;
Rædsomt Larmen sig forøger.
Lad os flygte! Faren truer!
Hist paa Field den Onde spøger.
Rundt jeg skuer
Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.

Helveds Hær hid Veien finder;
Ulve-Mænd og Drage-Qvinder!
Rædsomt Larmen sig forøger!
I sin Ild den Onde spøger!
Rundt vi skue
Damp af Helveds røde Lue.

Chor af Druiderne.

I Røgen luttres Flammers Blik,
Her staaer vor Troe sin Prøve;
Og røves os den gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os røve?

Wiedewelt.

Natten ſkimter,
Stiernehæren glimter,
Eenſom krummer ſig den grønne Strand.
Duggen ene
Ned ad Pilens Grene
Falder i det ſtille, ſølvblaae Vand.

Bølgen bølger
Rislende, og følger
Sagte Zefir, perleklar og ſkion.
Lyſet lyſer
Natlighvidt, og gyſer
Fra ſin Skye til Kummers blege Søn.

Krum af Alder;
Tungt hans Taare falder
I det dybe, ubekiendte Blaa.
Sagte flytter
Han sin Fod og stytter
Sig til Staven. Issen er saa graae.

Modgang frister
Hiertet, Hiertet brister,
Døden slukker Livets stærke Ild.
Svagt anspænder
Han de matte Hænder,
Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!
Talt er mine Dage;
Jeg vil ikke længer dvæle her.
Hellig Længsel
Bryder Kummers Fængsel,
Vinker mig til Nattens Sølverskier.

Dybt jeg skued —
Høit Naturen lued
I min Siel, med alt sit Tryllerie.
Sødt bevæget
Jeg i Stenen præged
Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene!
Mine ſkiøre Bene
Smuldne ſnart, dybt under Bølgens Leer;
I ſkal ſtande!
Helligt ſkal I ſande
At jeg var, naar jeg er ikke meer.

Vældig Længſel
Bryder Sorgens Fængſel;
Gamle Gubbe kan ey meer modſtaae.
Længſlers Bolig!
Rolig og fortrolig,
Favn mig med dit mørke Himmelblaa!

Buſken viſter,
Maanen Farve ſkifter,
Dybt nedbøiet nærmer Muſen ſig,
Mat af Blikke.
Søn! forlad mig ikke!
Jeg er barnløs, naar jeg miſter dig.

Gubben famler,
Sidſte Kraft han ſamler,
Sukker henrykt ſin Gudindes Navn:
Elſkelige!
Ey af denne Verden er vort Rige.
Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun sukker.
Bølgen mildt sig lukker
Om den gamle Tindings sølvgraae Haar.
Hun forsvinder.
Dagen bleg oprinder;
Hist paa Friheds-Stotten Lærken slaaer.

Troskab græder,
I de hvide Marmorklæder,
Kold og bleg, den ranke, hulde Mø.
Haand paa Brystet,
Aldrig aldrig trøstet,
Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

Freyas Rok.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
Naar Dagen deer,
Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
Ruger ned, som en skummel Fængselbue,
Da fremluer, Freya! din Rok saa blid,
Ved Kierligheds salige Midnatstid,
Sødtstraalende, bævende, hvid.

Og mens den funkler med venlig Ild,
Du deilig mild,
Med runde Fingre den Silke spinder,
Som du om Rosenkiederne binder,
Hvormed du kierlig og elskovsvarm,
Med den runde, sneehvide Arm,
Slynger Yngling og Pige, Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Møe
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig det hele Nord,
Og du bønhører hvert kierligt Ord.
Derfor er din funklende Rok saa stor!

Til Hanna.

I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt løde
Fra Skyen, om den nøgne Egn.

Den gamle Høst, en venlig Gubbe,
Sad der saa tankefuld i Løn;
Tilsidst han reiste sig fra Stubbe,
Og bad til Guderne en Bøn:

Skal evig da mit Liv kun flyde,
Hen uden Lyst og Glæde her?
O lader dog en Blomst fremskyde,
At jeg kan qvæges i dens Skier.

Da ynkte Guderne den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Varme,
Foruden venligt Blomsterspil.

Og Freya monne huldt sig saare
Med lette Spyd; og see af Blod
Til Jorden sank en Purpur-Taare,
Og spired frem, og fæsted Rod.

Og steeg, og monne huldt sig lukke,
Og blomstred i den kolde Luft;
Og Freya hørte Blomsten sukke,
Og hendes Aande gav den Duft.

Og Solen monne lunt den bade,
Og Stormen lagde bly sig ned,
Og Frygga gav den grønne Blade,
Og Bragi gav den Evighed.

Og i Novembers kolde Rose
Det er ey længer graat og dødt,
Fra den Tid Freyas unge Rose
Der spired frem og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De vore sparsomt paa min Vey,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaa Forgietmigei!

Til Camma.

Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spaniſches Theater.

At det er gaaet dig ſom mig, Veninde!
At denne Slud og diſſe kolde Vinde
Dit Ønſke lokker tit til Syden ned,
At Kraften i de norſke Marmor-Fielde
Du ønſker blandet med den Herlighed,
Der bluſſer frem i Sydens Blomſtervælde;

Det kan viſt ingen Dannemand fortryde,
Og meget mindre gruſom dig forbyde,
At kunſtigt i din Blomſter-Urne du.
En ſielden ſydlig Blomſt med Glæde planter,
Naar Stormen raſer her i al ſin Gru,
Naar Livet fryſer og Naturen ſkranter.

Snart svøber mørk og graadfuld Vinterdagen
Det store Liig ind i sit store Lagen,
Og Stormen orgler frem et Sørge-Chor;
Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
Du drager fra det sørgelige Nord,
Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

Vester for disse skiønne blide Steder
Et Land sig strækker, som Naturen klæder
Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
To Templer reiser sig i denne Zone,
Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En sielden sindrig Smed, Hefaistos Lige,
Høit i Germaniens udstrakte Rige,
En Sølver-Nøgle glat, med gyldne Lag,
Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
Modtag den af din Ven, paa denne Dag,
Indflettet med en lille blaa Kierminde.

Fortrøstning.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og allene
Jeg giennem Landet gaaer,
Og for de gamle Stene
Med barnlig Andagt staaer,
Og paa den Troskab tænker
Der kraftig ind Dem gav
Taknemlig, uden Lænker,
At pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
Jeg stander høit omhvalt,
Og seer den fromme Lue
Der har beseglet Alt,
Hvorledes Alt forfalder,
Hvorledes sørgelig
Den fromme Manddoms-Alder
Bag Støvet skiuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet
At Kraften længſt gik ud,
At Fromhed er forſvundet,
At Faa kun troe paa Gud,
Naar da jeg hen vil ile
Udi din Favn, min Ven!
For ved dit Blik at ſmile,
Og hente Kraft igien;

Og naar da nu jeg finder,
Du eſt der heller ey,
At ſørgende Kierminder
Kun blaane paa min Vey,
At Intet mig omgiver
Som ſtøtte kan min Fod,
Naar nedtrykt da jeg bliver,
Og taber plat mit Mod;

Da giennem Buſkens Gitter
Hun trænger ind til mig,
Og rækker mig ſin Cither —
Og jeg er lykkelig!
Hver Fryd da frem jeg qvæder,
Hen i mit dunkle Lye,
Og alle ſvundne Glæder
Omringe mig paa nye.

Petrarcas Canzone ved Vaucluse Kilden.

Solvbæk! I Bølger milde!
Hvor hendes hulde Lemmer
Fandt Roe, den skiønneste, den elskte Pige;
Green! hvor hun hvile vilde,
Ak aldrig jeg det glemmer!
Du grønne Stolte! for den Elskelige;
Blomster! som Kiolens Flige
Har giemt som sødt blev baaret
Hvor Englebarmen smulmed;
Hellige Luft! som ulmed
Mens giennem dig det hulde Blik mig saared;
Ak laaner hver sit Øre,
Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiebnen aldrig smile,
Vil Gud sig ey forbarme,
Og slukker Elskovstaaren Øiets Lue,
Da lad mit Legem hvile
I Eders hulde Arme,
Naar Sielen hist sit Hiem skal atter skue,
Da kan ey Døden kue,
Naar i de dunkle Egne,
Mens dette Haab mig glæder,
Jeg uforfærdet træder.
Thi intet bedre Sted kan Løben blegne.
Og ingen Grav saa sødt og stille giemmer
De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid, hun vandre
Ad vante Vey tilbage,
Den Vilde, Blide. Ja det vil vel sig føye!
Hvor først vi saae hverandre,
Den helligste blandt Dage,
Der vil hun kaste hen sit skiønne Øye;
Og — Fader i det Høye!
Kun finde Støv bag Fliser.
Da vil sig Hiertet lukke
For Elskov op, og sukke
Saa sødt til Gud, at han mig Naade viser.
Fromt vil hun ham paakalde,
Mens Taarene paa Solversløret falde.

Ned fra de skionne Grene,
Erindring o du søde!
En Blomster-Regn i hendes Skiød nedilte.
Hun sad saa ydmygt, ene,
I Skionheds Morgenrøde,
Bedækket med de fine Løv og smilte.
Eet Løv paa Kiolen hvilte,
Eet funklende sig hæved,
Af gyldne Lokker fundet,
Med klare Perler bundet;
Eet laae paa Jorden, Eet i Vandet bæved,
Eet syntes huldt at sige
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da, med Sukken,
Jeg høist forundret sagde:
Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
Saa vidt, af Elskov drukken,
Mig hendes Miner bragde,
Det Blik, det søde Smiil, den hulde Stemme.
Alt kom mig til at glemme
Det skionne Virkelige,
Saa selv ieg spørge kunde:
Naar kom du hid? Hvorlunde?
Jeg var i Himlen, ey paa Jorderige.
Fra den Tid disse Steder
Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skionhed du, min Sang! besad som Villie,
Du kunde dristigt vove
At gaae til Folket, fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaae Violer! o hvor sødt
Mellem Græsset, ungt og blødt,
Frem I blaane.
Solen varmer Eders Luft,
Veemod suger Eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
Rødmen i det stærke Blaa
Sødt henviger.
Herligt i den unge Lund
Spetter I den grønne Bund;
Vinker Egnens Piger.

O men kold er spæde Vaar!
Sammenklynget tæt I staaer.
Hvor I skielve!
Magtesløs, paa kolde Muld,
Vil sig Urten medynkfuld
Luunt om Eder hvælve.

Smaae Violer! Ney, o Ney!
Grumme Storm skal længer ey
Jer nedtynge.
Her I ey skal staae forladt;
Venligt om min Emmas Hat
Vil jeg Eder slynge.

Om den lysegule Bund
I en yndig Krands saa rund,
Eder bøye.
O hvor vil det svage Skin
Hæve hendes Purpurkind
Og det sorte Øye!

Vaar-Sang.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Buſken Lxe;
Og Nattergalen toner
Sødt i det grønne Træ;
Og buldt de unge Roſer
Txt ved hverandre ſtaae;
Og klart de runde Vover
I Sølverbækken gaae.

See Aftenſtiernen ſmiler!
Den vækker Elſkovs Lyſt.
O ſee den ſmekkre Pige
Hiſt, med det fulde Bryſt!
Og ſee de ſmaae Zefirer!
See, hvor de uden Larm
Det tynde Flor bortrive,
Som dækker hendes Barm.

O Pige! søde Pige!
Nu har jeg lukt min Vog.
Jeg sidder ey og stirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, som der jeg finder,
Det blomstrer ude nu.
Ak kom min Elskerinde!
Hvor længe tøver du?

Kierminde! som kan skue.
Du Zefir! som kan staae.
Du Lillie! som kan lue.
Du Rose! som kan gaae.
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt,
Du synger og kan tale,
Du søde Alt i Alt!

Ak kommer og omringer
Den unge Sanger her!
Mens høyt hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræer.
Om Amors Rosen-Lænker
Han henrykt synge vil.
Ak kommer hid! og skienker
Et Kys ham, for sit Spil.

See Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem.
De unge gamle Dage
Staaer op fra mørken Hiem!
Slet intet da jeg savner
I Favnen af min Møe;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

Og Pan staaer kiæk for Skoven,
Brat for en Tiørnehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort, med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Og med en isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

Viin-Guden.

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild.
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan skienke dem sin Ild.

Ham Vaaren glædefuld undfanger,
Sødt svulmer op det spæde Skiød,
Og naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Vugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fest og Seier,
Og bygger mangt et Luft-Castel.

Ind i hans Kammer Ingen trænger,
Naar Uroe gixrer i hans Blod,
Naar han hvert Baand, hver Lxgte sprænger,
Med syrig Ungdoms Kraft og Mod.

Thi en usynlig Vagt beskiermer
Den hulde Drømmer, fast den staaer;
Og hvo sig Helligdommen nærmer,
Det luftomvundne Glavind slaaer.

Naar nu hans Vinger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skiøn,
La'er rolig sine Præster raade,
Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
Klædt i krystalne Klædebon,
Eendrægtighedens fulde Rose
Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham med Glæde
Sig sætter hans Disciple ned;
Og tusend glade Tunger qvæde
Ham deres Tak og Kierlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud,
Og Elskov nipper af hans Skaaler,
Og ei hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
Sig allenstund den Digter god,
Som sødt, i luedrukne Viser,
Besynger Druens Rosenblod.

Ret til hver deilig Mund han skienker
Ham for sit Venskab faderlig.
Og at hans Ret nu Ingen krænker,
Forkynder Gud den her ved mig!

Jule-Vise.

Idag nu for næsten to tusinde Aar,
Da laae i den lune, den sydlige Vaar
De venlige Hyrder paa Marken og saae
Til funklende Stierner paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
Sad med sin Hyrdinde i kierlige Arm,
Ved Maaneskin sad de, ved rislende Bæk,
Og plukkede Jordbær af bugnende Hæk.

Men Jordbærret svulmende, afplukket nys,
Var Intet dog mod de livsalige Kys,
De venlige Haandtryk, de kierlige Blik,
Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spøgte, uskyldigt og frit,
Og leged og snakked og kysted saa tit,
Og dandsed i Maanskin og tumled sig om,
Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Ak! meget forandres i totusind Aar.
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar;
Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det uskyldige Liv.
Nu staaer Cavalleren for Damen saa stiv,
Og Damen er knipsk paa Anstændigheds Bud,
Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ey,
Den vender sig om paa vildfarende Vey,
Og engang om Aaret den gotter sig ret,
Og lösriver Stivhedens dumme Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst,
Ved Mindet om Hyrden ved Kierligheds Bryst.
Da giemme vi Beltet, som fængslede nys
Den frygtsomme Pige, og faaer os et Kys.

Af Kierlighed bragt til Fortvivlelsens Top
Vi flygte bedrøvet og hænger os op;
Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
Som Radier rundt om den funklende Sol,
Og undrer os over fordærvede Skik,
Og al den Forkeerthed i Fior vi begik.

I Mangel af Maane vi nøyes med Lys,
Med Brænde bortfierne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Og Viinflasken bøder paa bugnende Hæk.

Og saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
De søde Hyrdinder til kierlige Barm.
Uskyldighed kommer fra Himmelen ned
Og seer paa vor Glæde, og glædes derved.

Vahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaa!
Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
Han er død! O ryst fra Himlens Blaa
Høje Gran! din tunge Veemodstaare.
Hvide Rose! med det blege Smiil,
Sødt indslyng dig med den friske Røde!
Vinder Eders Krands omkring den Døde!
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaae Violer! hulde Børn! som sødt,
Medens Foraarshimlen venlig lufter,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer og seer saa fromt til Gud og dufter;
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen liig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been,
I en dødligblaa men hellig Lue.

Eders Elsker havde intet Guld,
Uden Zirat var den sorte Tillie.
Gyldne Gyldenlak! vær du da Guld;
Vær du Sølv, du sølverhvide Lillie!
Slyng hans Navn, han var en Blomst som du,
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
Hvide Lillie! lad din Taare trille.

Flora! du som hist i Østens Hiem
Har din rigelige Blomster-Bolig,
Drag fra Østen, gak for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fylde-Horn tag Urter med,
Rundt fra alle Jordens grønne Skove;
Strøe dem yppigt paa hans Hvilested,
Smiil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre blidt din Overpræst; hans Villie
Ene var at vorde Flora kier.
Gud, som klæder Markens sorgfri Lillie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun Faae ham kiendte,
Skiøndt Europa lydt gientog hans Navn.
Trofast dog han sin Gudinde tiente.
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ey til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
At hvert Foraar sødt I tilbereder
Eders Ven et herligt Monument.
Eviggrønt, o Vahl! og Granbær vinde
Hver en Vinter om din Urne sig; —
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde
Hundredtusind Blomster favne dig!

Bryllups = Sang af Cartullus.

Ungkarlene.

Hesper, I Ynglinger! er der, Vel op da! Hesper paa Himlen
Endelig eengang igien løfter frem de forønskede Straaler.
Tid er at reise sig nu, at forlade de bugnende Borde,
Nu maa Bruden herind, nu maa synges de fro Hymenæer.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Seer I, o Piger! Karlene hist, lad os reise mod dem os!
Klart nok paa Oetas Biergaas Noctifer viser sin Lue.

Seer kun! Seer I ey hist, hvor de kappes i hurtige Chordands?
Ey uden Aarsag de dandser og siunger om hvo der bør seire.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Ey er det Venner os let, at erhverve den udsatte Palme.
Seer kun Pigerne hist, hvor de raadslaae mellem hverandre.
Ey uden Aarsag de raadslaae, vist er et Anslag i Giere;
Ganske naturligt! thi slittig forenet de kappes til Maalet;
Vi, med forskiellige Sind, skilles ad ved forskiellige Tanker,
Taber altsaa med Ret, thi Seir kræver Handling og Omsorg.
Hurtigen derfor nu forener i Hast Eders Hierter!
De har at synge begyndt, os sømmer et passeligt Giensvar.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesper! ak hvor er saa grumt et Lys paa Himlen, som dit Lys?

Du som kold river Datteren bort fra Moderens Favntag;
Datteren bort, som sig klynger saa fast til den favnende Moder;
Og den uskyldige Møe giver hen til den blussende Yngling!
Er i den indtagne Bye vel grummere Fiendernes Krigshær?
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hesper! ak hvor er saa sødt et Lys paa Himlen, som dit Lys?
Du som bekræfter Foreningens hellige Baand med din Lue!
Sluttet alt som sig bør af Mænd, og af Frænderne samtykt:
Ey dog fuldbyrdet end, før paa Himlen funkler din Ildglands.
O hvilken skiønnere Stund var af Guderne værd vel at ønske?
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Hesperus, Søstre! her af os ak bortriver Een nu!
Derfor bestandig Vagt, naar du kommer, maa vaage, bestandig

Tyvene komme med Natten, du vender vel altid tilbage
Hesper! og røber dem, ha! men naar først du dit Navn har forandret.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Hvor det er Pigerne kiert at anklage dig, med forstilt Sorg!
Er det dog muligt at anklage den, som man elsker i Hiertet?
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Pigerne.

Blomsten liig, som hemmeligt staaer i den gierdede Have,
Ukiendt af Hiorden, og ei berørt af det furende Plovjern,
Mildnet af Luft, vedervæget af Sol, udklækket af Plaskregn,
Elsker utallige Drenge den høit, og utallige Piger;
Men naar spæde Haand den har brudt — da visner den snarlig,
Elsket af ingen Yunglinger meer, og af slet ingen Piger;

Saadan Jomfruen, mens hun er Møe, da for-
bliver hun hver kier!
Men naar Blomsten er brudt, naar berørt er
den deilige Skabning,
Ey er hun Yunglingen meer til en Fryd, og Pigen
en Glæde.
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Ungkarlene.

Ranken liig, som skyder kun op sine Stammer i
frie Mark,
Aldrig høver den sig og udklækker den svulmen-
de Drue,
Men boiet ned af den ludende Vægt, det spæd-
vorne Legem
Snarlig berører sin Rod, med de yderste høieste
Revler,
Dyrket af ingen Landmænd, og dyrket af slet in-
gen Øxne;
Men naar den slynger sig først fast om den man-
dige Ulmgreen,
Dyrker den froe med utallige Øxne utallige
Landmænd.
Saadan Jomfruen, mens hun er Møe, da udyrket
hun ældes,
Men naar i modne Tid hun holder et hæderligt
Bryllup,

Bliver hun Manden først kier, og Forældrene lidet til Byrde.
Strid da nu ey meer mod en saadan Brudgom, o Jomfrue!
Ret er at stride mod den ey, til hvem dig Faderen bortgav.
Fader og Moder tillige, dem er det nødvendigt at lyde.
Jomfruekrandsen heel er ey din, Forældrene deelta'er;
Faderen Tredieparten, en Tredjepart Moderen eyer,
Tredieparten er din, men hvo vilde stride mod To, som
Gav til en Svigerson hen deres Ret, med en klækkelig Medgivt?
Hymen o Hymenæe! Hymen hil dig fro Hymenæus!

Island.

Island! hellige Øe! Ihukommelsens vældigste Tempel!
Hen til din fiernede Kyst viste Gud Bragi min Sang.
Altid en Marv af Ild udvikled din skinnende Jisfrugt,
Bredt dit bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
Der blandt Askurs Æt fremblomstred de herligste Skialdre.
Er ey i Nordens Natur Hekla som Genius størst?
Aand og Natur sig forened, og vist ey hændelses-viis blot
Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel og Skiold.

Thor i Trundhiem og Freyr i Upsal og Odin i Leyre,
Opmuntred Kiæmpernes Aand henrykt til Virkning og Spil.
Spydenes Raslen og Skioldenes Larm og Sværdenes Samklang
Hindred den tegnende Møe, medens de Stof hende gav;
Derfor med Ydun i Favn, Skandinaviens blomstrende Musa
Fløy hun paa Nornernes Vink did, giennem lutrede Luft.
Men Gud Bragi med Harnisk, med Hielm og med klingende Harpe
Blev, for at følge til Kamp staalklædte stridvandte Mænd.
Helligt ærværdige Chor! af Sanggudens krandsede Sønner,
Kiert er mig hvert Eders Navn, slørt skiønt i Oldtidens Mulm.
Tiodolf! og Eyvin du! du Athelsteins trofaste Frende!
Hiarne! Starkodd! Lodbrok! Halvdøde mystiske Lyd!
Men fremfor alle dog h a m, den Mand, mit undrende Minde
Dvæler ved, i hvis Siel Oldtiden fødtes paa nye.

Som en velgisrende Gud, for at redde den Tid,
der fuldendt var
Meddelte Virkning og Kraft og et dybtskuende
Blik.
Han som med Tidernes Aand fortolkede Tidens
Idrætter,
Vandt af Historiens Ild, Christus! en Glorie dig.
Thi den sydlige Blomst, den christlige Rose, hvis
Bæger
Sværdet sit Purpur gav, dyppet i Hedningers
Blod,
Som sin Morgendug fik af Begeistringens hel-
lige Taare,
Og sin Næring og Kraft, rodfast paa Fromhe-
dens Grund,
Denne Rose, som spired og henfrøs og fremspired
atter
Til den i Tryggvesøns Liv folded sig ud i sin
Pragt —
Den bevared for Efterslægten, o Snorro! din
Rune;
Hvert et Træk til dens Rod, Stilke sig forener,
og Kalk.
"Men Aarhundreder svandt! og det Skum, som
ruller i Taage
Fra bortskvulpende Bred, møder fra Island kun
nu!"

Daare! Vend dit Blik. Og hvis det kan stirre
mod Solen,
Vend mod Italia det, hor af det undrende Folk:
"Helten af bristende Marmor staaer atter op fra
de Døde,
Thor fra Island i Rom vækker Kro-
nion til Liv!"

Evald.

Evald! naar dig jeg mindes, da morknes mit
Øye med Taarer,
Rosen med nagende Orm skranten paa Heden
jeg seer.
Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende
Regnskye
Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende
Stænk.
Kroget da skiød den sig frem, halvvisnet den
bukked mod Jorden,
Endnu dog uskadt en Knop stod, paa fortørrede
Stilk.
Nornen i solverbolgende Klædebon foer over
Heden,

Saae den ved Minattens Lys qvalt mellem Tid-
ſler at ſtaae.
Sødt hun da ſmilte, men klar ſtod i Øiet en
funklende Taare.
Taaren paa Knoppen nedfaldt ſlux, og den aab-
nede ſig.
Og til Forundring en Roſe ſig herlig udfolded i
Purpur.
Endnu de ſeneſte Aar qvæger dens liſtige Skier.
Venlig i Ungdomsglands ſteeg frem den elſkvær-
dige Yngling,
Smidig den ſkinnende Lok vandt ſig om blanke-
ſte Staal.
Elſkovsvarm han sukked, han sang ſin brænden-
de Længſel,
Sank ſaa ned i ſit Blod, Roſenblod, atter paa
nye.
Frem da for Nordens Zeus den herlige Sanger
Gud Bragi
Bragte nu Roſen i Haſt, henrykt med bluſſende
Kind.
Odin ſaae den og ſmilte, der trilled paa brun-
lige Kind Graad,
Aldrig man græde ham ſeer, kun naar han min-
des ſin Søn.
Harmfuld lod hans Røſt mod Nornen, fra ſtraa-
lende Hlidſkialf:

Ygdrasils gruſomme Møe! hvi har du Spiren nedtraadt?
Hvi har du dræbt det ſmidrige Blik med Smerte, hvi blændet
Det med Bladguldets Prunk, ſlukt det i Samtidens Dunſt?
Havde han ikke fortient at du bortrev det dørmrende Forhæng
Fra det ærværdige Nord, viſte ham det i ſin Kraft?
Med ſine hellige [illegible] Sagn og med Sagnenes ſtore Betydning,
I ſin uborgede Glands og Eiendommelighed?
Sielden og ſtor var hans Aand, du lænked de udſtrakte Hænder,
Herlige Toner dog tit lød fra forſtemteſte Streng.
Ret ſom Ydun han ſad, i Jothunheims goldeſte Fieldkloft,
Fængſlet, med Taarer paa Kind, Æblerne ſkiult i ſit Skiød.
Bragi! den Balder ſom her i din Evalds Roſe fremblusſer
Er min Balder vel ey, men eyendommelig hans!
Lad da din blomſtrende Huſtrue med ſnehvide Hænder en Egekrands
Vinde kring Iſſen, ſom Sorg langſomt til Jorden har tyngt.

Slige var Alfauders Ord, og usynlig for starblinde Mængde,
Men dog synlig for dig, vandt hun din Tinding en Krands.
Sprængte den venlig med Dug, for at kiøle din brændende Pande,
Ovæget da i hendes Arm sank du og udgav din Aand.
O betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
Stærke Laokoon du! med det omsnørede Bryst.
Stor var Slangen og grum som omsvændte de kiempende Muskler,
Midgaardsormen det var, Jordens omringende Oval.
Hellige Skiald! din Død var Balders: Den grusomme Skiebne
Slukked i taagede Tid Fromhedens reneste Ild.

Høsten.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din jevnlige Gang.
Stormen flagrende slaaer i din sølvgraa Lok, og dens Bladkrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene staae. Hvor de funkle!
Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.
Eensom, bladles vinker til Hvile den falmede Løvsal;
Himlen, som nylig var graae, skifter sin natlige Skye.

Maanen ſværmeriſk vild bag de vældige Riſter
fremfunkler,
Breder ſit døende Skin over den gule Natur;
Smiler saa mat og vemodig til dig, ſom henſtir-
rende ſlætter
End af de ſeneſte Løv Iſſen en grønbladet Krands.
Høſt! du er Fuldmaanens Ven. Hvad har I Ol-
dinger begge
Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?
Taler I viſe Gubber om bedre, om ſkiønnere
Tider?
Af da indlader og mig! Kier er ſlig Tale min
Siel.
Guſne, nedbøyede Mand! kier varſt du altid mit
Hierte;
Nattevandrer og du! med det bedrøvede Blik.
Deilig er Ynglingen Vaar, med ſin Roſenkind
og ſin Tinding
Martsviolomſlyngt, Blikket ſom Morgenens Glød;
Men ſom en Engel fra Gud, der i høi, der i
ſalig Begeiſtring
Staaer for den ſkuende Siel, faurt i dens reneſte
Nu,
Hiertet da bankende ſlaaer og ſig Armen ſtrækker
med Tvivl ud,
For at trykke ham faſt, faſt til det luende
Bryſt;

Flux som en hvidklar Kugle, der ruller i natlig
Dunstkreds,
Udi sin skionneste Glands svinder han bort for
dit Blik —
Saa den rødmende Vaar! Med svævende Fied
gaaer hans Vandring
Giennem det taagede Nord hen til sit straalende
Hiem.
Stakket han hviler kun her, i den nysoplivede
Eeglund;
Blomster trindt om sin Fod! Elskovslyren i Haand!
Skingrende Sangerfeer let omflagre den hvælvede Tinding,
Guldguul vægtige Lok bolger for duftende Vind.
Tyndtomringet han staaer, af Piger og barnlige
Gubber,
Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gaaer
forbi;
Kalder ham haanlig et Barn, som sin Tid hendøsler med Leeg kun,
Skiønt i den fagreste Glands dødkolde Jord han
har klædt.
Hurtig han reiser sig da, da forlader han duftende Græsbænk,
Upaaskiønnet, useet, smiler han Veemod og gaaer;
Fulgt af Zefirernes Hær og af Blomster og siungende Fugle,

Let, som en Purpurskye svinder og døer i det Blaa.
Ak! paa en længere Vaar, paa Historiens, er han et Billed,
Aarlig et kort Monument, om den henvisnede Tid.
Ahnelser bringer han sødt i min Siel, de slumrende Kræfter
Vækkes, og yttre sig — ak! høist i en brændende Sang.
Som den indsluttede Siel, lyksalig ved sine Drømme,
Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
Saa den mystiske Dreng, som en fromthenilende Pilgrim,
Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven og flyer.
Engstlige Misforhold! O Høst i Høsten! du Gamle!
Kryst din vemodige Dug kiølt i mit brændende Saar!
Alt har din travle Hustrue, bekymret for vinterligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Viinbierg,

Stirrer du taus og bleg paa den visne, den døde Natur.
Solen er dalet i Hav, tørt suser det aabnede Løvværk,
Aabent det bæver og koldt, streifet af Straalernes Skin.
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm ved den hvælvede Baggrund,
Triner nu glandsfuld frem, med sine dristige Blik.
Ølving! o tryk til din Barm den berusede, drømmende Digter.
Grækernes Kraftliv svandt, med deres herligste Kunst,
Nordens Sværd dybt ruster i Graven og Harpen er brusten,
Ridderens brogede Skierf blegt er henfalmet og mørt.
Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kummer,
Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne kun.
Halvudslettede Billeder, rundt indhylled' i Taage,
Svæver i Maanskin kun hen over den rygende Eng.
Kom da Ossian! kom! I Midnattens Favn, ved dens Lysning
Vil jeg klage med dig, ak! for at glemme Homer.
Ingen harmonisk Hal, hvor til Pilen sig Spydene lxne,

Og hvor Rigdom og Kraft, Skiønhed, er Strengenes Klang;
Ey den romantiſke Glands, ſelv ey et Capel kun i Skoven,
Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors.
Nøgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun og Nødſel!
Elvens fortvivlede Brag! Hornets vildthylende Klang!

Vaaren.

Hvilket oplivende Haab trænger ind i det bankende Hierte?
Vaar! som i Høsten jeg qvad, virkelig eſt du der nu!
Ak hvad sang jeg om Misforhold, hvad om ængstelig Uroe?
Intet ængster min Barm, her i din kierlige Favn.
Barnlig from, uden Nag, uden Qval, uden ulmende Kummer
Synker jeg her i dit Skiød, salig, og knæler for Gud.
Glemmer Tiden, med al sin svundne Glands og sin Bortgang,
Hellig tilbedende Ild styrker og høver mit Bryst.
Hele Naturen jeg seer som en andagtjublende Kirke,
Kierlig den hellige blaa Hvælving omfavner Alt.

Fromt i det grønne Stoleſtad ſidde Smaaeblom-
ſterne Parviis,
Rad ved Rad ſaa trygt, pyntet i Helligdags
Dragt;
Og i det dunkle Chor ſynger Fuglen ſit høye
Te Deum,
Zefir, den Helligaand, venlig omſvæver det Alt;
Byder hvert Blomſter i Ydmyghed ned ſig til
Jorden at neye,
For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde
fromt!
Ak! i den gule Høſt, da ſtirrer kun Blikket tilbage,
Men i den grønne Vaar ſmiler det haabefuldt
frem.

Midt i den døde Natur fatter Mod ey det hi-
gende Hierte,
Mellem det visnede Krat Sielen ſelv føler ſig
Støv.
Stormenes tunge Drøn lyder mørkt, ſom en nor-
diſk Romanze,
Suk over ſvundne Liv toner den ikkun og Død.
Hiet paa Ridderborgens Ruiner da dvæler med
Veemod,
Rødſteens-Murene ſtaae mosklædt i Aftenens
Guld,
Omſnoet af nedfaldne Løv, og dybt i de dæmren-
de Haller

Omvanker Shakespeares Aand, mørk kun og tragisk og bleg.
Men i den barnlige Vaar! o da leger Alfen i Skoven,
Skumringen luller os sødt ind i en Sommernatsdrøm.
Da forstaae vi den sydlige Klang, de nordiske Rynker
Svinde fra Aasyn som Egn, Læberne blusser og lee.
Da først de spanske Landeveis-Eventyr sødt os henrykke,
Medens med Bogen i Haand hen vi ad Skovstien gaae.
Vaaren bliver da selv en seirende skion Don Quixote,
Svundne Tids Eenfold og Kraft vil den, og Villien skeer.
Venligt om Shakespeares Borg Calderone sin Rosenkrands fletter,
Sødt i hver smilende Bæk risler Petrarcas Sonnet.
Mindet om Vinter og Høst, Liv, Død, om Oldtid og Nutid
Blander sig da i vor Siel, mørkt ey; sangviniſk, med Roe;
Dypper sin Blomsterpen i Morgenens luende Purpur,

Skriver paa Rosernes Blad sit Ariostiske Digt.
Mork Beklemmelse viger, let aandes i duftende Æther,
Rædsel, Forvirring og Qval flygte paa Blomsternes Vink.
Svind da, Tanke som dræber! om evigbortflygtede Glæder;
Ey i Naturen blot Vaaren kun yttre sig vil.
Ufortrøden den her skal saa tit os vise sin Skiønhed,
Indtil den dorske Tid selv af sin Vinter blier kied.
Unge selverbevingede Zefir skal viste dens Taager
Fiernt til Moserne hen, Morgnen skal rødme dens Kind,
Himlen klare dens Blik, og alle de bortsvundne Toner
Atter samtone skal, lære den Livet forstaae.
Fuglens uskyldige Sang skal beskiemme den frostige Digter,
Torden, Lynild og Regn lære ham Kræfternes Spil,
Og den hellige Midnat, naar over de knælende Skove
Himlen rolig er hvalt, lære ham Andagt og Troe.

Propertii første Bogs tredie Elegie.

Ret som hun smægtende laae, mens paa Ha-
vet Theseiske Kiøl gleed,
Hist paa forladte Strand, ene den Gnosiske
Moe,
Som da Cepheus Dotter Andromeda førstegang
slumred
I sin Brudeseng sødt, løst fra det grusomme
Field,
Sovende som en Edonis, naar trætt af den gien-
tagne Chordands
Mat hun kaster sig ned i Apidaniske
Græs;
Saadan syntes hun mig, hun aanded i qvæ-
gende Hvile,
Cynthia, Hovedet lagt blødt til den usik-
kre Haand,

Mens jeg med vaklende Fied tumled hen, beruſet af Bachus,
Drengene viſted foran Fakler, i ſildige Nat.
Did til den Elſkte jeg da, dog ey ganſke Forſtanden berøvet,
Jled, og til den let, svagt kun nedtyngede Seng.
Og ſkiønt dobbelt beruſet mig tvende Magter tilſkyndte,
Amor biſt, Liber her, hver en forfærdelig Gud,
Kierligt at røre den Slumrende, støttet med Kinden til Armen,
Ja selv at trykke min Mund sødt til den hævede Haand,
Dog Herſkerindens Roe at forſtyrre jeg daarlig ey voved,
Frygtende, nokſom forsøgt, Vredens forbittrede Slag.
Men saa stod ieg forſtenet, mit Blik uafladelig henvendt,
Argus liig, da han saae førſtegang Jo med Horn.
Løſte med ſkielvende Hænder fra Iſſen de brogede Krandſe,

Vandt dem, o Cynthia! flux om dine Tindinger dig.
Snart det min Glæde var at ordne de nedfaldne Lokker,
Skielmske Ebler jeg snart stak i den halvlukte Haand.
Slige Gaver jeg offred den utaknemlige Slummer;
Gaver, som rulled saa tit ned fra den hældende Barm.
Og hvergang du, skiønt svagt, gav et Suk og det Mindste dig rørte,
Foer jeg dog sammen af Skræk, som for et varslende Tegn;
Om du i Søvne maaskee af en Drøm blev ængstet, du Hulde?
Om i en Andens Vold, skiønt mod din Villie du var?
Endelig Luna, den Vandrende, kom for det modsatte Vindve,
Luna den syslende Møe, med sine dvælende Lys;
Med sin linde Straale hun aabned de lukkede Laage.
Talde den Elskte da saa, reist fra de venlige Duun:

Endelig kommer du da, du Forræder! herhid fore mit Leye,
Af en Anden alt vredt jaget fra ilagne Dor!
Hvilken forfærdelig Tid af min Nat har du skammelig revet!
Ravende kommer du nu, Stiernerne slukke sig alt.
Guderne give, Forræder! at du maa tilbringe Nætter,
Ak! som for din Skyld saa tidt her ieg dem tilbringe maa.
Nylig skuffed ieg Søvnen, snart ved den purpurne Vævstol,
Snart, skiønt mat, med en Sang, ved den Orpheiske Streng.
Undertiden jeg klaged forladt, og saa bitterlig ene:
Grumt i en Andens Arm Tiden hensdler han nu!
Endelig Søvnen mig dækked med sine hvilsvalende Vinger,
Disse Bekymringer, ak! æsked min seneste Graad.

Første Bogs tyvende Elegie.

For vort bestandige Venskabs Skyld jeg varer dig, Gallus!.
Lad det ey atter igien glemt din Erindring undskye.
Skiebnen yttrer sig tit som den sorgløse Kierligheds Fiende,
Det har Ascanius grum viist de Minyiske Mænd.
Hverken i Skionhed ey heller i Navn er din inderlig Elskte
Thiodamantis Søn Hylas særdeles uliig.
Mindes ham, enten du gaaer ved en Bæk under skyggende Skove,
Eller Anienes Vand stænkende væder din Fod;
Enten du vanker omkring langs med de gigantiske Kyster,
Eller hvorhelst det end er, nær ved et skydende Vold.
Altid vogt ham viis for de rovbegierlige Nymypher,

Viid de Ausoniſke Moer elſke, Dryaderne liig.
Lad ham ey gaae paa det haarde Field, paa de solbrændte Klipper,
Heller ey, Gallus! omkring hiſt, ved den farlige Soe.
Hvilke Lidelser udſtod ey fiernt paa de ukiendte Kyſter
Herkules, tvungen til Graad, grumt af Ascaniſke Flod.
Saa var Sagnet: at Argo gik ud fra Pagaſtſke Havbugt
Fordum, til Phaſis bort, ad den langvarige Vey,
Og henglidende paa Adamantiſke rullende Bølger
Landede Skibet tilſidſt brat for det Mycíſke Field.
Her da nu Heltenes Flok, ſom den ſteeg paa den venlige Strandbred
Pryded den herlige Kyſt rundtom, med afplukket Løv;
Men den vældige Ynglings Staldbroder høit op i Land gik,
Sieldent Vand at faae, fiernt ved et ſprudlende Væld.

Ham da Brødrene to, den Aquiloniſke Afkom,
Z:tes flagrende hiſt, Calais flagrende her,
Fulgte, for Kys at røve, med let udſpilede Vinger,
Kys de kun higed at faae, krydsviis, i uſikker Flugt.
Hængende bærger han ſig ved en Stamme, for Vingernes Viften,
Jager den ſnedige Flugt bort, med bevægelig Green.
Pandions Æt, Orithyias Børn ham nu meer ey forfølge,
Hylas, o Sorg! han gaaer; Hamadryadernes Rov!
Her var et Væld under Bierget Arganti luende Tinding,
Thynias-Nymphernes Hiem, kisligt og duftende ſødt.
Hen over Hulen hang, ſelvplantet og let til at plukkes,
Æbler, beſprængte med Dug, under indflyngede Green;
Og paa den fugtige Vang ſig de hvideſte Lillier hæved;

Purpur-Papaver rundtom sprængt, i den
blomstrende Snee.
Hen efter disse da rakte de spæde, de barnlige
Hænder,
Blomsterplukningen gik langt over paatagne
Pligt.
Og som han sorgløs nu hang, over Flodens mildt-
spillende Bølger,
Dvæler han adspredt-, og seer ned paa det
smigrende Syn.
Endelig lyster det ham en Drik sig med Haanden
at øse,
Længt til den høyre Arm hæver han altsaa
den fyldt.
See! da standsed Dryadernes Chor, de forelskede
Piger
Glemte forundret al Dands, saae paa den
deilige Dreng;
Glidende trak de ham let ned i de flydende
Vover.
Hylas styrted og skreg — sank saa i Nymphер-
nes Vold!
Langt fra Skriget Alciden hørte. Han svared og
svared —
Navnet tilbage kun slog Luften, fra fiernede
Væld.

Mind dig, o Gallus! min Sang. Hvis du vil
din Elſkte bevare,
Hylas, den Skionne, du ey Nympherne sorg-
løs betroe!

Anden Bogs niende Elegie.

Hvo det end var, der først som en Dreng os
har malet Gud Amor,
Troer du da ey han besad dyb og besynder-
lig Kunst?
Han saae Elskerne først at henlege Livet i Let-
sind,
Og at opoffre fro Meget, for Smaating og
Tant.
Ey uden Aarsag gav han Guden de flagrende
Vinger,
Eller ham omskyve lod rundt, med det jordiske
Bryst;

Thi paa Havet vi tumle, snart her og snart der,
uden Ophør,
Stadig den grusomme Vind aldrig i Evighed blier.
Og med Ret er bevæbnet hans Haand med de hagede Pile,
Gnosiske Kogger, med Ret, løst over Skuldrene slængt.
Thi han træffer før sikkre vi mærke den kommende Fiende,
Ingen gaaer uskadt derfra, uden hans farlige Saar.
Hvad der nu angaaer mig: Hans Piil og hans barnlige Aasyn
Kan han beholde som før, Vingen kun røver ieg ham.
Ak! thi han slipper mig ey, vil ey flye fra mit bankende Hierte,
Evig fører han Krig der, med det stormende Blod.
Siig mig! hvad fryder det dig at beboe disse marvløse Bene?
Har du den mindste Skam, vend da mod Andre din Piil!
Engang er det dog Tid at de Saarfrie føle dit Giftskud,

Det er ey mig, det er kun Skyggen du mar-
trer af mig.
Dræber du ogsaa den, ak hvo skal da sjunge din
Lovsang?
Stræber min Musa, skiønt svag, ey din for-
trinligste Priis?
Pigens Ansigt og Haand og de sorte de funk-
lende Øine,
Synger den kun, og hvordan yndigt hun
gaaer paa sin Fod.

Anden Bogs tyvende Elegie.

Skibet var slagen i Qvag. I en Drøm har jeg seet dig, Veninde!
Mat dine Hænder du slog giennem Joniske Søe.
Hver en Utroskab vär du i Døden at skriste mig rede,
Haaret, drivende vaadt, løfte du knap var istand.
Helle du ligned, da hist hun drev om paa de purpurne Bølger,
Baaret paa Vædderens Ryg, straalende, gylden og blød.
Ak! hvor jeg frygted at Dybet sit Navn efter dig skulde bære,
At her Søemænd engang Graad skulde offre dit Hav.

Høit jeg paakaldte Neptun, jeg bønfaldt Castor, hans Broder,
Dig, Gudinde! jeg med anraabte, Leucothoë!
Dog knap løftede du dine Haandflader, ud giennem Svælget;
Synkende skreg du mit Navn, Elskte! med gientagne Raab.
Havde da seet dine smægtende Blik, af en Hændelse, Glaucus,
Sikkert du Nymphe var valgt for det Joniske Hav.
Høit af Misundelse da Nereiderne vredt havde larmet;
Sneehvide Nesæë; vandblaa Cymothoë.
Men jeg saae en Delphin dig til Hielp skyde frem under Bølgen,
Den, som Arion tilforn, troer jeg, med Lyren har frelst.
Alt fra det øverste Field at springe Fortvivlelsen drev mig,
Da det rædsomme Syn svandt, og jeg vaagned af Skræk.
Nu beundres jeg høit, overalt, som den deiligste Piges
Elsker, lykkeligst jeg kaldes i hele vor Bye.

Ey om tilbagekom den Cambyſiſke, Croeſiſke Guldflod,
Sagde hun: Digter! ſtat op, reis dig og viig af min Seng!
Thi naar hun læſer min Sang, har hun ſagt, da hader hun Rigdom.
Aldrig en Pige ſaa fromt dyrkede Digternes Kunſt.
Høiſt fortrinligt og ſødt er i Kierlighed Ømhed og Troſkab.
Den ſom paa Gaver er riig, riig er paa Elſkede med.
Men om ſaa ud hun end vil, paa det vidtſtrakte, ſkummende Hav bort,
Følger ieg flux; een Vind lede ſkal Trofaſte To.
Slumre paa een Bred vil vi, eet Træe ſkal os venligt beſkygge;
Sammen vi drikke ſkal ſødt af et eeneſte Væld.
Paa een Fiel ſkal det kierlige Par tilſammen ſig hvile,
Enten ſaa Forſtavnen blier, eller Bagſtavnen, vor Seng.
Alt ſkal jeg taale med Fryd, lad Eurus ſaa blæſe med Grumhed,

Og lad saa hid og did Auster koldpuste vort Seil;
Ja selv hver stridende Storm, der har plaget den arme Ulixes,
Græckernes tusinde Skib', paa den Euboiske Strand,
Som har bevæget Kysterne to, da for uvandte Argo
Udslupne Due gav an Veien, paa fremmede Hav.
Bort fra den Elskedes Aasyn ei vender mit brændende Blik sig,
Om end saa Jupiter selv tænder vort Fartøy med Lyn.
Nøgne til selvsamme Strand skal vi begge da sikkerlig kastes.
Bølgen dog sluge mig maa, tildække Jorden kun dig!
Men Neptunus er ey saa grum, mod de inderlig Elskte,
Han er i Elskov Neptun, Jupiter, Broderen liig.
Det Amymone bevidned, da Vand hun sig hented i Argos,
For Omfarnelsen slog Treforken Lerneren frem.

Guden ſit Løfte blev troe, fordi hun ſaa ſødt i
hans Arm laae,
Fyldte han Urnen af Guld flux, med guddom-
meligt Vand.
Selv Orythyia, ranet, benægter dog Boreas
Grumhed;
Vældig en Guddom paa Jord, ſom paa det
bundløſe Hav.
Troe mig! Scylla vil ſmile; ey ſelv med ſin uhyre
Malſtrøm,
Først nedhvirvlet i Grund, vil os Charybdis
udſpye.
Stiernerne ſelv ſkal ey hylle ſig ind i den ſkum-
rende Dæmring,
Klar ſkal Orion ſtaae frem, Hædus ſkal frem-
ſtraale klar.
Ja var det end beſtemt at med mig du ſkal ende
dit Liv der,
Ey vil vor Undergang dog vorde os, Elſkte!
til Skam.
Dødelige, ſom ak! Eders Endeligts uviſſe
Time
Underſøge, ja meer: Maaden hvorpaa I
ſkal døe;
Seer ved Phoeniſiſke Kunſt, paa den klare, den
ſkyeløſe Himmel,

Hvilken Stierne der god, hvilken for Livet er ond,
Enten saa Parther tilfods, eller Britter tilskibs vi forfølge,
Blinde for Dødens Vey er vi, paa Land som paa Hav.
Dog I bestandig paa nye for den truende Fare forfærdes,
Hvergang Krigshøre to Mars vinker atter til Kamp.
Snart for Husenes Brand, snart ængstes I for deres Styrtning,
Snart for at Bægret med Gift lumsk sig skal nærme Jer Mund.
Elskeren ene kun veed naar døe han skal, og af hvilken
Død, han frygter ey Sværd meer end den nordlige Storm,
Ja hvis blandt Stygiske Siv han sidder alt hisset som Roerknægt,
Under Jorden og seer hen paa de sorgfulde Seil,
Naar kun det klagende Suk, fra den Elskede, naaer til hans Øre,
Om ad uhiemlede Vei skyer han tilbage paa nye.

Langelands-Reise.

I Sommeren 1804.

Indledning.

Altsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en Reise
Forstegang i mit Liv prove; besynderligt nok!
Fiirogtyvende Gang er jeg reist vel alt rundt-omkring Solen!
Dristig og lang var min Vey, mangen Staldbroder er død.
Ak! men hvad siger det alt? Mens paa Himlen ustandsed jeg iled,
Var jeg fra Axelstad høit tre Gange fem Miles Vey.
Nu skal jeg rulle mit Sielland igiennem, til Fyen, ja til Taasing,
Over til Langelands Bye, muligt til Laaland og Møen.

Sær Forventning fylder min Barm, som da først i min Barndom
Færdig til Jægersborg Skov pakket en Kildevogn stod.
Lad dig da stemme, min Luth! at igiennem de lydende Strænge
Reent jeg tolke kan, alt hvad paa Veien er hændt.
Men hvad tænker du paa, barnagtige, daarlige Digter?
Slig en Reise du troer Publikum værd at betroe?
Om hvordan først du drog hen over Roeskildes langsomme Landvey,
Ringsted og Slagels forbi, lige til selve Corsør;
Kom paa Smakken, fik ondt, rulled langsomt fra Porten i Nyborg,
Otte Timer fem Miil, over den knuddrede Vei,
Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til Taasing, og derfra
Atter, paa Bølgernes Ryg, uskadt til Langelands Bye.
Slige Sager da mener du værd at fortælle til Folk, som

Reiser har læst, der er giort hele Jordkloden omkring?
Viist er dit Varsel, min Ven! og jeg føler hvad dristig ieg vover;
Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette Par Ord:
Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af en Fierding,
Hvortil vi Andre en Sal ønske, paa hundrede Fag.
Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige Verden,
Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan omringe den.
Kyndige Mænd har sagt: I et Æg ligger al Universum,
Skionhedens rundeste Form, Klodens eliptiske Gang,
Organismens herlige Frøe, og det mystiske Livstof.
Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang og Kraft,
Hvad maa der ligge da alt, mellem Axelstad, Ringsted og Nyborg,
Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?

Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter
bestandig
Tillagt Digterens Blik; der stikker Kunsten
kun i!
Og for at vise Synet ey blot gaaer udenfra
ind ad,
Men fornemmelig først indenfra straalerigt
ud,
Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes
Fader,
Var i sin Alderdoms Tid blind paa det ud-
vortes Syn.
Hvad der nu angaaer mig, som ey løse tør Fa-
derens Skoerem,
Blind er jeg vel ey som han, bruger dog
tit min Lorgnet.
Tag da nu her, uden Spøg, tiltakke med hvad
jeg dig byder!
Ingen redelig Mand giver dig Meer end
han har.

Til Saxo Grammaticus.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergament-
Bind;
Reist har jeg langt nok med dig, siddende
stil paa min Stol;
Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med
dig!
Følger den Elskte ey med, selv naar Farvel
der er sagt?
Vær mig en Ledsager troe, hav dit Hiem i det
hellige Minde.
Følg mig og viis mig omkring, giennem mit
Fædreneland!
Trin, som en gammel huusvandt Ven, beskeden
tilbage,
Hvergang Besøg jeg faaer, huldt af den
unge Natur;

Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nær-
mer de mosgroede Mure,
Følg mig da trofast, min Ven! som i det
taagede Veir.
Ledet ved din Haand lad mig staae for den hel-
lige Hvælving,
Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldne
til Støv.
Lær mig igiennem Bondens enfoldige Mund at
opdage
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den
hensvundne Tid!
At sig Oldtid kan blande med Nutid og Nutid
med Oldtid,
Kierligt i blid Harmonie, giennem det rei-
sende Digt.

Roeskilde Landevey.

"Langsomt, strengt og lige den brede Kongevey
fremgaaer,
Sparsom paa Skygger og Krat. Hvilken
kiedsommelig Tid!"
Stille, min kielne Ven! En Kongevey streng
er og lige,
Ey til Skygger og Krat trænger den her-
lige Helt.
Helligt, i Midnattens Stund, først beskygger den
lampede Hvælving,
Naar vi til Murene hist trille hans modige
Been.

Isfiorden.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
Isse-Fiord! som Nordens Helte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Altid flux til Kamp og Fare;
Du som stedse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Flade dækker! —
Tidens Tand kan Alting fure,
Styrtet er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det seiervante Leire
Faldt, dets Glands som Heltens Dyd

Sluktes, og de lave Vande,
Hvorhen Snekken før lod stande,
Kan nu ingen Kiole ploye.
Selv den Bye, som Kongen bygged,
Hvor de dunkle Lunde skygged,
Roe, som roligt leve vilde
Ved den rolig, stille Kilde —
Roeskild selv er overvunden,
Al dens Glimmer er forsvunden,
Kun den gamle Hvælving stemmer
Endnu vældigt op sin Bue,
Ak! som taust og helligt giemmer
Asken af den slukte Lue.
O hvidsler kun veemodigt, Vover!
Hvor de gamle Helte sover;
Hvidsler mod den mørke Hule!
Hiem, for Kongerne i Thule;
Hvidsler op med tunge Bølger!
Eder blidt min Taare følger.
Saa rul da, Vogn! fra disse Vande,
Ak! som sig med Taarer blande;
Og lad Strandens grønne Hække
Huldt den blanke Bugt bedække.
Skiult lad Vinden Bølgen fure,
Bring mig hen til hine Mure,
Kiæmpestærke, tykke, røde,
Værn omkring de Elskte Døde.

Lad mig der med Andagt ſkielve,
Hvor ſig Chorets Buer hvælve;
Hvor de tykke Piller favne
Støvet, af de ſtore Navne,
Som ey døer, ey blier forgiettet,
Naar min Old er længſt udſlettet.

Roeskilde Domkirke.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
Med Larm den ruſtne Laas nu op sig lukker,
Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
Alt staaer jeg paa de brede Rødsteens-Fliser,
Mod hvilke Loftet bøyet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser,
I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke! stolt og uden Pragt,
Tauſt vidne dine gothiskstærke Piller,
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Kinden triller?
Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder;
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Ak! ey af Sorg, af Ærefrygt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
Skiønt selv ey Helt, jeg tolker hans Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den henrykte Aand,
Den atter kan med Vellyst vise Mange.

Du leder mig saa kierligt ved din Haand,
Hen over disse halvudslukte Stene,
Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene,
Enfoldigt staaer han, med sin stille Frue,
Udhuggen taus i Krogen, men ey ene;

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
Omfavnet af den høye Tempelbue.

Du! faldt paa det friebaarne danske Hav;
Du hisset! sank i Dannerkongens Hære;
Du! fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu sande Lære
Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
Du hviler roligt, til en evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan velte
Den Ligsteen bort, hvor Kiæmpen nu ey meer
Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Belte.

En Rustning-Skikkelse jeg hisset seer,
Med intet Legem i, dens Barm ey slaaer,
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer!
Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
Ey Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skiønt Fanen, hist, er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang
At Fienden blegnet faldt, paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skiønt sort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor sælsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Ak see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af Blodetræe, til Herrens Ære,
Han trolig skar, og satte her det hid;

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiønt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siel,
Da famlende hans Hænder det mon skiære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl,
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne,
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Siel.

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierne
Tauſt vidner dette rødblaa Stoleſtad,
Hvor Overſladen ſkal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Hoialtret hiſt med Andagt nu jeg ſkuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elſkte Jeſus! luer
Paa Altartavlen, ſom ſig huldt oplader,
Og ſpreder ud ſin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Troſt jeg i dit Smiil mig bader.
Hvo hviler her bag Altrets lune Lye?
Hvo giemmes bag de gitterſlyngte Plader?

O Margaretha! du ſom Danmarks Skye,
Liig Maanen, huldt med Moderſmil adſkilled,
Her ſlumrer du, du Nordens ſtolte Rye!

Og blegt og langt dit moderlige Billed,
Med Kronen om de lange Hovedhaar,
Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det hoie, ſorte Gitter ſtaaer,
Og værner om det Sted hvor Oldtid boer,
Hvor ældſte Levning endnu ey forgaaer,

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Magus Bud i Øskerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan
Af Tiden uafhængigt meer og Ælde,
End disse Piller, smykt med Farvevand;

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
Som stande henved tusind lange Aar,
Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Stotten Harrald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiegs Fader giemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ey forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, din Dronning, huld og skiøn,
Ved Harrald Blaatands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Gudsfrygt sander.

Men alle Fire ned fra Eders Grav
I ſkue paa det ſtolte Marmor rolig,
Som Efterſlægten Eders Afkom gav.

O hvor ſig Loftet hvælver her fortrolig,
Mod Pillerne, ſom rage drifſtigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig!

Hiſt aabner ſig en liden Brøde-Lem.
Uſkyldighedens Engel huldt beſkiermer
De danſke Kongers Børn, i ſkyldfrie Hiem.

En Kugle hiſt i Muren jeg mig nærmer,
Den knuſte Brystet paa den tappre Juul.
Han hviler nu hvor ingen Fiende ſværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
En ſmal og ringe Sandſteen; glat og lige,
Beſkeden ruger over Graven huul.

O Taare! du behøver ey at ſnige
Dig langſomt frem, hiſt ſiger Tavlen mig:
Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indſkrift ſelv, du Ædle! ſatte dig,
Dit Navn ey trænger til i Steen at hugges,
Lad Ridderen beholde Sligt for ſig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At sødt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustrue blidt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære,
Et herligt Hvilested af Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare fierligt flyde.

Overgang.

Ret som den vældige Strøm, der ſlynger ſin kraftige Vand-Arm
Stærkt giennem Dalene ned, tonende langſomt og dybt,
Naar den da naaer det ſpeilklare Vand, det rolige Havblik,
Risler dens Vove kun brudt, mildt i det ſpillende Skier;
Saadan Digterens Røſt, den toner i hellige Hvælving
Vældigt ſin Sorg og ſin Ild, malmfuldt med Orgelets Klang;
Men naar Kirkedøren er lukt, naar ſædvanlige Verden

Atter omringer ham rundt, kioles den brænd-
ende Glød;
Og den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun
han plukker
Under indvuggende Takt, med et betragtende
Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig stn Hest og sin Hast og Alt blev af Degnen forglemt, da
Hist vi, uventet, paa Thee bød ham til Giest, og Tobak;
Selv Tobakken tilside blev sat, for ey at forderve
Theens fortræflige Smag; Manden blev myg og human.
Snildt min Staldbroder loe, mig Lysten opkom til at grœde;
Alt for troe et Symbol saae jeg paa Tidernes Gang.
Havde Chinesernes Thee ey fortrængt dig, vort straalende Miødhorn!
Drak nu, istedet for Miød, Dansk-eney China, til Straf.

Ringsted.

Sildig kom vi med Slud til Ringsted; i dæmrende Kammer
Skrev jeg, mens Hesten fik Høe, langsomt paa Ruden mit Navn.
Neppe stod det blandt Andre der, før sig hurtig et Billed
Reiste med Smil for mit Blik, ak! paa vor Litteratur.
Flintesteen skriver kluddret paa Glas, i Hestenes Friestund,
For i den skumle Sal Tiden dog lidt at forslaae.
Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte

Friſk paa Udødelighed haaber og giør Postulat.

Ak men den grusomme Vært! naar af Kradsningen kied han er bleven

Knækker han Ruderne ud, indsætter friske paa nye!

Sigersted.

Uafladelig fog for Vinden den taagede Støvregn,
Postkarlen atter med os hen giennem Støvregnen fog.
Natten var nær, og Begge vi ſtunded til fiernede Krebs-Huus;
Krebsgang tyktes os ſelv Heſtenes hurtigſte Trav.
Strax mod Venſtre, paa Veyen, i Taager en Kirke ſig hæved,
Sørgelig ſkiult af det Graa, halv ſlettet ud for mit Blik;
Mangen Kirke forbi var jeg kommen alt før, til at vide
Navnet jeg pirredes ey; nu først kom Lyſten mig paa.

Men jeg kræver dig, Ven! til Vidne, om ey til Forundring
Aarsag jeg nokſom ſik, da mig blev Sigerſted nævnt?
Thi af en Ahnelſe huldt blev min Læbe til Spørgsmaalet drevet,
Sikkert et kierkomment Navn lytted jeg ventende paa.
Og hvad jeg baabede blev, mildt qvægede Lyden mit Hierte,
Skiødesløſt, gnavent udſlængt, af ligegyldige Mund.
Sigerſted! Altſaa dig? Og ſee, det glindſende Blik ſig
Brød giennem Taarer en Vey, hen paa den taagede Mark.
At Kong Sigar iſinde mig randt, og Signe med Habor,
Veed alt du, ſom har læſt Oldtidens herlige Digt.
Hiſſet altſaa ſtod hans Gaard, og hiſſet paa Bakken
Træet, hvor Habor, men ey Troſkab og Elſkov, blev qvalt?
Hiſſet dit Jomfruebuur, guldlokkede Lillievand, Signe!

Hvor sig med Morgenens Glød blandte det glødende Baal?
Længst forsvundne Bedrift! den ringe lavthvælvede Kirke
Toner den sidste Lyd end, af dit hellige Sagn.
Tit under Læsningen foer jeg i Saxos fortrolige Krønnik
Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet ak nu!
Vilde saa gierne seet meer; men Taagen forhindred mit Øye.
Rørt med tilbagevendt Blik foer jeg da videre frem.

Krebs-Huset.

Altsaa for Førstegang til et Natteherberg jeg ruller,
For med den vaagnende Dag længer at reise paa nye!
Smuk, saa stges, er Slagelsevey; de speilklare Vande
Mildt indkrandses af Skov, jevn er den venlige Broe.
Rolig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen,
Hvad da mit Øye skal see, ahner nu Sielen kun halvt.
O lad det samme skee, du evige Fader! naar træt jeg
Lægger de modige Been ned i det sidste Herberg.

Morgen-Stunden.

Morgenstund Guld har i Mund, saa siger et ældgammelt Ordsprog;
Ofte sjøndt sandt og viist, tit feiler Ordsproget her.
Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din Ankomst, Aurora!
Blid, med Guld-Rosen i Mund, jomfruelig, rødmende sødt,
Kommer med Piben i blodløse Læber, i graa Rokkelore,
Frossen og søvnig en Knark; smøger mig Taagerne frem!
Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen sildig,
Ind i det græsgrønne Skjavl, blegner og ryster af Kuld;
Og en stakkels Poet, som tilfælles har meget med Piger,

Stirrer vemodig mod Syd, ønsker med Længsel sig der;
Tænker: Af var du som Skovenes vingede Sanger en Trækfugl!
At du, naar Sommeren svandt, bort kunde flygte med den.
Hvor oplivende derfor er Skieret i tidlige Morgen,
Eos, du venlige Glut! af dit safrangule Haar;
Munter, Auroras Forbud; da Lærken forlader sin Rede
Eengang saa tidlig som før, flagrer i Luften og slaaer:
Eos vor Dronning har meldt! Vil I vaagne, Smaablomster og Fugle!
Siunger og dufter i Skye! Eos vor Dronning har meldt.

Sorøe.

Venligt, Sorøe! dit Aasyn leer, blyfærdig du titter
Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Buskene liig;
Speiler det røde Tag i det rislede Vand, som af Himlen
Laaner sit dunkle Blaa, blandet med sivgrønne Skier.
Hisset staaer Anders-Skov, ærværdig med ældgamle Mure,
Nys indblandede Pragt her ey mit Øye kan see.
Ret som to gamle Naboer, blidt, efter fuldendte Dagværk,
Staaer I hver udenfor Sit, nikker hinanden God Nat!
Altsaa denne Natur det var, som med Kierlighed rørte

Holbergs Hicrte, som først fyldte med Attraa
hans Barm?
Barmen, som hidindtil aaben kun stod for Latter-
og Svaghed;
From kun lidet, og blid, fremmed for Elskov
og Lyst.
Her har Naturen da hevnet sig, her den koldsin-
dige Digter
Fik, i sin Alderdoms Tid, Livsblomsten virkelig
kier?
Hellig Ærbedighed skyldes den Egn, som mit Dan-
nemarks Holberg
Trylled fra negativ blot, om til en positiv
Skiald.
Thi hans seneste Lystspil har viist den klygtige
Verden:
"Ned maa paa Barnligheds Vink knæle selv
klogeste Mand."
"Uden I blive som Børn, kommer Ingen i Himlen!"
Du Daare!
Smil da med Barnlighed rort; træk ey paa
Skuldren med Haan!

Anders-Skov.

Hist, hvor Høien venlig skraaner,
Hist, hvor Horizonten blaaner
Og sin Glands af Solen laaner,
Stod et gammelt Kloster trygt;
Blidt indkrandset, venlig, rolig,
Rundt af Dalene fortrolig,
Gudsfrygts tarvelige Bolig,
Af de grønne Træer omskygt.
Mangt et Aar var længst forsvunden,
End det urørt stod i Lunden,
Hellig Fromhed lagde Grunden,
Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort ſit Øie vendte
Fra den Pragt, ſom Hiertet blændte,
Som med Friſtelſer omſpændte
Sielen, Ondſkabs bange Rov;
Agted ey de gyldne Klæder,
Vandred til de ſtille Steder,
Hvor i Andagt Fuglen qvæder
Pſalmer, fromt til Herrens Lov.
Der lod han i dunkle Skygge
Sig et helligt Kloſter bygge,
At de fromme Brødre trygge
Kunde boe i tauſen Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
Blev nu fra de dunkle Lunde,
At det rene Hierte kunde
Følge Fromheds høie Bud.
Der, hvor Jægerhornets Toner
Forhen klang i Skovens Kroner,
Hvor for Fuglen lumſke Doner
Sattes, lød nu intet Skud.
I de dæmringſlørte Skove
Torde ingen Larm ſig vove,
At de fromme Fædre love
Uforſtyrret kunde Gud.

Hele Vaarens Fugleſkare,
Rød for Larm og Støi og Fart,
Floy nu paa de Vinger ſnare,
Til den ſtille Munke-Boe;
Hvor de loktes ey i Nøden,
Hvor de, uden Frygt for Døden,
Kunde ſlaae i Morgenrøden,
Uforhindret ſødt i Roe.
Hvergang Kloſterklokken ringed
Nu hver Fugl, ſaa let bevinget,
Høit ſig op mod Himlen ſvinged,
Sang ſaa lyſteligt og froe.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter ſloge
Der, hvor Munkene forjoge
Overlaſt og Voldſomhed;
Ind de vel ey torde vove
Sig i Anders fromme Skove,
Men ved Søens blanke Vove
Satte de ſig hiſſet ned.
Oldingen dem tit beſøgte,
Deres Troe han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke ſmykte
Med det Kors, hvor Jeſus leed.

Hvergang at en jordisk Smerte
Engstede det syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Delte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qval og Kummer,
Giorde Lusten qvalm og lummer,
Vaktes Sielen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brustne Øie smile,
Uden Frygt for Herrens Dom.

Ak! forgieves vil du søge,
Vandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge
Kiølningen om Klostrets Fod.
Yngste Qvist som da mon skyde,
Monne Stormen længst nedbryde,
Da kun lumske Orme tyede,
Til den trøsket- hule Rod.
End vel i de grønne Dale
Klostret staaer, men stolte Sale
Paa det samme Sted nu prale,
Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt ſkuer
Hen til Kirkens hvalte Buer,
Himlen i hans Hierte luer,
Naar han nævner Anders Magt.
Kiøbſtedsfolket, plat og ſløvet,
Fromhed, Kraft og Troe berøvet,
Sølvets Slaver, ſlængt i Støvet,
Nævner det kun med Foragt;
Skialden, ak! hvis Blik ſaalænge
Paa de gamle Mure hænge,
Griber i de ſtemte Strenge,
Bluſſer, ſødt til Sang opvakt.

Hiſt hvor Aaret Jorden dølger,
Hiſt hvor Diet blidt forfølger
Agrens tynge, gule Bølger,
Sort et Kors paa Høien ſtaaer;
Hellig Anders reiſt til Ære,
At hans Aand kan altid være
Egnen nær, og Omſorg bære
For ſin Ager, Aar for Aar.
Hvergang Blomſten Engen ſpætter,
Hvergang unge Løv ſig ſlætter,
Huldt i May, da førſt ſig ſætter
Nattergalen der og ſlaaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse Bye; hvor nu er et Herberg,
Boede i fordums Tid, eensomt og roligt en Præst.
Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Kiør og hvor Heste
Havde staaet tilforn, indbragtes Giesterne nu.
Viis var Indretningen giort, jeg Vertindens Sindrighed priste.
Selv nu i Slagels man seer, rundtom, Forædlingens Skridt!

Corsøer.

Her er altsaa den Bye hvor Jens Baggesen fød-
tes? Hvor liden!
Brystfældig, sørgelig, mørk; comisk som Sta-
belstad dog!
Bølgerne slaae paa dens Bred, melodisk naar
Veiret er stille,
Men kommer svageste Storm, bruser det grumset
med Slud.
Blæsten ryster dens inderste Tømmer; bestandig den
frygter
Døden, og lever dog end, kiønt kun et sørge-
ligt Liv.
Yderst paa Siellandske Kyst, naar mod Landet den
vender sit Øie,
Smiler mod Marken den tørt, munter og dansk
jovial,

Men naar til Vandet den seer, da blegner den søe-
syg, forvirret;
Stranden urolig og vild aflokker Bølgen en
Klang.
Underlig blandede Bye, uagtet din Svaghed og
Brusen
Maa jeg dog have dig kier, enten jeg vil
eller ey!

Corsøers Fæstning.

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var fordum et Kloster,
Siden en Fæstning det blev, nu er det Pakhuus for Korn.
Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske Tider
Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Ager og Eng.

Corsøers Kirke.

Ind i Kirken jeg treen med Forundring, thi Loftet foroven,
Uden Hvælving og Muur, havde kun Bræder til Skiul,
Heller ey var den bygt i det hellige Kors, og i Choret
Stod der for Præsten en Stol, reent mod sædvanlige Skik.
Men af Forundringen kom jeg, da Een mig sin Mening betroede:
Sikkert til Magazin troede han Huset opbygt.
Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvælter i Verden.
Kirken nu Pak-Huus, og Pak-Huset nu Kirke blier kaldt!

Birkners Gravskrift.

"Sandheden troe døde Birkner!" Hvad var han?
"En redelig Borger."
Ellers intet? "Skribent!" Meer ey? "Christen og Præst."
Giv da Keiseren det som er Kieserens, Gud det som Guds er,
Og sæt for "Sandheden" Gud! bedre det passer sig her.

Vinden.

Alt kommer an paa Vinden til Søes, tit pludselig slaaer den
Om til en anden Kant, Alting maa lystre dens Vink.
Poesie er som Søen et Hav med utallige Bølger;
Digterens Lune gior her Indgreb i Æoli Ret
Derefter Farten maa rettes; thi Læser! forlad hvis i Digtet
Stundom' lidt krydse du maa, ret som paa Beltet din Ven!

Reisen over Beltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale
Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale.
Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal
Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Aal,
Saa bruger man en Kiep, til Hvalerne Harpune,
Til Vexler-Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
Hver Ting udkræver Sit, og sit særegne Sted;
Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med!
Jeg veed vel der er Dem, der Saadant vil fordømme,
Som for slig Mening mig kun Lidet vil berømme,
Som sige: Vers er Løgn! Et Skyggespil! En Drøm!
Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er øm.
Antaget altsaa her at Vers er Ting, min Kiære!
Imellem os er Ting det mindste det kan være,
Og mangt et dygtigt Vers, som ey er reent Cujon,
Vil ofte gielde selv for en hønet Person.
Antaget det er Ting — saa falder det i Sandser;
At ey det falder stygt, derfor man Smagens Pandser

Beſkytte Rimeren; at Alt kan falde ſmukt —
Snart dette Metrum, ſnart et andet bliver brugt.
Naar man har Suppe ſpiiſt, saa pleier man at elſke
En Mellemret, med Kaal, med Roer, af de Botfelſke,
Saa Fiſkemad, saa Steg, saa Kage, saa Deſert,
Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
Ved Vinen jeg forſtaaer kun Hypokrenes Kilde,
Ved Maden Poeſie; thi gior ieg ikke ilde,
Om i Løvhytten her, jeg under kiølig Buſk,
Men Smag tillaver dig — en Smule Ruſkumſnuſk!
Den Ret er meget god, jeg ſelv har kiendt en Gubbe,
Som foretrak den langt for den Rumfordſke Suppe,
Der laves til af Been, til fattig Læſers Tarv,
Skiønt ſlige Bene er ſom oftest uden Marv.
Jeg haaber ogſaa at du her formilder Minen,
Da atter du din Ven gienſeer: Alexandrinen,
Af hvilken altid du har holdt saa ſtor en Klat,
Som Alexander dig i Verden var forhadt.
Den er dig meget kier. Saa godt den laer ſig læſe!
Du ey forlanger at man op for dig ſkal kræſe.
Skiønt Hexameteren gaaer og paa ſiette Fod,
Saa har du Ret deri, den er ey nær saa god.
Den er saa underlig, den er saa reent forbandet.
Det ene Vers er ey aldeles ſom det andet!
Et Anſigt ligner det, paa Halſen af en Mand,
Med Hage, Næſe, det vel Ingen nægte kan,
Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide!

Tilgiv at du har maat't i ſure Æbler bide!
Men har du Æblet bidt, og var det alt for ſuurt,
Skal paa din Læbe nu lidt Sukker vorde ſmurt.
Ved Sukker mener jeg da diſſe Vers, min Kiære!
Af dem jeg ſkrive kan ſaamange det ſkal være.
Det Hvile er for mig, det er ſom jeg holdt op,
Og Digtet gaaer dog frem og ſiger ikke Stop.
Man ſkriver driſtig til, man ſtoder ey ſin Dommer;
Først i den ſiette Fod er det at Rimet kommer,
Man kan betænke ſig — Et høiſt uſkyldigt Kneb,
For den ſom ikke er ret hurtig af Begreb!
Een Ting der endnu er, hvad jeg, ſom en Skribenter,
Først her fortælle maa til mine Recenſenter.
(Det altid kiedſomt er, naar det doceret blier,
Som man forkaſted før man ſværtede Papir)
Hvis Parentheſerne man finder lidt for lange,
Og alt for hyppige, i diſſe mine Sange,
Saa taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
Thi Digtet er kun til for Parentheſens Skyld.
Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde ſvigtet.
En anden Sag det var, om den var til for Digtet:
Men nu disværre man jo vender om paa Alt!
Det var hvad først til dig jeg ſkulde hae fortalt.

Med Længſel vented jeg paa Horizontens Bue
Nu Dagen — Dagen kom, men Dagen havde Snue,

Den saae saa søvnig ud, saa vissen og saa plat,
Som om en dygtig Svir den havde havt i Nat.
Hvad ey et Under er. Naar du og jeg begravet
Hver Aften blev som den, dybt udi Verdenshavet,
Saa drak vi ogsaa med, og det saameget, Ven!
At maaskee anden Dag vi knap stod op igien.
Saameget mere er da Dagen nu at agte,
Som slig Extravagans vil ikke eftertragte,
Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens
Skiald,
Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
Det yderst sielden er at Dagen sig forsover!
Det være kan engang, naar i et Assemblee
Ham Maanen nægtet har den smukke Sol at see,
Da bliver han lidt mut, det varer dog ey længe,
Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
Nu altsaa: Dagen kom i smusket Slaaprok klæd,
Den ned paa Jorden saae — og hulkede og græd.
Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
At jeg saa bitterlig da saae den Øine vædе,
Det veed jeg ikke vist, nok er det: Dagen saae
Til Jorden graadfuld ned, med skiden Slaaprok paa.
Sligt Varsel var ey godt, jeg selv blev meget bange.
Jeg ellers kiek er — men hvad Varsler anbelange—
Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ey saa compakt,
At det imodstaae kan dit Legems Tyngselsmagt.

Jeg frem en Tavle tog, mig uden at berømme,
Og regned sindrigt ud, at — ey jeg kunde svømme!
Jeg vidste kun i Vand man veier fire Pund,
Men hvad vil det forslaae, man drukner som en Hund!
Heraf du seer, min Ven, at ey jeg følger Skikken,
Og er i Vers kun lærd, men ogsaa i Physikken;
Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
Elektrisering er den Kunst som giver Stød,
Som slaaer os tit ihiel, som os i Haaret trækker,
Luftpumpningen den Kunst, som Aandedrættet stækker,
Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
Hvor Snee og Isen vild rundtom paa Marken groer,
Hvor ey man nødig har for Sol at sætte Sluse,
Og at opelske Is, ved Kunst, i Drivehuse.
Jeg selv galvaniseret har en aflivet Frøe,
Som ganske rigtig trak sit Been, da den var dø'.
For atter altsaa nu (hvad ey jeg var forpligtet)
Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet,
Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig fælt,
Hvis drukne skulde du paa dette ringe Belt.
Det var dog ret fatalt, din Kiole ey er krympet!
Jeg er saa bange for den bliver sammenrympet.
Man har ey Raad til Sligt, især naar man er død,
Selv nok mens Liv man har, man slide maa for Brød,
Hvormeget mere da, (Smaafolk er ingen Grever!)
Det er dog egentlig af Livet at man lever.

Som ſlig Betragtning nu ſig velted i min Aand,
Treen Pigen ind med en Tallerken i ſin Haand.
Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
Jeg var ey ganſke vel, jeg hørte Vinden küle.
Jeg ſad Odyſſeus liig, paa danſk, ſom han paa græſk.
Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, ſkiønt Fleſk
Ey Grethe meget hialp, i Elſkov uden Strømper.
Beſtandig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiolen krymper!
Jeg ſat paa Skeen tog, det ſmagte mig bon bon;
Naturlig faldt mig ind — Gotfried af B o u i l l o n!
Jeg tænkte: Nu ſom ham du Reiſen ſkal beramme,
Thi Fyen og Jødeland er jo dog meeſt det ſamme!
Det Ene kiender du meer end det Andet ey;
Een Vey er kort, een lang, men Veyen er eń Vey!
En Vey, ſom er af Vand, den Egenſkab beſidder,
At den kan drukne dig, ſaameget ſom den gidder.
Hvad om paa fierne Kyſt med Spyd og Sværd og Stang,
Fyenboen rede ſtaaer, og vil din Undergang?
Jeg nægter ey, det blev mig ganſke ſort for Øiet,
Jeg ud til Smakken ſaae, om den var vel fortøiet?
Jeg blev en Skipper vaer, af Mandſkab var der To:
Jeg nægter ikke at det Syn mig giorde froe.
Om Hiertet let jeg blev, jeg tænkte: For det første
Vi er dog altid nok til dem i Fyen at børſte,
Jo færre Folk vi er, jo større blier vor Priis,
Vi Alting dræbe vil, kun Iverſens Avis

Vi Livet skienke kan, paa Vilkaar at han roser
Fornemmelig først os, saa vore tree Matroser.
Som sagte ved mig selv jeg sagde disse Ord,
Jeg ud paa Smakken treen og hen ad Havet foer.
Du! som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
Du lidt dog vide maa hvordan det gaaer paa Vandet.
Et skovløst Land det er, besøgt af mindste Vind,
Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
Derfor man tit er nødt at bruge Smakker, Baade,
Da meget ofte lidt det falder i det Vaade;
Hvis man vil komme frem, ifald det skal gaae godt.
Paa denne Dag, især, var Vandet meget vaadt.
Der høye Bølger gik, jeg hørte grant det syde.
Et Marsvin hørte jeg tæt under Smakken skryde.
Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
Og hvad jeg giemte først, det var min Proviant.
Jeg tænkte: Sluges du, det jevner sig med Tiden!
Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
En klog og sindig Mand bør giøre sit Bestik
Paa Levetiden heel, ey paa et Øyeblik.
Jeg havde ikke glemt, ved Snapsen af Genever,
At egentlig det er for Brødets Skyld vi lever,
Som før, i gammel Tid, i Overtroens Stund,
Man mente Brødet blot var til for Livet kun.
Jeg angst vor Skipper bad i Seilene at puste,
Jeg spurgte ydmygt, om han hørte ey det snuste?
Hvad snuse? sagde han, er det at stikle paa?

Har Vandet Lov, for ham, ey paa mit Roer at slaae?
Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde ey fordølge.
Hvad jeg for Marsvin tog; var en uskyldig Bølge!
Mit Hierte i mit Liv da giorde glade Hop;
Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op!
Sligt kom mig selsomt for! For ret at overtænke
Den hele Hændelse, jeg paa Cahyttens Bænke
En Seng jeg giøre lod, og lagde mig deri,
Og stod ey op igien, før Farten var forbi.
Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
Hvis mig forarged ey slig daarlig Paafundstale;
Jeg kunde rore om, hvordan Neptunus op
Af Havet frem sig skiød, og rystede sin Krop;
Hvordan Najaderne med stivbegroede Nakker,
Og hvide Bryster kom; og Saadant. Jo jeg takker!
Men Gud bevare mig! Ney, Hanen smukt i Roe!
Man ey letsindig bør befordre Overtroe.
Hvad er Neptunus vel? Søevander, naar det skum-
mer.
Hvad er Najaderne, om ikke Torsk og Hummer?
Hvad er en Havmand meer end dette Sælhunds-Pak,
Udaf hvis Skind vi gior os Punge til Tobak?
Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Mær som
kobler,
Frue Venus, hvad er hun, om ikke Vandets Bobler?
Og hvad er Æolus? En Vind. O Musa tie!
Jeg lider for min Død ey sligt Vindmagerie.

Skal endelig en Gud da frem, for Vind at giøre?
Ney, Gud skee Lov! nu har vi sligt dog paa det Tøre.
Nu veed vi: Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
Udvider her og der den sammenpakte Luft,
Meer Rum den have maa, derfor i Seilet taer'et.
Saaledes er da det Mysterium forklaret!
At Alt af Suurstof, Vand-, Stikstof og Kul bestaaer,
Saavidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
Hvad Disse er, hvordan de Alting kan bestride—
Det veed vi endnu ey, det faaer vi vel at vide!
At destruere Alt — det kan vi nu perfekt.
At componere? Ja! det maa en anden Slægt.
Tid er en Sandseform, dog meget den udretter.
Naturen lystre skal, hvormeget den end sprætter!
Tilsidst vil Menneskет, blot ved Forstandens Bud,
Forstaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
Derfor til Overtroe man bør ham ey forlede,
Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
Det andet Væsen er kun Egoisterie,
Og Vræv og Nonsens, af den dumme Phantasie,
Som, skiønt ved Skiebnen den har nydt den store Lykke,
At være af vor Siel et ganske artigt Stykke,
Bør dog afhugges reent, og kastes i en Krog,
Og af den anden Deel behandles som en Pog.
Poeten derfor kun bør gavne og fornøye,
Og hielpe Maven til sin Næring at fordøye.

Ifald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
At fra sin egen Mund han tager glad en Slump
Af Stegens Laurbærlov, og rækker dem sin Kone,
At hun, som før kun ham, Poeten nu skal krone.
Det Qvinde-Arbeid er, til Saadant er de vandt,
Paa Pynte-Nettighed forstaae de sig galant.
Dog, for Herr Kritikus formeget ey at plage,
Jeg til Historien begiver mig tilbage,
Og kan fortælle ham: vi foer, paa Vindens Lyn,
Til næste christne Land, og dette Land var Fyen.

Reisen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rime-Vers,
Der sveie hen paa langs og tvers,
Og trækkes i det vide Rum,
Saa seigt, som Gummi elastikum,
Jeg søgte nys, udi min Sang,
At male Skibets Gynge-Gang,
Saaledes vil jeg atter her
Afskildre dig, min Læser kier!
I Knyttevers ets Stolperdands,
Den Reise der blev giort til Lands.
Ifald du støder mod en Knort,
Skal du det ikke agte stort,
Men som et Billed det ansee,
Paa Landeveiens Oval og Vee.
Dog maa jeg mig forlige først
Med fynske Mand, som for Blodtørst

Jeg hist mistænkte i Corsøer,
Og sige her til hans Honeur,
At uden Spyd og Morder=Aand,
Han stod paa Strand, med Hat i Haand;
Da Færge=Smakken giorde Stop,
Og vi steeg høit paa Landet op.
Vi takked i en ivrig Bøn
Neptuni seerfarne Søn;
(Den Gamle er alt længe død,
Nu Sønnen har hans Levebrød)
Fordi han os, paa denne Vey,
I Havet havde druknet ey.
Sandt nok! det var en farlig Tour.
De lumske Marsvin laae paa Luur!
Skiønt det var paa en Hundedag,
Var Solens Hede dog saa svag,
At skiønt vi, paa den kolde Smak,
Paa Kiolen havde hver sin Frak,
Og over Frakken en Cavay,
Saa hialp det dog det Mindste ey;
Hver stod og frøs, ret som en Hund,
Og Tanden klappred i hans Mund. —
For Noget var dog dette brav:
Da Heden, paa det danske Hav,
Faldt med saa ringe Vælde ned,
Og var snart slettes ikke heed,
Saa sad vi ogsaa ganske trygt,

Og havde ey den mindſte Frygt,
At nogen Sælhund, os til Qval,
Af Heden ſkulde blive gal.
Vi ſaae vel Meſtermandens Mænd,
At gaae paa Iſens Stumper hen,
Og hugge ned i Bølgens Top,
Hvergang en Sæl ſtak Snuden op;
Men jeg tør driſtig ſværge paa:
De kunde gierne ladt dem gaae!
Thi hver en Sæl, jeg kunde ſee,
Var ikke mere gal end de.
Dog nok om denne Reiſe nu.
Vi giorde hvad viſt ogſaa du
I ſamme Caſus havde giort!
Da vi var ganſke giennembor't,
Af Stormene, ſom løb omkaps,
Saa gik vi ind og fik en Snaps
At aabne vore Maver med;
Derpaa vi, paa det ſamme Sted,
En Skeefuld Suppe os udbad,
Og efter den lidt Eftermad.
Derefter da, ved Stormen brat,
Vor Heſt var bleven ganſke mat,
Som ikke var til Søen vandt,
Og Frygt med ſlig en Tour forbandt;
Saa meget meer da nys han ſaae
Sin Øvrighed paa Iſen gaae,

Og dømte, efter sin Forstand,
At Den der skulde slaaes var han,
Da han var ikke mere feed,
End Hundedagens Sol var heed,
Saa lode vi en Postkarl hen,
(Til Hest da) spænde foran den,
Og lod ham, som han kunde bedst,
Bortslæbe os, med Vogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den, efter dette Pas,
I Vindverne faaet større Glas,
Og Gaderne er desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden.
(Vi elske, skiønt en Smule plumpt,
Foreningen af Lyst og Stumpt.)
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig!
Hvordan i otte Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
Hvordan vi over Knort og Steen,
Uden at brække Hals og Been,
Dog endelig, forstødt, forkiørt,
Omsider blev saavidt bønhørt.
Men dette maa dig være nok,

Paa det du, som Niels Hansen Kok,
Skal ikke sige om min Sang:
Ak vee! den Indgang var for lang.
Saa meget, til din Rolighed,
Troer jeg er nok, naar kun du veed,
At Ende vi paa Reisen fik;
At Gigen ey i Stykker gik;
At Svendborg tog os i sin Favn,
(Sviinborg er Byens rette Navn)
At Brændeviin og Smørrebrød
Bortfiernede vor Hungersnød;
At Søvn vi fik, som høist var nødigt —
Meer vilde være overflødigt!

Svendborg Sund.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne staae
Og svale for Solheden kiøligt paa Himlen,
Fra Kirken hist, lyder den hellige Bimlen,
Og Voverne rulle halv graae og halv blaae.
Saa lad da nu Kiølen i Bølgerne gaae!
See Svendborg! hvor med sine Spiir den bortiler;
Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
Og skumklædte Dynger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
Og hisset staaer Kirken ey længer forladt,
En Bønderfolk kommer, af Mænd og af Koner,
I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
Sankt Jørgen opliver hvert Hierte, saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du begklædte Dreng!
Foer Smakken hen over de spillende Vande,
Til Øen, hvor Lov sig med Blomster beblande,
Og reder for Freya en duftende Seng.
Sagtmodige Bølge! med Vælde dig slæng!
Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kieve,
At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
Saa fromt og enfoldigt paa luftige Væng.

Men vogt dig dog Søegut! Skiønt Farten er god,
Skiønt riflet kun Vinden Smaabølgerne furer,
Den skaldede Dødmand* dog lumskelig lurer,
Ey Vandet ham lødsker, men Menneskeblod.
Skiult stemmer mod Grund han den steenfaste Fod,
Og venter at Snekken mod Issen skal bruse,
At kullede Tinding den grumt kan nedknuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende Flod.

Hurah! der er Land, nu er Faren forbi.
Knap staaer jeg paa Taasinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kierminderne skuer,
Der smile til Himlen, i sød Sympathie.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand Eder frie!
Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
Kierminder om Farten, som nu er forbi.

* En stor, i Sandet fremragende Steen.

Thorsing.

Venligen vinkte paa grønnen Strand de knud-
rede Bøge;
Selsomt det blomstrende Løv vifted og hvalte
sig kiekt;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne ris-
led en Kilde;
Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgam-
melt Sagn.
Og for det forskende Blik, som stadelig skued
didhenvendt,
Flux sig forvandled hvert Træe om, til en dra-
belig Helt.
Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaien-
de Fierbusk,

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen strakte sig ud, som en Arm, med en blinkende Glavind.
Saadan stod Kiæmpen med eet kiek, for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun alt var et Blindværk.
Som et Varsel jeg dog Synet betragted og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
Dens sandfærdige Navn: Thorsing, ey Taasing, forvendt.
Thorsing. Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel
Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høye Betydning, da fordum
De! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds Hiem.

Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et
faderligt Øye
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig
og stor.
Juul var giordet til Strid, rask blussed den dri-
stige Kiæmpe,
Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans
Blik.
Niels! lød Konningens Ord, (og hans Haand laae
paa Kiæmperens Tinding)
Gak nu med Gud, min Søn! Rust dig, og
vent paa mit Bud.
Og nu stod Dankongen, og saae — og beregned—
og tænkte —
Fienden ey laae ham tilpas. Juul fik til An-
greb ey Vink.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen
hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg, med
vredeligt Aasyn,
Harmfuld skielved hans Haand under det spei-
dende Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Krigs-
luen brændte,

Driſtig, paa egen Haand, frækt af en Under-
ſaat tændt!
Da ſvor Skioldungen dyrt, i faderlig Harme,
ved Himlen:
Slagen ſkal du, Niels Juul! hænges i Galgen
med Jern!
Men, ſom det pleier at gaae (hvert Land klæk-
ker ſæregne Driſt ud)
Huusvandt fra Lodbroks Tid Øeboen pladſker
tilſøes.
Saadan gik det ſaa tidt, og ſaa gik det her, thi
Niels Juul kun
Flygted paa Skrømt, for at ſlaae Fienden for
Alvor paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sveed og med
Blod han paa Land ſteeg,
Knælende ned for ſin Drot, fuldvel ſin Brøde
bevidſt,
See! da grød Dankongen; thi ret ſom en Mis-
dæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented ſin Driſtig-
heds Løn.
Kierligt han tog ham i Favn, ſom en Fader han
løfted ſin Finger:
Niels! Niels! ſmilte han blidt, nys jeg en
Lænke dig ſvoer.

Den skal du faae. Men flux af sin Hals tog Kongen en Kiede,
Tung af hin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hang den saa rundt om Heltens Hals; og det blomstrende Thorsting
Blev den Galge hvori høit han Forbryderen hang.

Overfarten fra Vemmenæs til Rudkiøbing.

Aldrig krysted mig Søen saa fast i sin svul-
mende Favn, som
Hist, da paa kiempende Baad hen vi mod Rud-
kiøbing foer.
Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllen-
de Pladskregn;
Evig vi krydse var nødt, Staden et Bøsseskud
nær.
Saadan Odysseus stred, da viklet i Tang og i
Stene,
Han, som en Havpolyp drev paa faiakiske
Søe.
Gispende greb han forgieves om Klippen med
hudløse Hænder,

Altid tilbage gienslængt, grumt af den rasende
Strøm.
Endelig naaede vi Land og det Første mit Øie paa
Strand saae.
Var en midaldrende Mand, klædt i en flagrende
Dragt.
Issen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig
for Vinden,
Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet
Fork.
Tænk min Forundring, Ven! da jeg saae det
var selve Poseidon.
Leende saae han min Nød, vinked og talte mig
til:
Digter! Nu veedst du dog lidt Beskeed om, hvor-
lunde det har sig,
Midt paa en Søe i en Storm; vist det vil være
dig Gavn.
Ak du ynkværdige Mand! du fryser, troer jeg,
din Kaabe
Slæber du paa, som paa Blye, ikke en Trevl
er der tør.
Slipper nu Kielen, Tritoner! Alt nok er den
Klygtige straffet,
For sin ukyndige Snak, hidtil, om Bølgernes
Brag.

Slige var Jord-Ombelterens Ord, og flux som en Taage
Reiste han sig, og forsvandt, hen ad det Baltiske Hav.
Slukøret skyndte jeg mig i Læe; men hvad Guden mig sagde,
Skrev jeg bag Øret mig dog. Skade giør klog om ey riig!

Apotheket.

Nylig i Ruse og Slud, paa Dybet, af gyn-
gende Bræt slængt,
Giennempidsket af Regn, ganske fortumlet af
Storm;
Omklædte nu, fra Top til Taae, i en hyggelig
Stue,
Midt for det ventende Bord, i en Families
Skiød.
Suppen ryger, ey Brændingen, Ceres har Nim-
rod med Buen,
Venligen Haanden rakt, kiemper Neptunus
imod.
Kraften, han roved, erstatter os de, og den Mun-
terhed, Taagen

Udslukked lidt efter lidt, vækker den venlige Vert.
Vil du et Contrafey, Ven! af min Huusvert? Vel, du har seet ham;
Apotheker han er. Mind dig det Goethiske Digt!
Men, som den driftige Mand er meer, saa ligner han mere,
Baade i Kraft og Gemyt, Verten; thi Vert er han med.
Gaaer, som han, i Støvler og Frak; den forstandige Hustrue
Taaler ey Slaaprokken meer; reent den er kommen af Brug,
Ogsaa har han to Børn, blandt fleer, en Søn hedder Herman,
Datt'ren Dorthea; kort Alt træffer bogstaveligt ind.
Bacchus, din Skielm! jeg troer du har Vinger, som Amor, hvo bragte
Dig over Beltet herhid? Har man paa Langeland Viin?
Jo tilvisse, Broerlille! og den som god er. Ney see kun!
Troer han da, Vindruen groer hisset, paa Kongens Nyetorv?

Ergo er Langeland ey saa gal, som ieg havde vented;
Troede jeg dog, at I snart leved. et Robinson-Liv.
See mig engang til den Kiøbenhavner, hvor ey han er opblæst!
Nævn mig en Ting I har hist, som vi vel ikke har her?
Vinen? Den har han nu smagt, min Ven! og hvad Maden betræffer,
Skikker for mig sig vel ey — "Maden var yperlig, Ven!"
Godt; og hvad vil han da meer? Om et Øieblik faaer han en Kage.
Æblekage! Nu vel! Trænger han saa til Courtin?
Vil han i Club? Vi har Club, hvor man kommer og vrøvler og kiedes,
Ligesaa godt som hos Jer; Clubben har Bibliothek.
Handel og Vandel gaaer her saa godt som hist, var kun Havnen
Bedre; dog hielper vi os endnu med den, som vi har.
Vil han Comoedier see? Det er Skade han kommer saa silde,

Jeppe paa Bierget, paa tydsk, spilte nys Reizensteins Troup.
Snart, naar Veiret blier godt, (det er ogsaa et Evigheds Regnveir)
Giver den selvsamme Mand hist os et Fyrværkerie.
Han er Poet, har jeg hørt! Vi har ogsaa Poeter i Landet.
Bünou, en ypperlig Mand, kiender han Odense-Skiald?
Ligesom han, har han giort en Dingst, over Anden April, stöst,
Ligesaa ædel og rørt, huuslig; til Heltenes Roes.
Snart gaaer Skibet af Stabelen, hist saa skal han sig undre
Ved Henrik Vrangels Rest, saa raaber ingen Matros.
Humoristiske Mænd har vi og, naar vi mindst det formode,
Kommer den Strynseske Degn, saa vil han først faae sin Fryd.
Det er en reen Polyhistor, først Søemand han var, saa Provisor
Her i mit Apothek, saa fik jeg giort ham til Degn.

Herligt han passer sin Dont, kun eengang (hvad mægter ey Vanen)
Sagde for Amen han Stop! kort; paa sin Søemands Maneer.
Hvad nu Landet selv betræffer, saa gaae hen og læg sig,
Han, med sin Siellandske Mark, sær om den Bye, hvor han boer.
Her gaaer det raskt Bakker op, Bakker ned, giennem Skov, giennem Engbund;
Snart i den hvælvede Lund, snart ved den rislende Søe. —
Saadan talde min Vert, og skienked bestandig mit Glas fuldt,
Drak saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
Ved hans godlidende Skiemt jeg min Trøthed og Reise forglemte,
Vertens muntre Gemyt muntred den taagede Dag.

Omskiftning.

Ikke længer Hiulet ruller,
Snekken meer ey Bølgen bryder,
Vel, saa vil jeg nu i Hallen,
Hænge den antike Lyra.

Medens Vognen let henrulled,
Over Marker, giennem Byer,
Lød dens Gang, dens muntre Raslen,
Selv som Hexametret lyder.

Rask vi svæved giennem Luften,
Paa de høye Sxders Hynde,
Tvende Hiul kun under Vognen,
Mangled ene Vaabengnyet;

For, som hist, de græske Helte,
Os i Kampen ind at skynde;
Med min vældige Arriga
Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret svulmed op,
Naar vi foer paa Bølgens Rygge,
Kiekt, med Skummets korte Blomst,
Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
Svandt dens Brusen og dens Fylde —
Det var Soens Pentameter:
Slutning, Rolighed og Ynde.

Vognen ruller meer ey længer;
Intet Hav, og ingen Skynden;
Skoven dufter Foraarsfryd,
Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove,
Svæver underlige Skygger;
Her, i dette søde Lye,
Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
Dalen hun med Elskov fylder;
Vel saa skal Romanzen sig
Nærme til min Rosen-Hytte.

I den gamle Bøgeskov,
Her, hvor tusind Stemmer lyde,
Skal den duse Cithers Klang,
Ogsaa Luften giennembryde.

Faareveile.

Hvor Bøgeſkoven ſlipper,
Hiſt, paa den grønne Jord,
Hvor tørſtig Faaret tripper,
Ned mod den lille Fiord,
Hvor Ingen meer kan ſeile,
Et gammelt Taarn man ſeer;
Det kaldes Faareveile,
Thi det mod Veilen leer.

Saa trofaſt det ſig hæver,
Alt med ſit ſmækkre Spiir,
For ingen Storm det bæver.
Saa underlig man bli'er!
Hvo er vel dets Beſidder?
Blandt Hytters lave Skok,
Det kneiſer, ſom en Ridder,
Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde,
Hen mod den gamle Muur,
Som, med ærværdig Ynde,
Staaer i en ung Natur.
Nu er vi der! Snart finder
Vi Riddersalen hvalt. —
Hvordan? Mon Borgen svinder?
Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
Af yngre Eyer ned?
Kun Taarnet reddet blevet,
Ved sin Ærværdighed?
Med Jord er Graven blandet;
See hvilket Blomster-Liv!
End minder os om Vandet
Kun, hist og her, et Siv.

Her er en Broe, her flyder
Endnu lidt Mosevand.
Men tys! Velkommen byder
Os hist en gammel Mand;
Bort fra de stærke Rester,
Som endnu ey er Gruus,
Han leder sine Giester
Ind, i det stille Huus.

Med Straae er Taget tækket,
Men Stuen høy og stor.
See hisset staaer alt dækket
Det giestfrie Caffe-Bord;
Og Husets blide Qvinde,
Skiønt gammel, dog ey svag,
Hvor mildt hun staaer derinde,
Og byder os God Dag!

Paa Vindvet hen sig trænger
Den grønne Green, saa nær,
O see hvor fuld den hænger
Af modne Kirsebær!
Hvor Solens Flamme blinker,
I Frugtens Purpur-Barm!
Hvor Træet venligt vinker
Os med sin kiølne Arm!

See Havens brede Gange,
Hvor luget og hvor net!
I ingen engelsk Slange
Den skyder sin Busket,
Ærværdig, streng og lige,
Sin jevne Vey den gaaer;
Et yndigt Blomster-Rige
Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer.
Her grønnes Torven blid;
Her bleger heden Sommer
Den travle Vinterflid.
Alt hvad i dunkle Stue
Løb giennem snelle Hiul,
Det farver Solens Lue
Nu med et Lilliekiul.

Hvor rask sig Hækken reiser,
Høit i den froe Natur!
Frisk, tætindflættet, kneiser
Den nysudsprungne Muur;
Hvor snildt den Grændsen dækker,
Og kiuler snevre Vold,
Med sine grønne Hække,
Og svalen Sommerkiold.

Hvor høit sig Løvet hvælver,
I denne dunkle Gang!
Hvor kierligt Bladet skielver,
Ved Nattergalens Sang!
Her staaer et Bord, af Elde
Mosgroet, men uden Meen;
Det trodser Tidens Vælde,
Af hugne Qvadersteen.

Men ſiig os dog, hvorlunde
Det kunde Alt forgaae,
Hvi Taarnet ene kunde
Igien af Alt beſtaae?
Hvordan ſkal jeg forene,
Dets Præg, fra gamle Nord,
Med Hytten, diſſe Grene
Og dette fieldne Bord?

Da atter ud os bragde
Til Taarnet, Gubben hen;
Sin Haand paa Stav han lagde,
Og ſvarte saa igien,
I det hans blide Øye
Mod Himlen hæved ſig,
Hvor Spiret i det Høye,
Sig reiſte ridderlig:

I mange Aar jeg ſidder,
I denne Bolig her.
Engang en gammel Ridder
Har bygget Taarnet, der.
Han giorde diſſe Grave,
Som ſine Volde ſlaaer,
Nu trindtomkring min Have,
Hvor hiſſet Hækken ſtaaer.

Med høye Bastioner
Han smild sin Vold forbandt,
Og stærke Malm-Kanoner
Blev sat paa hver en Kant,
Et Taarn af al Formue
Han reiste her fra Jord,
At langt han kunde skue,
Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre,
Fik giort, hvad her vi see,
Da, som det skeer desværre!
Kom Døden med sin Lee;
Den ændser ingen Skandse,
Dens Haand er grum, og stærk,
Den lærte ham at standse,
Midt i sit skiønne Værk.

Saa ved den Gamles Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da, fra de grønne Dale,
Jeg hæved did mit Blik,
Hvor over Portens Bue,
Som paa forgyldte Bierg,
Jeg saae en Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
Hvis Arbeid vinkte mig?
O huldе Fugle-Qvidder!
Nu først forstaaer ieg dig.
Ham var det, som udførte
Sit Værk, med dristig Aand,
Til grusom Døden rørte
Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
I Graven, fra sin Port;
Men blegned, som en Rose,
Og fik kun Taarnet giort?
Blev grumt af Døden revet,
I hviden Pandser-Særk,
Og lod os staae bedrøvet,
Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender,
Fra denne Bygning kier.
Een Hardenberg jeg kiender,
Som ligned denne her;
Et Omrids ud blev kastet,
Som her, en Indgang rød
Blev bygt, men Døden hasted —
Og Novalis er død.

Farvel, du stille Have!
Nu jeg dit Blik forstaaer.
Farvel, I siunkne Grave!
Fra svundne Manddoms Aar.
Farvel, du blide Qvinde!
Du Olding! Mark og Væng!
Nu skal min Taare rinde,
Paa Harpens rørte Streng.

Det er bekiendt, at den alt for tidlig bortrevne Digter Novalis's rette Navn var Hardenberg. Overeensstemmelsen jeg fandt, mellem den ærværdige, halvfuldendte Ridder-Borg, opført i Danmark, af een af hans Stammefædre, og mellem hans ved Døden standsede Værk, Heinrich von Ofterdingen, gav Anledning til ovenstaaende Digt.

Faareveile Skov.

Tykke, veldædige Bøge! Mosdækkede Stène!
Smilende Stund!
O hvor du favner mig kiøligt, med løvfulde Grene,
Hellige Lund!

Her, under Stammen af dig, medens Fuglene tone
Elskov og Spøg,
Sødt vil jeg hvile, her, under din hvælvede Krone,
Knudrede Bøg!

Salige Tempel! Kun Fuglenes venlige Qvidder,
Dæmpet og svag,
Lyde med Zefiren, mens i din Skygge jeg sidder,
Blomstrende Dag!

Lessing! Din Natan skal hen mellem Bøgene træde,
Ud fra min Bog;
Blid og ærværdig, som de, skal den Ædle mig glæde,
Sindrig og klog.

Modige, herlige Kiæmpe! i Sværmen gigantisk,
I Dæmringen klar,
Hvo har selv lært dig at giøre Forstanden romantisk?
Svar mig, o svar!

Tier, hovmodige Bøge! Sæt, Blomster! en Dæmning,
For Eders Krav;
I har ey tryllet mig ind i den salige Stemning.
Lessing den gav!

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.
Qvægsom og venlig, og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
Kitharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
Blødt, som et Hav,
Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kierlighed synge,
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod som en Stierne bag Skyernes Vrimmel,
Eensom i Gru;
Hoit blandt de evige Lys, paa den evige Himmel,
Funkler du nu!

Gibs-Billedet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her, i dette Kammer?
Naar tændt af Poesiens Flammer
Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttrer sig.

Den Gibs-Figur, som hisset staaer?
Ja Himlen veed, hvem det kan være!
Jeg troer de kalder ham Voltaire.
Han solgtes os, for nogle Aar.
Til Døren kom en tydsk Soldat;
Man kiøber let hvad Armod byder;
Her sattes han; fra den Tid bryder
Man sig kun lidt om den Krabat.

Saa talde Husets Søn, og gik.
Ha! skulde det i Sandhed være
Den frosne Spottefugl Voltaire?
Han skal ey møde meer mit Blik.
Den tomme Siel! han skal herned,
Som vilde Kunst og Fromhed døde,
Og troede, fræk, paa alt at bøde,
Med usle Stumper Vittighed.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæs.
Jeg tørte Støvet af, og Ilden,
For ret engang at see Franzosen,
Ind i sit Abekatte-Fixs.
Jeg Busten frem for Dagen tog,
Dens Aasyn jeg betragted nøye —
Da trængte Taaren i mit Øye,
Og Øyet brændte, Hiertet slog.

O Himmel! hvad er det jeg seer?
Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
O lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.
Johannes Evald! Det var dig?
Som smilte, naar min Musa smilte,
Som standsed mig naar Aanden hvilte,
Som styrked og som hæved mig?

O staae bestandig hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder.
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi Dansk er Begges Digterblod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomster-Krone vikler,
Af Roser, Lillier og Aurikler,
Han en Cypres dig flette skal.

Morgen-Vandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;
Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,
Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maard!
Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord,
Der offredes rygende Oxeblod
Til Asa-Thor.

O venlige Mark! O lund saa prud!
Græskiolne Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
Paa lunen Jord!
Hvor liſligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet grøer.
Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligſødt
Jert Sommerſyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forſtand.
Ak Herregud!
Du ſkulde kun ſee vor Ejermand,
Hvor han ſeer ud.
Hvergang han ſeer os, han kalder os Tant,
I Diet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velſignede Korn.

Den ſtørſte Naade, han viiſt os har,
I dette Liv,
Er det, at han ſtundum af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og ſkiær ſig en Haandfuld, ſtor og tung,
Under vrauten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
Blandt Røgtobak.

Han siger at, smeget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.
Forresten vor Skionhed, rød og blaae,
Er hap som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ey begriber hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskier
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth.
Og bæv', som Zefir bevæged dit Blad,
Ved Strengens Klang,
Saa synge vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

Aften-Vandring.

Luunt bæved Vinden i de grønne Straae;
Den høye Hvælving, reen og himmelblaa,
Udstrakte sig med Aftenherlighed,
Mens langsomt Solen gik i Vesten ned,
Og kasted venlig, medens ned den gik,
Igiennem Skyen hen sit Purpurblik,
Og sendte sine Straaler, til Farvel,
Som Roser i den milde Sommerqvel.
Paa Himlen Maanen, som en Dødning stod,
Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
Den kom til Live; alt som Phoebus sank,
Blev Luna mere frisk og mere blank.
Nu stod hun høit paa Hvælvingen og saae
De tvende Vandringsmænd paa Veien gaae.
En Skov os mødte, blid og velbekiendt;
Nu Veien giennem Markens Korn var endt,

Den ſkraaned, og en Huulvey os indbød
At vandre ned igiennem Skovens Skiød.
Fortrolig, i det dunkelgrønne Løe,
Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræe,
Og Blomſter vorte hyppigt, fiern og nær,
Og blandte ſig med Solens Efterſkier.
Men over os det dunkle Hyldeblad
Den kolde Maane ſkilte langſomt ad,
Og ſtraaled underlig og elſkovsfuld,
Paa det Smaragdne Teppes Flætteguld.
Den sendte, med sædvanlig Venlighed,
De lange Straaler giennem Skoven ned;
De lange Skygger tæt ved Siden ſtod,
Som ſorte, hvide Spøgelſer det lod.
Da ſvulmed hæftigt Philomeles Bryſt,
Den høved jublende ſin Natte-Roſt.
Fra alle Skovens Kanter ſvarte da
En vennesalig Vox-Harmonica,
Og tuſind Kryb, ſom hiſt i Noahs Ark,
Bevæged froe ſig under Træets Bark.
Da blev jeg pludſelig ved Maanen, klar,
En purpurfarvet Valmue-Skare vaer;
Forſt kiendte jeg den ey, thi hvor jeg ſtod
Den forekom mig ſom en Plet af Blod,
Men da jeg tydelig den ſkued nok,
Var det en blid, uſkyldig Blomſterflok.
Den vinkte mig saa venligt; og en Duft

Steeg langsomt i den kolde Aftenluft.
Jeg døsig blev. Det røde Purpurskier
Bad mig at synke ned og hvile der.
Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
Min Glæde vilde mødes glad igien,
Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig:
Om Blomsterflokken trylled ham, som mig?
Om ey han vilde hvile Lidet her,
I Hvælvingen, paa dette Purpurskier?
Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
Den kolde Sveed paa blegen Pande staae.
Han skielved, og, med krampeagtigt Mod
Han traf mig vaklende paa snaren Fod.
Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
Om Ingen efter os i Hælen kom?
Og var ey rolig, uden Frygt, før vi
Stod atter hist paa Markens glatte Stie,
Som sig uskyldigt, under Himlens Blaa,
Til Hiemmet snoede, blandt de stille Straae.
Der stod han nu, og hæved ræd sin Røst,
Men først et langsomt Suk steeg af hans Bryst;
Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
Og talde, mens han gik afsted igien:
I Skovens hule Vey, som hist sig snoer,
Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
En Søn og Fader vandred engang der,
Da Himlen stod i samme Aftenskier;

De kom i Trætte, (Grunden ey man veed)
Den gamle Gubbe kom i Hidsighed.
Han slog sin Søn; den voxne Ungersvend
Forbittret blev, og slog til ham igien;
Da blødte han, det gamle, svage Siv!
I Græsset ned han sank, og lod sit Liv.
Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
Var fæle Blomster, det var Faderblod!
Fra den Tid, siger man, den unge Mand
Fortvivled, og gik plat fra sin Forstand.
Han svandt bag Skovens tykke, dunkle Lye;
Hvor af ham blev veed Ingen i vor Bye.
Men det er skeet for mange, mange Aar,
Og endnu siger man, at tit han staaer
I Skoven, under Nattergalens Sang,
Og truer Maanen med en blodig Stang,
Fordi den giennem Hyldebusken ned
Paa Purpur-Pletten seer med Venlighed. —
Saa talde han, og drog mig flux med Sky,
Fra Marken til det sikkre Nattelye.
Men underlige Drømme for mig stod,
Og Angest gicered i det rørte Blod.
Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae,
Med sorte Fielde, høit, i Bølgen blaa,
Og hørte skingrende Sireners Sang,
Som blandte sig med Bølgens Tryllegang.
Snart saae jeg Circe krydse Blomstergift

I Vægret til Ulyst. Snart bleg og stivt
Jeg skued Finne-Koner i en Hal,
Som kogte Seid, ved høye Tordenskrald,
Og bar i gyldne Fad, med Smiil paa Kind,
Den lumske Ret for stærken Kriger ind.
I hver en Krog jeg saae en skummel Dverg;
Jeg saae Frue Venus i sit Venusbierg;
Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæe,
At plukke Frugten af det lumske Træe;
Med Blinken Solvet viste sig for mig,
For hvilket Judas solgte Gud og sig.
Kort al den Koglen, hvorved Livet doer,
Som skiuler sig bag lumske Blomsterslør,
Og frister vellystfuld og indbildt øm,
Den stod for mig, i denne fæle Drøm.
Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
Den monne ned mod Retterstedet gaae,
Som uden Porten paa en Bakke stod,
Med hvide Hovedskaller om sin Fod.
Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
Som et afhugget Hoved satte sig,
Og smilte hæsligt over Mark og Væng,
Ind til mig giennem Vinduet i min Seng.
Jeg skielved ved det stygge Koglerie,
Men vaagned ved en freidig Melodie
Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
Og sang i klare Luft en Morgensang.

Ved Solens kiekke Smiil forſvandt min Frygt;
Jeg reiſte mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen, ſom en Hex, bag Træet ſtaaer,
Hvor Giøgleſkygger-ſvæver om min Fod,
Og Døden rækker mig Papaver-Blod.

Freidigt Sommer-Liv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rólig!
Høit hvælver sig den grønne Blomster-Bolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok, for Vinden svinge
Sig tunge Ax, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt, for mit Øye,
Omkring Gudindens trinde Lillie-Høye.
I Maanskin Bølgerne sig langsomt velte,
Og spinder hendes Liv et Sølver-Belte.

See muntre Satyr hist, med Bukkefødder,
Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nødder!
See Faunerne! hvor de paa Høien dandse,
Og binde Dyonysos Epheukrandse.

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer.
Han smiler; dog jeg for hans Aasyn gruer!
Hiin unge Faun, som nylig her mon springe,
Han lærer nu at spille paa Syringe.

O Piger! lader det et Varsel være.
Lad Syrinx bittre Skiebne Eder lære:
Ey at foragte Elskovs hulde Bønner,
Og ey at spotte Skovens raske Sønner!

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som brændte inderligt af Elskovsvarme,
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret;
Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite giorde Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen, under Egens Kroner,
Aflokker Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollons høye Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Men stille! Artemis paa Høien løber.
Hvor tryllerisk hun sig i Skyen svøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hekate hen over Engen træder,
Og ind i Skumring sine Urter klæder;
Til Duft hun Natsiolen sødt bevæger,
Og lukker Jomfuroſens Purpurbæger.

Med langsom Gang, hen over Mark og Floder,
Erindringens Gudinde, Musers Moder,
Den stille Mnemosyna mig besøger
Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset fortindsløret sidder!
Og lytter taus til Nattergalens Qvidder;
To Børn hun breder sine Vinger over,
Eet lader som det sov, det Andet sover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
Det Andet vaagner ey, thi det er Døden.
Det Første rører venlig, som en Engel,
Mit Øie med sin lange Valmuestængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaae med Vinger
Af giennemsigtigt Flor, sig hvad I bringer!
Et Skuespil I op for mig vil føre?
Jeg hører Eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue,
For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
I Træet klattre Nogle, Nogle svømme
I Bækken om, og raabe: Vi er Drømme!

Ifald du bare smukt vil ligge rolig,
Da skal du blive snart med os fortrolig;
Vor Leeg skal glæde dig, men dine Blikke
Maa være lukt, og vaagne maa du ikke!

O søde Drøm! Jeg skuer grant, i Aanden,
Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden,
Mat synker Dognet ned, som vilde hindre,
Og tætforenet seer ieg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Ak hun stiger!
Den rosenrødeste blandt alle Piger.
Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer!
Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge
Og Dagen skylder ham ey Svaret længe,
Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
Foibos Apollon! for din Lov at sjunge.
Min Sang skal stromme ud fra Skovens Krone,
Og lyde mod din gyldne Himmel-Throne.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det som du gav, det stræber dig imøde!
For atter til sin Middelpunkt at ile,
Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Vennernes Ankomst.

Søen ſtrammer ud ſit Klæde,
Himlen farver Søen blaa;
Klare, lyſe Bølger ſmaae
Ganſke blye paa Landet træde;
Breddens Blomſterſiv de væde,
Trække ſig ſaa, uden Brag,
Atter hen ſaa ſølverſmukke,
I det ſtille Hav, og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hiſt paa Vandet flyder:
Som en Svanes hvide Krop
Puſter ſtolten Seil ſig op;
Langſomt Kielen Bølgen bryder.

Hid den sig mod Landet skyder,
Med det røde Purpur-Flag.
Let en Flok Zefirer følger,
Flaget mildt i Luften bølger,
I den klare Sommerdag.

Skynder Eder, sagte Vinde!
Skyder Snekken hurtig frem,
Giennem Bølgen til sit Hiem,
At jeg ved mit Bryst kan finde
Snart min Ven og min Veninde.
Vind! hvi est du dog saa svag?
Seer du ey hvor de med Glæde
Vinke med det hvide Klæde,
I den klare Sommerdag?

Ak! hvi kan jeg dog ey svømme
Flux, med Støvler og med Frak,
Mod den altfor sene Smak,
Giennem de chrystalne Strømme?
Hulde Venskab! du kan dømme,
Hvor det er en ængstlig Sag,
Længe hist at see de Kiere,
Og ey nær hos dem at være,
I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
Nys de var paa Landet fast.
End de giøre maa et Kast,
For Zefiren at bedrage.
Ingen Dag er uden Plage!
Det er en for afgiort Sag.
Plage! siig, hvor kan du nœnne
Selv at plage mig i denne
Himmelklare Sommerdag?

Tys! Zefirens røde Kinder
Svulmer op med mere Magt.
Neppe har jeg Ordet sagt,
For min Ret til Klage svinder.
Nu kan Snekken uden Hinder
Nœrme sig med dœmpet Brag.
Snart jeg dem i Favn kan ile,
Da vil først min Glœde smile,
Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
Nu velkommen da igien
Kiere, længstforønskte Ven!
Længstforønskte, kiere Pige!
Nu kan jeg med Sandhed sige,

Tryft i Venſkabs Favnetag:
Faſt er Glæden i ſit Sæde!
Thi foruden Venſkabs Glæde
Hvad er ſelv den bedſte Dag?

Sam-Liv.

Naar i Naturens muntre Favn
Den fulde Siel har længe hvilet,
Da mærker den tilsidst et Savn,
Skiønt den af Alt er giennemsmilet,
Som Robinson midt i sit Rige,
Som Adam i sit Paradis.
En sindrig Ven! En yndig Pige!
Hvad kan erstatte det Forlis?

Du veedst det, hellige Natur!
At kold min Barm sig ey tilslutter.
Forhadt er mig den skumle Muur,
Naar Flora pynter sine Glutter.
Naar Solen paa de grønne Høye
Nedblinker sine milde Lyn,
Da sunkler Taaren i mit Øye,
Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
Jeg seer de vorne Børn sig flore,
Naar huldt de modnes, som sig bør,
Naar af de Smaae der bliver Store;
Naar Knoppen i sin Ungdomsrødme
Udsvulmer til en Æther-Frugt,
Da nyder jeg den hele Sødme,
Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønnen Silkejord,
I dunkle Lund, i lyse Dale,
Midt i den rige Blomsterflor,
Jeg hører tusind Nattergale,
Og naar blandt Kornets røde, blaae
Gudinder jeg kan Lærker høre,
Da mens de sødt i Luften slaae
Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
Sin Almagt skrev den Evighøye,
Han præged den med større Magt,
I Sielen, giennem Mandens Øye,
Og mere skiøn end Rosen rød,
Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
En Blomst fremvorte, da han bød
At blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Phantaſie
En Egn, hvor Adams Børn ey vanker,
Et froſtigt Landſkabs-Malerie,
Et Digt, ideeløſt, uden Tanker.
Først tryller vel den tauſe Lyſt,
Men Tomhed bliver ſnart det Hele,
Naar intet varmt, beſlægtet Bryſt
Kan Øyeblikkets Glæde dele.

Som naar en Salis lacr os gaae
Igiennem lutter ſmukke Egne.
Som Mathiſſon, der peger paa
Hver livløs Gienſtand allevegne.
Kold bliver dog den hele Sang,
Skiønt fuld af Field og Morgenrøder,
Fordi ey, paa den hele Gang,
Os et beſielet Væſen møder.

I ſaa Fald ſagtens en Poet
Det bedre har end mange Flere,
Alt hvad hans Muſa glad har ſeet,
Det kan hun perſonificere.
Saaledes i en ſalig Stund,
Hiſt, hvor den gamle Bøg udluder,
Mig viſte nys den danſke Lund
En Flok af lutter græſke Guder.

Men Menneſket er ikke blot
Poet, men Menneſke, desværre!
Hvad Poeſie nys giorde godt,
Gior paafulgt Proſa endnu værre.
Den kommer med desmere Laſt,
Og truer tit med Hiertebriſten,
Fordi den ſætter en Contraſt,
Der kiendes ey af Proſaiſten.

Derfor paa dette ſvage Siv
Man Taaren ſtrax i Øiet træde,
Naar i det virkelige Liv
Der møder ham engang en Glæde;
Han kan det ey forſtaae? Han troer
At Phantaſien atter brænder,
Vandt til at Lykken, her paa Jord,
Ham altid gierne Ryggen vender.

Tak derfor, Venner! at I kom,
Nu ſkal I hver en Sorg fortrænge.
Nu vender Glæden atter om,
Og ſtemmer Harpens matte Strænge.
Nu er ey Tanken indelukt,
I Eenſomhedens tauſe Fængſel,
I Toner flagrer den ſaa ſmukt,
Og dræbt er al den ſyge Længſel.

Hvor herligt i Løvhytten her
En landlig Nadver karſk at nyde,
Mens froe i Aftenrødens Skier
Sig alle Havens Urter fryde,
Mens blide Zefir let og ſtil
Sig ind i Æbletræet liſter,
Og vinker til et Taffelſpil,
En fiedret Skare Hoboiſter.

See! hvor i Aftenſolens Guld
Den røde Viin i Glaſſet ſtraaler,
Mens Bachus flagrer elſkovsfuld,
Om ſine maibekrandſte Skaaler.
Drik, raaber han, en Skaal og klink!
Lad Druen Eders Fryd forſøde.
O Venner, følger Gudens Vink:
Hil dig du ſkiønne Aftenrøde!

Aften-Sang.

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Naar medens dybt i Bøgelunden
De fromme Nattergale slaaer,
At høre Harpens dumpe Klang,
Ved en livsalig Aften-Sang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, fromme Siel! din snevre Muur.
Indspær dog Fuglen ey saa længe,
I det beklemte Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,
Da minder den vor Siel om Døden,
Og Evighedens skionne Glands.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosen-Skier.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bøve lad dens rene Klang.
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aften-Sang,
Som vort vi sang for mangen Ven,
Som stunges skal for os igien:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
See! Tiden meget hurtig gaaer.
Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg herfra at vandre faaer.
O Gud! giør da, for Christi Blod,
Min sidste Afskeds-Time god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
Ja denne Kierlighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,
Og Sielen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kierlighed!

O bad mig da i dine Flammer!
Nedgangne Sol! huſval min Barm
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afſkeds-Time god
Beſtraal mig med dit Purpur-Blod!

Toget til Thorsing.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den fest-
lige Lystfart,
Til den tidlige Frugt, de saftigsvulmende Jord-
bær,
Som, baaret frem i det gyldne Fad, med Sukker
beblandet,
Og med den fedeste Melk begydt, husvaled de
glade
Rudkisbings Mænd, og den fremmede Skiald, da
sortbarmede Snekke
Bragte dem trygt i sit Skiød, over Havet, til
blomstrende Thorsing.

Hvilken Dødelig Aarsag var til den venlige Høi-
tid?
Erikiden paa Thorsing. Fra Vemmenæs ned over
Havet

Sendte til Langeland hav en Herold, til Rudkiøbings Helte.
Og Herolden besteg sit Skib, den vældige Roerknægt
Greb omkring Aarerne fast, med Brag det sydende Havskum
Bort han slog; som en Aal smutted hen under skummende Bølger
Kielen; mod Langelands Strand den stod. Da udsprang Herolden
Flux paa Land; med sin Stav af Palmer indflættet og gylden,
Traadde han talende saa, i den talrige Folkeforsamling.

Du Adrasteias Yndling! Asklepios Søn! Og I vakkre
Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
Erikiden paa Vemmenæs, Hersker af hundrede Snekker,
Byder Eder til Giest, og besværger Jer, samtlig tilhobe,
Hurtig at heise det purpurne Flag, og at pløye den stille
Bølges kruskede Ryg, og at giæste det blomstrende Thorsing;

Der har han midt i sin Hal beredt Jer et qvæ-
gende Maaltid.
Slige var Talerens Ord; men beskeden han bøied
sin gyldne
Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa
Torvet
Venligt til Fredens Bud, den hellige Søn af
Hermaias.
Men Adrasteias Præst, den sindrige Vestengaardide,
Klædt i det sørgende Flor, ak! hans Hustrue var
nylig til Orkos
Hentet i Charons Baad, over Styx sortbølgende
Vande.
Bleg nu sad hun og taus i Aides grusomme Bo-
lig.
Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg;
thi Kronion
Satte ham over et Folk, med Retfærdigheds hel-
lige Vægtskaal,
Derfor tvang han sin Sorg, som en Mand, thi
det viseste Øye
Blindes af Taarernes Slør, og Besindighed dræ-
bes af Smerte.
Langsomt traadde han frem, og brød ud i for-
standige Tale:

Hil dig Herold! Du Zeus Kronions og Menne-
skets Budskab!
Kierkommient er mig dit Ord, thi min Siel kræ-
ver Venskab og Omgang.
Nylig har Atropos grum afskaaret den skionneste
Traad, som
Sødt til Livet mig bandt. Den forstandige, blom-
strende Hustrue
Pryder ey længer min Hal og forskiønner det nat-
lige Leye.
Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trøst,
og et Gienskin
Af den Glæde, som svandt ved den sorte Bestem-
melses Villie.
Saa han taled; men vendte sig flux; thi af brænn-
dende Taarer
Flød en velgiørende Strøm ved den kierlige Hu-
strues Erindring.
Men Oldtaiden, Asklepios Søn, som Nestor ær-
værdig,
Han, som med sindrig velgiørende Kunst af Mar-
kernes Urter
Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordær-
vende Sygdom;
Selv i Raadet han sad; thi mildt fra de venlige
Læber

Strømmede Visdommens Ord, og den kloge, be-
sindige Tale
Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige
Tvedragt,
Stifted Venskab og Lyst til Forlig og Enighed,
rundtom;
Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevin-
gede Røst ud:

Adrasteias Søn! Du Forstandige! Dæmp dine
Taarer.
Guderne veed jo dog bedst hvad der tiener Prome-
theus Afkom,
Skiønt, opirret ved ham, vel tit den Olympiske
Fader
Sender ydmygende Sorg til hans Æt, og tug-
tende Smerter.
Voxer ey Glæden selv, som en Blomst, blandt
Kummerens Tidsler?
Pluk den da hvor du kan! men lad hver en Er-
indring om Smerten
Flye, som en ængstlig Drøm, hist giennem Ind-
bildningens Horn-Port.
Slige var Talerens Ord. Da forklarte sig Dom-
merens Aasyn,
Som naar en dæmrende Skye forlader den nat-
lige Maane,

Og han gienſvarede hiin, og brød ſtux med bevingede Roſt ud:
Følger da du os paa Toget, Aſklepios Søn, Orſtaide?
Men den ſindrige Mand ſtod længe taus; thi hans Hierte
Overveied med Flid: om han ey ſkulde Tilbudet afſlaae,
Nidkier for ſin Pligt, da det altid var voveligt ſtux at
Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen ſaa utallige Syge
Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faderlig Tillid
Skulde Pligten betroe ſin Søn, for at prøve hans Klogſkab,
Og for ey ved ſit Ney at forſtyrre Forſamlingens Glæde?
Dette tyktes tilſidſt den Tvivlende dog ſom det Bedſte;
Hævede derfor ſit Blik og brød ſtux med bevingede Roſt ud:
Vel da! jeg følger. — Men brat den behændige Skipper fra Jorden
Løfted med ſenefærk Arm ſin Maſt, ſom paa Norriges Fielde

Nylig stod som en Gran, og befæsted den hurtig mod Bunden
Fast, i sin skvulpende Baad, mens i Seilet den spøgende Vestvind
Sprætted med klapprende Dask og forhindred ham Masten at reise.
Stærk dog seired hans Arm; nu stod den og trodsede Himlen.
Dernæst det vældige Roer blev udhængt over sin rustne
Jernkrog. (Skyllende Vand havde Malmet berøvet sin Blankhed.)
Stærken Roerpind fast nu stak han; men sverst i Masten
Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart inden Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige Dommer
Skibet, og med Asklepios hellige Præst Orstaiden,
Og med hans Søn, og den fremmede Skiald, som i Sommerbesøg var
Kommen fra Axelstad, (om hans Skulder hang gyldne Barbiton)
Dernæst qvægende Viin, fra Europas sydlige Lande,

Fyldtes paa renlige Kar og blev stillet i Skibet
som Ballast.

Men for sin Vogn Demeter befæsted det glubende
Forspand
Af sine spraglede Drager, med uhyre Flagger-
muus-Vinger;
Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var
knudret,
Spættet med grønt, og med rødt, og med sortind-
furede Strimer.
Hvæsende skiød de sig frem. Men høit paa sin gyl-
dene Karm sad
Den guldhaarfagre Møe, med en bugnende, gyn-
gende Kornneeg
Fast i sin snehvide Arm, og en blinkende Segl, af
syvfold
Hærdet Staal, hun holdt i sin Haand; men i Haa-
ret var flættet
Blomster og Urter og Ax; som en Vind over Mark
over Engbund.
Foer hun med Aiolos Hiem, den himmelblaaøye-
de Guddom!
Standsed sin gyldne Karm, og brød flux med be-
vingede Røst ud:
Aiolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes
Konge

Gav dig at mildne Bølgen, at svulme den høit
med din Stormvind!
Mænd, som mit Hierte har kier, beseile de baltiske
Bølger.
Langsomt fra Rudkiøbing Snekken gaaer, mod det
blomstrende Thorsing.
Men den trodsige Vind leder Kielen Sydvest imod
Strynøe.
Byd da din Zefyros blidt at henblæse Seglet mod
Thorsing
Snorret did, hvor jeg kierlig, i solbare Foraar, af
Jorden
Ud har klækket med Flid de tidlige, lislige Frug-
ter,
Som nu de Langelands Mænd venter hist i Hal-
len paa Thorsing.
Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin tak-
kede Biergaas
Lød, som en Sommervind, hans Røst, den væl-
dige Stormgud:
Demetra! velkommen hid. Hav Tak fordi du saa
lisligt
Stundum besøger mit nøgne Field, med dit blom-
strende Følge.
Ofte du qvæget mig har, naar vildt giennem Luf-
ten jeg henreed,

Standsed du tit min Storm i en Laurbærlund,
og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og krydred
dens Aande.
Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af
Sener indflettet,
Greb han usynlige Snor — og standsed den barske
Sydvest-Vind!
Men af den hvælvede Hal slap han Zefyros løs fra
Bierget;
Fulgt af tusind Favoner, i svingende Zirkler og
Buer,
Fløy som en Sommerfugl han paa de guldsprængt-
purpurne Vinger
Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden,
den hulde Demeter,
Foer paa sin gyldne Karm, som et Stierneskud, op
til Olympen.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved for-
standig
Samtal qvæged det muntre Sind. Men den væl-
dige Gubbe
Nileus, den graa Hansaide, med Ungdoms Kraft,
skiønt den hurtig-
Rullende Tid havde bleget hans Lok og forsølvet
hans Guldhaar,

Sad ved det knagende Roer, med sit Øie paa Seilene henvendt;
Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spilled den vrede Sydvestvind
Mangt et Puds. Men med eet steeg han op fra gyldene Bagstavn,
Vinkte med stærken Haand og brød flux med bevingede Røst ud:

Nu, ved Styx! kan det ey vare længe, før hist vi paa Thorsing
Lander, o Venner! thi ey man kan ønske sig skiønnere Medbør,
End den Medbør vi har. Bringer flux fra hvælvede Skibsrum
Viinkrukker hid! at vi froe kan offre de venlige Guder.
Og selv qvæge vor Aand ved den himmelske ambrosiske Nektar.
Saadan talede du, o Nileus, hellige Styrke!
Men fra Rummet blev bragt, i velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Kork og beseglet med klæbende Harpix,

Funklende Viin; og en Purpur-Strøm i de skum-
mende Bølger
Ud blev gydt, til Tak, for den venlige Vind
over Havet.
Dernæst qvæged de herlige Mænd sig ved Druer-
nes Nektar.
Men den besjelede Sanger tog frem sit gyldne
Barbiton,
Stemte dets Streng til Klang, og 'brød flux
med bevingede Røst ud.
Først han spøgende qvad om den blussende Gud
Dionysos,
Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, rø-
vende Seemænd
Tog, og fængsled med Baand og hensmægtte paa
gyngende Skibsdæk,
Haabende snart ham løskiøbt at faae for en klæk-
kelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt snart afmægtige
Lænker.
End dog de kiendte ham ey, revet hen af besyn-
derlig Blindhed.
See! da giød sig en duftende Strøm af Viin over
Skibet;
Langs ad de sneehvide Seil sig hensstrakte med
flettede Ranker,

Som til en solbar Væg, en druetung, bugnende Viinstok;
Og om den kneisende Mast, over Vimpelen, vandt sig en dunkel
Epheuranke til Himlen; om Aarerne vikled som Tang sig
Vindruelov, til Skræk for den undrende, studsende Skibsflok.
Men med et græsseligt Blik stod paa kneisende Fordæk en Løve,
Guul som en Brand, men rød som Blod, i det gnistrende Øi'npar,
Rystende vredt sin Man, og slog sig med viftende Hale,
Som med en knudret Tamp, i Siderne, ret for atægge
Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbryderne; Rædsel
Giennemfoer deres Siel; fra Dækket i sydende Havskum
Styrted de hylende ned; men flux tryllet om til Delphiner
Stumt nu, med krummende Ryg, bevidne de Viingudens Almagt. —
Dernæst da Druernes Magt havde muntret de jublende Siele,

Da der blev Larm og Spøg og Tummult og knapt inden Borde,
Sang han i Skierts, for snildt at betyde Poseidons Sønner
Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige Guder
Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den hellige Sanger,
Flux om Arion en Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
Hvordan han drog fra Corinths den vældige Drot Periander,
Ned til Italien og til Sikulerlandet, for der at
Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin klingende Lyra.
Dernæst, rundt vandret om og forfulgt kun af Tak og Beundring,
Hiem han drog med en samlet Skat; (thi Oldtidens Slægter
Elsked hver ypperlig Skiald og belønned ham gavmildt og gierne.)
Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til Corinthos,
See! da fristedes flux Barbarernes Hierter af Guldtørst

Og de forened sig grumt, for den hellige Sanger at styrte
Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gyngende Skibsdæk.
Men Arion, saasnart han fornam den grumme Beslutning,
Tilbød dem villig sin Skat; thi Apollons elskede Søn ey
Fængsles af Guldets Baand, han foragter den plutiske Vælde.
Men Barbarernes Hierter rørtes ey; de befrygted
At han i Tiden engang skulde røbe den skiendige Gierning;
Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at myrde, for hist at
Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned under Bølgen.
Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige Sanger
Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den øverste Fieldtind,
Raadvild, om vente den skal det dræbende Skud, eller styrte
Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod en Udkant?

Saadan Sangeren her overveied med Flid i sit
Hierte:
Om han med egen Haand skulde støde det blin-
kende Mordstaal
Ind i sin Barm, eller kiek, ved et Spring fra
snablede Forstavn,
Overlade sit Liv i Ombelterens Magt Posei-
don.
Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det
Bedste,
Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevin-
gede Røst ud:
Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Vil dog
Kronion
Straffe Jer vist, som sig bør, og hævne den Med-
fart I viser
Her en uskyldig Mand. Men da grumt I giver
det Valg mig
Enten i Havet at døe, eller døe for det blinken-
de Mordstaal —
Vælger jeg hiint. Men først dog lad mig fra
hvælvede Bagstavn
Synge min Svanesang, at min Siel maa in-
derligt styrkes
Eengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg slyn-
ges til Orkos.

Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige Sanger
Engang endnu at hæve sin Røst; men grumt deres Øren
Stopped de til med Vox, for ey at bevæges ved Sangen.
Koldt forstokket de stod, utaalmodigt og ventet kun Enden.
Men ved den smeltende Lyras Klang de skummende Bølger
Standsed det trodsige Brag, og den vilde Sydostvind standsed,
Og giennem Bølgerne skiød sig en Flok af Tritoner og smekkre
Hamadryader, og selve den sølverbefoddede Thetis
Hævede fiernt mellem Blomster-Siv sin flerede Tinding;
Alle forundret og froe ved den himmelskmelodiske Lyra.
Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver ad Havets
Ryg, for at fange sig smaae Insekter og Fisk til sin Føde,
Standsed og lytted og svang sig fra Dybet til kneisende Vimpel,

Satte sig der med Lyst og fornam de smeltende Toner.
Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
Smilende Sangeren kiek i sin Pragt med sit gyldne Barbiton
Høit i Haand mod Olympen rakt. Og fra kiø-lige Havbund
Skiød en Delphin sig flux, og frelste den hellige Sanger;
Greb ham med smidige Stiert om sin Krop og satte ham stolt saa
Høit paa sin Ryg og bar ham til Land, over rul-lende Bølger.
Ængstligt Roverne Flugten tog; men Euros og Notos
Galende fnøs, og foer hen, og bestormed med fraa-dende Vandskum
Dækket brat, og nedsplintred i Ovag den tum-lende Skibsmast,
Vristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiøl; men i Luften
Trevled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurred
Vraget i mudrede Grund, og adsplitted hver Planke paa Dybet.

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede
Nakke hver ængstlig
Rover, og dukked ham tre Gange dybt, hvor Ha-
ved var dybest,
Kasted ham halvdød saa til sin Straf paa Cho-
rinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiøbings Mænd den frem-
mede Sanger.
Ogsaa qvad han om Jason, der foer med de her-
lige Helte
Efter det gyldne Skind til Cholchis, som her,
Argonauter
Liig, de nordiske Mænd, efter purpurne Jordbær
paa Thorsing.
Alle med Bifald belønned hans Qvad. Men flux
fra sin Roerbænk
Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som
ved Siden
Laae, paa dens Ende med Søm, var fæstet en
drabelig Jern-Krog;
Løb saa i snablede Forstavn hen og stødte den
voldsomt,
Tørnende fast, blandt de spraglede Steen; thi
brat under Thorsings
Blomster-Strandbred Skibet nu løb med den her-
lige Havbugt.

Men Erikiden paa Stranden stod, og med hiertelig Glæde
Modtog han Rudkiøbings Mænd og de Fremmede, førte dem langsomt
Ind i sin Marmor-Borg, giennem hvælvede Porte, hvor Døren,
Ibenholdtsort, med Elfenbeen indlagt, lettelig svæved
Paa sine Hængsler af Sølv. Men inderst i venlige Borg-Hal,
Høy og hvælvet og stor, stod beredt det qvægende Maaltid.
Og de ambrosiske Jordbær, i aflange, gyldene Skaaler,
Smilte med Purpur-Smiil, til Lyst for den samlede Skare.
Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede Maaltid,
Men da til Maden og Drikken var stilt den higende Længsel,
Da forlysted de sig ved Samtaler mellem hverandre,
Indtil den rødmende Sol sank ned under dæmrende Skove.

Hiemfarten.

— ⏑ — ⏑⏑ — — ⏑⏑ — — ⏑⏑ — ⏑⏑.

Luna! kierlige Møe! Elskovssyg- sødtblegnende Jomfrue, du!
Har du Foibos den stærkblussende Helt afløst paa Himmelen?
Seer du høit fra din Skye ned paa vor Søe, for i din Midnatstund
Huldt at vise vort Skib snorrette Vey, henad din straalende
Sølvbroe, grundet af Vand, kruset af Vind, dækket af Himmelglands?
O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil skuer du veemodsfuld!
Vender venlig de matsunklende Horn ned imod Urterne

Hist, paa Langelands Bred, hyllet i Natskumring
og Sommerduft.
Saalsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast
legemligt,
Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pil-
legrim!
Thi den grusomme Mand hidlokker her med sine
Natteblus
Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb, til sin Fordær-
dærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fri-
stende Lygtemænd,
Mens du salig og frie smiler din maisværmende
Kierlighed!
Lokker smægtende Møe ud til den sødtqviddrende
Bøgelund,
Hvor chrystalklare Bæk, kiølig og mild, den utaal-
modige
Veiler lokker, at see, som i et Speil, Luna din
Venlighed!
Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sang-Chor,
i dit Ætherlys?
Skynd dig! Skynd dig, o svagtblæsende Vind! Skynd
dig og bring os did,
Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pige-
flok,

Krandst med May, plukket hist, paa den af Smaa-
Vover ombølgede
Øe, hvor bøgende Køer nylig har ydt qvægende
Sundheds-Saft.
Seer du Karret, med Korn-Blomster omhængt?
Skynd dig og bring os did!
At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan følges
til
Nære, dæmrende Strand, giennem det lyskrusede
Bølgeskiær.

Katastrophe.

Saaledes nu i vexlet Sommerlyst
Den hulde Egn fast i sit Skiød mig favned.
Med Venskab og Naturen ved mit Bryst
I glade Øieblik jeg Intet savned.
Vel mangled nogle Kiere! Men min Trøst
Var den, at ingen Frastand slukker Navnet,
Som sanddrue Ømhed skrev i kierlig Barm;
At snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
Det kiere Langeland! med sine Skove;
Hvor Venskab overalt og Giestfriehed
Modtog os venligt fra den salte Vove;
Hvor Oxen trækker stærk, med sene Fied,
Igiennem feden Jord de dybe Plove;
Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
I maaneklare Nat om Skovens Eger.

Den skiønne Ø! der som en smekker Green,
Brudt af den store, danske Rosenhække,
I Vandet ligger fastnet ved en Steen,
Mens idel Knopper Løvet rundt bedække.
I friske Bølge, altid klar og reen,
Kan Intet Blomsterkraftens Yttring svække,
Og tusind Vinger did sig froe bevæge,
For sig i søden Duft at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
Til Østen hen, til Landet over Søen,
Hvor skiøn jomfruelig i stille Blu,
Naar først vi flux var rullet over Øen,
I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
Stod Diets Glæde, Danmarks Stolthed: Møen!
Som blotter stolt, til glade Søemands Lyst,
Sit høye, fulde, kridnehvide Bryst.

Alt Vognen forspændt stod for os at drage
Hen til den østlige, tangklædte Strand.
Da kom det Sørgebud: Om tvende Dage
Din Ven forlade maa sit Fædreland.
Hvis uden hans Farvel du ey vil klage,
Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Strand,
Da kan det lykkes dig ham end at favne,
Før du ham skal — maaskee for evig — savne!

Og knap var Brevet læst, før til de Kiere
Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
Unødig vilde Bølgen bort os bære.
Den skionne Thorsings Øe blev sagt Farvel.
Og over Sundet, giennem Fyen, til Øre
For Venskab, fløi vi hen i klaren Qvel.
Og Hornet lød i Nyborgs stille Gade,
Før Solen sunken var bag Havets Flade.

Da kunde vi ey længer hurtigt ile,
Thi der var ingen Vey og ingen Jord.
Vemodig saa vi hisset Sielland smile,
Ey mindste Vindpust kruste breden Fiord.
Vi maatte hvile der. O hvilken Hvile!
Da hørte dunkle Nat vort Kummers Ord:
Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
Barbariske Neptunus! Grumme Strand!

Og aarle var det ligenær. Med Kummer
Besteeg vi Dækket paa den stille Smak.
De trætte Bølger dysses i Slummer,
Den hele Søe var speileklar og flak.
Hør! Klokken hist alt Ti fra Taarnet brummer!
Og Søen fures kun hvor Kielen stak!
Nu staaer den plat, den sig ey meer bevæger,
I slappe Seil kun Sommerfuglen leger!

I tretten Timer nødtes vi at slakke,
Paa den phlegmatisk= lumre, døde Søe.
Hist saae vi Siellands grønne Blomsterbakke.
Den smilte til os, som en elsket Møe.
Men kold og livløs stod den trøge Smakke.
Vor Fod betraadde først den kiere Øe
Da Dag var endt. Den Dag der var den sidste,
Som skulde Vennen af vor Arm udvriste.

Det Midnat var; den blanke Stierneskare
Fra Himlen smilte from Vemodighed.
Den hele Nat vi rask afsted vil fare!
Imorgen først han gaaer til Skibet ned.
See Nattens Stierner! hvor de blinke klare.
De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
Vil ey, som Havet, grum vor Fart forhindre.
Afsted! mens disse blanke Stierner tindre.

Da Morfeus kom, den blege Dødens Broder,
Og løste grumt Neptunus af; han gik
Fra Nattens Favn, den sørgelige Moder,
Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
Da sortned uformærkt de lyse Kloder
For Øiet, hvorved Sielen Styrke fik.
Den frie Siel i Støvets Fængselsmuur,
Blev lænket af den mødige Natur.

I næste Bye vi nødtes til at hvile,
Naturen fordred kold sin strænge Ret.
Vi kunde længer ey i Natten ile,
Vor Aand var døsig, som vort Legem træt.
To Timer blunded vi. Nu aatte Mile
Tilbage stod, og det var Fire Slet.
Og naar den grumme Viser stod paa Ni
Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Foibos over Mark og Enge,
Og Haab straaled i mit Hierte ned.
Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
Det forekom mig som han sang: Hvo veed
Om just I skilles ad saa meget længe?
Hvad mægter Tid og Rum paa Kierlighed?
Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
Har maaskee venlig holdt din Ven tilbage.

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst,
Selv Tvivl ey turde meer sig did indsmugle.
Forstummet var Mismodighedens Røst,
Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyst,
Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
Varm tørred Solen Taaren paa min Kind,
Og Vognen rulled rask i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,
Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde.
Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
Da i det gamle Chor jeg traadde ind,
I klaren Søndags røde Morgenskin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
De gamle Skioldemærker barnligt smilte.
Derude blomstred nu en frisk Natur,
Her Oldtids gamle, visne Blomster hvilte.
Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
Igiennem Vindvet hen for Altret ilte,
Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
Som giemmer Waldemars dybtsiunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
Jeg sank og bad til Gud med hellig Varme:
Du, som en sielden Ven mit Hierte gav,
O! riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
Lad ham ey pløie før det kolde Hav,
Bortrevet grumt og brat ved Skiebnens Harme,
Før jeg har favnet ham, algode Gud!
Styrk du min Bøn til Himlen, Saukte Knud!

Jeg lover dig til Giengield, at jeg vil
Engang dit ædle Liv til Skue stille
For Verdens Øie, i et barnligt Spil,
Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
Hvis du bevæger Himlen venligt til
At holde seiludspændte Fartøy stille,
Til jeg for sidste Gang, med Venskabs Lyst,
Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!

Og see! den fromme Helgen hørte mig.
Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste.
Og snart, min Axelstad! jeg skued dig,
Fiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.
Jeg Søen saae, den hvilte blidelig,
I stillen Luft slet ingen Vimpel kneiste.
Til vandte Dør jeg foer, og aabned den —
Og skialv — og saae — og fandt endnu min Ven.

Og hermed er min Reise nu forbi.
Min Siel er fuld, min Haand kan intet male.
Jeg veed at varig Fryd og Harmonie
Ey søges maae i Jordens dunkle Dale.
Den matte Harpes duse Melodie
Kan ey mit eget tunge Bryst hvsvale.
Hvad skal da Flere med den tause Kunstner?
Camoenen tier, Harpens Lyd forstummer.

Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fødsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser! Det er ham selv!
Derfor Naturen saa huldt og skiønt
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maaneskin,
Og siunger: Idag er en Frelser fød,
Af Vaarens, den hulde Marias Skiød!

Den reneſte Dug er hans eneſte Drik,
Til Himlen ſtirrer hans frömme Blik,
Til Himlen han rækker ſin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Roſen-Baand,
Hans Lallen er Zephyr, hans Vugge Straae,
Hans Øine funklende Himmelblaa.

Af Hyrder! Ganger i Bethlehem ind,
Og rører det kolde, forhærdede Sind!
Og beder dem ud paa Marken gaae,
At ſkue det Barn i de ſpæde Straae,
At dets uſkyldige Smil og Roſt
Kan hæve til Himlen det jordiſke Bryſt!

Saa ſvæve de Engle til himmelſke Hiem,
Men Hyrderne vandre til Bethlehem;
Og ſige hvad dem er ſaligt hændt,
Og blier beſpottet og Ryggen vendt.
Saa vandre de atter paa Marken ud,
Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem
Og vinker de Konger af Østens Hiem.
Og Straalerne kommer i fromme Chor,
Og ſynker ydmygeligt ned til Jord,
Og priſe Frelſerens hellige Navn,
Som ſmiler i Moderens ſkionne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
Som Blomster, i Purpur og Fløil og Guld;
Uskyldige Born, saa fromt, saa smukt,
Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
Med Virak og duftende Myrrha fyldt.

Maria.

Mild og varm,
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skiøn,
Smiler hun til sin elskte Søn,
Lægger ham ved sit fulde Bryst;
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lillien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Øiet, som Havet, dunkelblaa,
Bølgende Taarer i Øiet staae;
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See! hvor i Ætherens Sølverskor,
Sødt hun vugger det spæde Noer.

Joseph.

Fra forrige Aar
End den tørre, brune Stubbe staaer;
Skygger med sit visne Løv,
Om det spæde Blomsterstov;
Er en gammel Stav, hvoromkring
Lillien slynger sin Blomsterring,
Er i Hytten det tørre Mus,
Værn for Storm og Solens Blus.
Gammel, trofast, blid og rund;
Men en Pleiefader kun.

Christi Manddom.

Hvor blevst du hulde Aand?
Hvor blevst du, Jesu sød?
Som strakte heit din Haand
Til Gud fra Jordens Skiød?
Ak! i de svedne Straae
Jeg finder ey dig meer;
Men hist i Skovens Vraa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smækker og saa skiøn,
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanker om i Løn
Og skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisær
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagen-Skiær,
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling ſkion!
Fra denne ſtolte Pragt,
Til ſtille Hvælving grøn,
Med kiølne Blade takt.
Og Fuglens muntre Sang
Ved Skyggens hulde Bryſt,
Og Bækkens Bølgegang
Sig blander i din Reſt.

Friſtelſerne i Ørken.

Nødtørftigheden

til Blomſten ved Bækkens Bred.

Hvi ſtander du der,
Ved phantaſtiſke Bæk,
Og ſkiuler dit Skiær
Bag tornfulde Hæk?
Af Somrens Blik,
I gavmilde Stund,
En ſparſom Drik
Her nyder du kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter I til?
Kom, ſkynd dig med Jil!

Jeg dig omfkabe vil.
Bliv nærende Korn!
Sug Vemod ey født
Af Maanens Horn!
Sligt Liv er dødt.
Faae Marv og Kraft,
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

Blomften.

Friſter! Onde Friſter! Lad i Roe mig ſtaae!
Troer du ey jeg biſſet ſeer de ſvedne Straae?
Grum den ſtrænge Sol har meiet alting af,
Hvad du kalder Livet, ſynes mig en Grav.
Mildt mig Almagt ſatte hen ved Bækkens Siv.
Brudte Straale her ey røve kan mit Liv.
Alt forſtokkes hiſt, hvor Heden mægter hen.
Uſkylds fagre Roſe her ey falmer end.
Troer du da af Brød at Livet næres kun?
Nei, af hvert et Ord, ſom gaaer af Herrens Mund.
I den ſtore Bog, Naturens fromme Chor,
Er min tauſe Bluſſen og et helligt Ord.
Flye fra Lundens Hvælving, fra min ſtille Boe!
Friſter! Onde Friſter! Lad mig ſtaae i Roe.

Vellyften.

til Fuglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Sange? Hvortil de Spring?
Hvortil de forfængelig- høie Sving?
Forvildede Barn! brug din Fornuft.
Hvortil det Liv i den tynde Luft?
Siig, hvi altid op du ſtræber?
Hvortil de Pſalmer paa de fromme Løver?
Livet ey i tynde Intet boer,
Men paa den rige, axelfaſte Jord.
Fortroe dig til mig!
Jeg omſkaber dig,
Mere ſkion, end for du var,
Mere lykkelig.
Seer du ey hiint Slangepar,
Som i varmen Sand hiſt velter ſig?

Seer du den vellystige Mine?
Seer du de spraglede Farvers Pragt?
Langt mere levende, langt skionnere end dine!
Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
Med ganske Legem de favne den glødende Jord,
Mellem Blomster og Urter i Vellyst de langsomt sig snoer.

Favn mod Favn!
Fortryllet, indflettet, nedsiunken i Glædens Havn.
Flye den intetsigende Duft!
Sving dig ey meer i den kiølige Luft!
Styrt dig! Styrt dig i Lysternes Rige.
Og trylles du ey —
Flye atter din Vey!
Du har jo Vinger, du kan jo stige.

Fuglen.

Kom ey med den frække Tale,
Med de hoistforvovne Ord.
Her i denne grønne Svale
Sødt og sorrigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige,
Fra den tause, dunkle Skov,
Lader jeg min Psalme stige,
Til min Skabers Priis og Lov.

Ey mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Høit i Morgenrødens Straaler
Mine Lemmer bade sig.

Taagen i den dybe Mose
Vilde blinde snart mit Blik.
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde og min Drik.

Stærkt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bukket under Lysters Lænke,
Mellem Jordens lumske Kryb.

For mit Blik er hist at skue
Denne vellystfulde Dal,
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Qval.

Havde du mig først dernede —
Ha! Jeg seer hvor lumsk du leer!
Til min eenlig fromme Rede
Høved jeg mig aldrig meer.

Ey jeg kunde bort mig vriſte,
Vellyſt giorde Vingen lam.
Jeg min Gud vil aldrig friſte.
Ene vil jeg tiene ham!

Ergierrigheden

til Ynglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
I Taagen?
Hvi søger du dunkle Skygger,
Hvor Uglen bygger?
Hvi sluttes du ind af Krat og Busk og Elv?
Hvi slutter du dig i dig selv?
Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
Higer efter den, som du savner!
Daarlige Yngling! Vaagn af din Drøm.
Følg! Følg den rivende Strøm!
Da bæver dig høit de Bølger,
Som nu dig forfølger.
Gior dig ey selv det værre!
Vær Tidens Træl, saa er du dens Herre!

Lyd mit Raad! jeg er den gode Hyrde,
Letter huldt din Byrde.
Følg mit Fied, gak med mig op
Her paa denne Bierge-Top!
See ned i Dalen. — Hvor de lege!
Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;
Tag denne Rangle af min Haand,
Og tien og tilbeed mig, jeg er den gode Aand.

Yngtingen.

Viig bort fra mig, Satan! Thi der staaer skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem allene.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kiølige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blødgior Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg qvægende kommer.
Arme Vexter! som ey kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund,
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ey hist i den kiølige Lund?
Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
Snart det borttørres, udøst af min Haand.
O men den Himmelske hist, som Zephyrerne røber,
Som bygger sig Slotte
I Skovenes Lye; i den dunkle Grotte,
Han er større, han døber med Aand.

Christi Daab.

Quægende sødt de klare Perler bæve,
Kiøligt de giennem mit lustige Legem gaae.
Let forfriſket jeg vil mig af Badet nu hæve
Med min huſvalede Æther, blaa.

Jesu Lære.

Den gamle Skov taler giennem Hornet.

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
Tylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!
Hvidslende Hæk,
Kiøligthenrislende Bæk,
Surre, som fromme Bie fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
Medens du vanker her stille, modløs, ene,
Siger den ey dig, at Livet er meer end en Skygge?
Lærer du Tryghed ey af de Stammer saa trygge?
Saa som de staaer
Stode de hundredre Aar,
Vente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Nødtørft et Øieblik Sorgen!
Tænk ey med Ængsten idag paa den Dag imorgen!
Denne Hvælving, mod Himlens kun trang og liden,
Fierner dig dog med sit Løv fra Rummet og Tiden.
Sæt dig i Læe
Under mit venlige Træe!
Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ey Spurven, hisset, saa muntert at hoppe
Qvidrende høit, i de øverste, farligste Toppe?
Den er rolig, dens Bryst ingen Sorger beklemme;
Frygter ey for at falde, Gud kan den ey glemme;
Det er dens Trøst,
Det gyder Roe i dens Bryst,
Fattige Fugl, som den er, uden Skiønhed og Stemme!

Den er rolig, og du? du er angest og bange?
Frels dig, frimodige Siel! vær ey Kummerens Fange!
Seer du den Dal, som sig hist giennem Træerne bryder?
Seer du hvor Lillier og Græs og Violer den pryder?
Ikke de saae,
Ikke til Høsten de gaae,
Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ey fryde, ey klæde?
Skam dig! Viis Taaren af Øiet, byt Kummer med
Glæde!
Hør paa den rislende Bæk, hvor melodiis den falder!
Hør paa de Smaafugles Sang i den kierlige Alder!
Ætherens Blink,
Blomsternes barnlige Vink;
Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som kalder.

Lad ey den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
See mine Træer hiist, som høit over Bierget sig stræbe!
Flittige Biergmænd der Saltet af Gruberne bryde,
At med sin Smag og sin Kraft det kan Menneskets fryde.
Hvad er det alt,
Siel! mod dit herligste Salt?
Taber det Kraften, af hvad er da lisligt at nyde?

Lad ey dit indvortes Lys af Taager indhylles!
Natten kun sortner at Stiernen kan mere forgyldes.
Seer du det mørkt omkring dig, velan! ey du gyse,
Hæv da dit Ansigt, lad som Solen paa Himlen den lyse!
Høit paa det Blaa
Kiek lad den varmende staae!
At ey i dæmrende Nat dine Brødre skal fryse.

Aldrig de smaalige Sysler med Jorden dig boie!
Vend til de store Bedrifter dit undrende Øie!
Kummer og Armod og Qval ey din Taare kun vinde,
Ogsaa ved Livets uskyldige Spil bør den rinde,
Vindenes Suk,
Blomsternes vinkende Buk,
Pigernes salige Smil og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræflighed op du ey læse!
Ey for hver given Skierv i Basuner du blæse!
Mærker du Regnen, hvor kiøligt og sødt den nedfalder?
Venlig til Live dens Perle Smaablomsterne kalder,
Taler dog ey,
Tier og drager sin Vey.
Raab over stigt er Beviis kun paa dybtsiunkne Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mamon ey tiene.
Seer du Oldingen hist, hvor hans Fødder sig flytte
Langsomt og fromt? hans Hænder til Staven sig stytte;
Nyggesløs Larm,
Frækhed har saaret hans Barm,
Gammel og graae har hän bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kiek, som er freidig tilmode,
Flygt ey til Skoven, drag Sværdet og kæmp for det
Gode!
Tilgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
Men vær det Nedriges Rædsel, en Hævner paa Jorden!
Luften er qvalm,
Bortsvier Blomsten til Halm,
Da kommer luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kierlige Siel! ak lad min Natur dig henrive!
Luk dine Øine for Tant, og lad lukte dem blive!
Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
Dybt i Alkierligheds evige, straalende Lue!
Da skal din Aand
Bryde sit jordiske Baand,
Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Elskte! den Løn, som dig venter, den salige Glæde,
Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
Bølgernes dæmpede Rislen og Fuglenes Tone,
Hyrdernes Viser og Vinden i Bladenes Krone,
Alt er kun Klang,
Enkelte Lyd af den Sang,
Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

Jesu Mirakler.

Hvor Sangerſken glædeligt toner,
Hid venligt i Myrthernes Lye,
Til Skovens huſvalende Kroner,
Fra lumre Forſamling du flye!

Kom bad dig fra Foden til Iſſen
I Bækken, ſom bugter ſig hen!
Og eſt du verkbrudden og viſſen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene ſidder
Paa denne mildtſkraanende Høy,
Og hører paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Støy;

Da drikker Zephyrernes Sødme,
Mens Kilden sin Citharra slaaer,
Og indsuger Rosernes Rødme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangerſken priſer,
Fra dugsprængte, duftende Jord,
Din Jesus dig kierligt beſpiſer
Alt med ſit udeelbare Ord.

Det hvidsler i Bladenes Hvidslen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgernes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigſte Vrimmel,
Hvor henrykt nu sidder kun du,
Det salige Brød af hans Himmel
Blev nok og tilovers endnu!

Ved Bækken, hist henne, du finder
Den klare, den ætherne Aand.
Det Vand, som saa perlende rinder,
Det bliver til Viin i din Haand.

O kom du, som halter i blinde!
Kom, sæt dig ved Vognes Rod!
Dit Syn du vist atter skal finde,
Og fast skal du staae paa din Fod.

Og døde forhærdet end længe
Dit Hierte koldtisnende hen,
Sin Grav det dog atter skal sprænge,
Og lue til Himlen igien.

Thi Herren er ikke en Cain,
Der dræber af Nag og i Løn.
Kom, grædende Enke af Nain!
Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
Og stiger af Bølgernes Skiød,
Hans Aand dig saa venligt omsvæver,
Han sover, men ey han er død.

O Jesus! Dit Tempel du bygger,
Hvor Blomster og Bølgerne leer.
Dig hist, mellem Træernes Skygger,
I Salomons Omgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du slutter dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle,
Her lytte saa fromt til din Røst.

Og Børn, som Guds-Englene ligne,
Dem taer du paa Skiødet, de Smaae;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Og smile til Himmelens Blaa.

Phariſæeren.

Hvad vil du mig, du ſtolte Sommerſtraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Iſſe kan din hede Brand ey taale,
Den ſvækker Kraften, ſelv dog uden Kraft.
Dit Solſtik martrer kun, ſom ſkarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdoms Saft;
Det bringer med ſig Støv og Qvalm og Tørke,
Og giør et Paradis til Sahras Ørke.

Din fræfke, vilde, ubetvungne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringſkiær.
Med dorſke Blik du troer dig alt at ſkue,
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyſer op af yderſte Formue
Og brænder Stæder af, ſom vilden Hær,
Og kalder Mørkheds Børn, hvor ey ſig beye
For Afgud dig! Du med det fræfke Øye!

Almuen blindes af din stolte Flamme,
At synke ned for dig den troer en Dyd.
Og, medens dine Purpurlapper bramme,
Frarøver du dem Fromhed, Troe og Fryd.
Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
Du haaner Skionhed, Viisdom, Spil og Lyd,
Og troer en bedre Lyst at tilberede,
Naar mat de gisper i din Middagsbede.

Ha! flye til hine grændseløse Lande,
Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
Hvor hede Støv med heden Luft sig blande,
Af en forpestet Vind i Veiret ført.
Der brænd og lys! men skaan de hulde Strande,
Af Rosenhækker og Kierminder slørt!
Der ryst din Fakkel paa den golde Hede!
Og vilden Afrer skal din Ild tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen kalder,
Er en i Verden kastet Røverbrand,
Som dræber frommen Uskylds gyldne Alder
Og fylder op med Rog det hele Land;
Og hvor ey ind dens frække Straale falder
Der Vanvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
Med Overmagt og Vold din Lue knittrer,
Enfoldig Fromhed døer og Uskyld zittrer.

Dit hedefyldte, dumme, drukne Øye
Den hulde Farveglands ey see formaaer,
Hvor Sol ey brænder over golde Høye
Der Overtroens Midnatstaage staaer!
Den hele Jord din Straale skal omplsie,
Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar!
Og dog din Middagsbrand, som døsigt oser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Ak! havde du et Blik for Rosens Lue,
Ak! havde du for Duggens Blink en Sands,
For Lilliens Reenhed under Træets Bue,
For Fuglens Sang, for Bækkens stille Glands,
Da vilde du med Undergang ey true,
Ey visne hen den fagre Ungdoms-Krands,
Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
Som dræber Lyset medens op det lyser.

Dog brænd og bram i straalebræmmet Kaabe!
Din Ild skal slukkes og din Magt ey staae.
Din Guddom skal ey Afmagt meer anraabe,
En kiølig Luft skal over Egnen gaae,
Og bringe Livet atter til at haabe,
Og qvalmen Hede kiek tilbageslaae,
Og svale Jorden med sit Perleklæde,
Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger ſkal fra Jorden ile,
Og ikke ængſte meer det bange Sind.
En Aftenrøde blideligt ſkal ſmile
Med Morgenrødens ſunde Roſenkind.
Den modne Drue ſkal bag Løvet hvile,
I Blomſtens Sted ſkal Frugten ſættes ind,
Og til en hellig Nadver os indbyde,
En Forſmag paa den Fryd vi hiſt ſkal nyde.

Saducæerne.

See her os arme Stubber staae,
Iblandt de svedne, visne Straae!
See vore gule, gustne Løv,
Fortært af Orm, bedækt med Støv!
See hist den hvasse, nøgne Torn,
Hvor Jomfrue-Rosen stod tilforn!
Den Blomst, som endnu hisset staaer,
Som Jomfrue-Rosen snart forgaaer.
Alt er i Verden kun et Spil,
En Klang med ingen Mening til.
See Bækken hist i heden Sand!
Den svinder under Solens Brand.
Den Sommerfugl, som nys var glad,
Som flagred om i Solens Bad,
Kun saare kort sin Lyst den nød,
Nu hviler den, thi den er død.
Et Øieblik er Jordens Fryd,
Et Bølgeslag, en Tonens Lyd!
Et Øieblik er Jordens Liv,
Et Pust, som knækker svage Siv!

Hvortil da disse Planer lagt?
Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
O Stolthed! lad mit visne Løv
Kundgiøre dig, at du est Støv.
Et Fnug, som sig for Vinden snoer
Og synker atter ned til Jord.
Hvortil da dette Grublerie,
Om du est evig eller frie?
Du lever, siden du blev fød;
Naar du est død, saa est du død.
At du opstande skal igien —
Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
Den eengang visne Blomstertop
Den blomstrer aldrig atter op,
Snart i dens Sted en anden groer
Og sletter ud det sidste Spor.
Det som du blier det est du un,
Og aldrig mere vorder du.
Thi nyd dit Liv mens det bestaaer,
Og græm dig ey at det forgaaer!
Det Øieblik som flyer, som kom,
Det er din hele Eyendom.

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, linde,
Kiole heden Sommerluft,
Kruse Havets Vande, blande
Sig med Lundens Blomster-Duft.

Lillien op sig lukker, bukker
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt, i muntre Klynger, synger
Hele Skovens Fuglesægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
Langsom hiin og hin med Jil,
Lover over Havets Bover
Gud med Sang og Rosensmil.

Meden Lærken synger, gynger
Baaden i det stille Vand.
Ved sin Angel rolig, trolig
Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Øiet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre, høre
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, stiger
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øiet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bøgens Træk i sælsom Dands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterglands.

Først en Flok af blide, hvide
Lillier stande fiern og nær;
Tvende smaae Kierminder, finder
Øiet i det hvide Skiær.

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrue-Pragt.
Gyldne smaae Aurikler vikler
Sig i den forcente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øie, foie
Lillier sig til Lillie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en Yngling, lilliehvid.

Og de blaae Kierminder svinder
I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler vikler
Sig i gyldne Lokker grant.
Tulipaner bølge, dølge
Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler bøie
Om hans Tinding sig med Lyst.
Og den Sang, som lyder, bryder
Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie eengang nu sin Skaber dog?
Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
Finder det i Blomsterklokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
Kildens Røst, og Skovens livelige Svale, Solens Gang,
Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høye Lyd,
Skialdens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og Qvindens Dyd,
Ikke blot en Glands, som slukkes, ey et Liv, som dræbes brat,
Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?

Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
Som i ſtkker Retning ſamles i en herlig fælles Sol?
Skuer du din Skabers Finger, ſom i Alting peger frem,
Og hver Aand, ſom opad ſtræber, viſer til ſit rette Hiem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiekke Øie faldt,
At for ſig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
O da læg din ringe Mede, kaſt den hurtig fra dig her!
Fiſk du ikke meer ſkal fange, du ſkal fange Menneſker!

Johannes.

Hvad er det hist, som ringer?
En Aftenklokke dybt i Skoven klinger!
Saa længsel- og saa vemodsfuld den klager;
Og fierne Fielde, blaae, dens Lyd gientager.
Dybt mellem Skovens Kroner
Den lokker mig med sine Sølvertoner.
Her maa jeg vist den søge
Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aften-Luer
Et aabent, rødt Capel jeg hisset skuer.
Igiennem rene Blaa saa sødt til Himlen
Dets Klokke sender op sin dumpe Bimlen.
Med hulde Lillie-Stængler
Det prydet er, og friske Rosen-Hængler;
Og Bækken rundt sig slynger
Om Altrets Fod og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
Det hellige, betydningsfulde Billed.
Jeg seer paa sorten Kors sig ynksomt boie
Den hulde Jesus, med sit brustne Die.
Nu Kilden meer ey murrer,
Og Klokken tier, Turteldven kurrer,
En Eremit fremtriner
I lange Klædebon med blide Miner.

Er det, med Jammersklager,
En Olding graae, som Verden nu forsager?
Som Nag har qvalt? som er andægtig bleven,
Og angre vil den Synd han har bedreven?
O ney! Jeg henrykt seer
En Yngling skion, hvis fromme Die luer;
Afmægtig ey han bæver,
Med Kraft sin Haand til Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
Paa den har Lasters Præg ey kunnet stande.
Hans Kind er friск, en Jomfrue-Rose, lukket,
Som Lysters Gift ey falmet har og dugget.
Hans dybe Blik ey skielver,
En rolig Bue over Diet hvælver,
Hans Haar i gyldne Strømme,
Som Straaler, fra den skildte Tinding svomme.

Hans huſde Stemme lyder:
Min Jeſus! ene du mit Hierte fryder.
Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
Hvor ingen Larm forſtyrrer fromme Tanke.
Kun da jeg roligt hviler,
Naar ved dit Bryſt jeg i dit Die ſmiler,
Naar i dets milde Luer
Din Miſkundhed, din Kierlighed jeg ſkuer.

Du gaaer mig tit imøde,
Min Jeſus! thi du opſtod fra de Døde.
Din Elſkov alt omfatter,
I hvert et Øieblik du fødes atter!
Kun Tiden og Naturen helligt maler
Det ſtore Ciffer, ſom din Glauds udtaler,
Selv i mit Hiertes Kammer,
Eſt du det Lys, det fromme Lys, ſom flammer.

Den hellige Nadvere.

Hvor flygted du, venlige Aand!
Som strakte til Himlen din Haand,
Godt baaren
I Vaaren?

Til Skov og Grotte staaer ey meer din Hu.
Der er saa dødt, der er saa vandfoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!
Barnligt ey Naturen leer.
Bleg og guul-hun viser sig,
Skranten og frugtsommelig.
O! men men see den modne Frugt,
Hvor dens Kinder rødme smukt!
Af den matte Moders Skiød
Løfter jeg dig, Glut saa rød!
Glemmer hende over dig,
Thi din Vellugt tryller mig.

Runkne Træe! som du, jeg staaer
I den store Urtegaard.
Trænger magteslos, som du,
Til en jordisk Næring nu.
Kom! fornye den svundne Saft!
Giv mig atter Marv og Kraft!
Ydmyg, mens jeg nyder dig,
Knæler jeg, en Plante liig;
Foler mig et Fnug, et Stov,
Mellem dine visne Lov.

Hvor du qvæger, milde Rod!
Jeg fik atter Liv og Mod.
Som du hæved dig i Kraft,
Hæver mig din sunde Saft.
Store Kredslob! Intet deelt!
Alt omfavnet til et Heelt.
Store Legem! ak! af dig
Har en Mundfuld styrket mig.
Listigt var dit Himmelbrod,
Men hvi er din Skionhed dod?

Stille! hvilken Sodme?
Hvilket Skiær i den gustne Natur! hvilken Rodme!
Hvilken Ahnelse hæver den morke, den modfaldne Tanke?
Hvad titter, hvad rodmer, hvad leer, bag den bug-
nende Ranke?

Skionne, saftsvulmende Drue!
Du livner den kolde Natur med din Lue.
De vægtige, sunklende Lokker du rysler.
Smilende Viin!
Purpur-Rubin!
Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig krysler.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
Som lumre Sommer lærte sye,
Som i de dunkle Skygger hvilte,
Her sunkler i en Purpursky.

De milde Blus, de svale Bølger,
Den lette Æther-Vaarens Ven,
Det Blomsterflor, som Jorden dølger —
Alt finder du jo her igien!

Det Haab du har i Vaaren sundet,
Blev mat i Sommer, meer i Høst,
Lidt efter lidt det er forsvundet,
Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
Da sank din Aand igien til Jord.
Det himmelske, det rene Billed
Ey længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet!
Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
Med Hessen har du dig forbundet,
Og ædt af giftig Kundskabs Frugt.

O drik! at du kan atter glemme,
Hvad koldt kun Hovmod lærte dig.
Da vaagner atter Livets Stemme,
Da seer du atter Himmerig.

Hvis ey du vorder Barnets Lige
Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
Da seer du aldrig Himmerige.
Det har din huldе Frelser sagt!

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst!
Den blide Engels Kys da tænder
Vist atter Vaaren i dit Bryst.

Din siunkne Troe paa nye fremluer,
Dybt i din Barm den fæster Rod.
Drik, medens du til Himlen skuer,
Thi det er Jesu sande Blod!

Judas Iscariothes.

Menneſket.

i den ſildige, ſtadfulde Heſtnat.

Skulde jeg ſlig Konning ære?
Nej, jeg er ej længer ung.
Det vanærer mig at bære
Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantaſier
Skal ej længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I ſkal ikke fængſle mig.

Hvad er Ord? En Lyd, ſom ſvinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, ſom blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan
igiennem Stormen.

Hvad er Fuglen meer end Krybet?
Hvad er Æthren meer end Muld?
Hil dig, Søn! Søg du kun Dybet,
Dybet flammer rigt paa Guld.

Menneſket.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet!
Hvo var det, ſom for mig ſtod?
Jeſus! ved dit ringe Levnet
Tykt og bidſigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiek vil døde,
Ey jeg kyſſer meer din Søm.
Bedre Drik og bedre Føde
Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Viſe
Vinker Mynten mig, ſaa rød;
Den mig bedre vil beſpiſe
End du, med dit Himmel-Brød.

Jeg mig ſkammer for din Naade,
Frygter ey din Arm ſaa lam.
Flux jeg vil dig nu forraade,
Saa aftvætter jeg min Skam.

Satan
med vild Latter.

Hungrig Luften ſig har hvælvet
Rundt om Jordens fede Dal.
Hvad er Himmel imod Helved?
Hvad er Glæden imod Qval?

Menneſket.

Rædſomt Stormens Vinge bruſer,
Stiernen rød paa Himlen ſtaaer,
Fæle Hvin i Gierdet ſuſer,
Mens til Caiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen I brage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi ſynge ham et Chor.

Menneſket.

Længer ey jeg nu ſkal trænge.
Det er ſkeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Vidner om min nye Pagt.

De ſorte Engle.

Vee dig! Vee! hvad har du vovet?
Vee! hvad har du overtraadt?
Ham, ſom du ſaa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Menneſket.

Rædſomt Stormens Vinge bruſer,
Stiernen rød paa Himlen ſtaaer.
Fæle Hvin i Gierdet ſuſer,
Mens fra Caiphas jeg gaaer.

De ſorte Engle.

Stormen har ſit Glavind draget.
Stormen er det ſtærke Riis,
Hvormed Adam blev udjaget
Af ſit ſkionne Paradiis.

Stiernen, ſom saa rød er blevet,
Er den blodige Rubin,
Som for Balzazar har ſkrevet:
Mene Tekel Uphraſin.

Menneſket.

Vee mig! Vee! De ſkarpe Tiorne
Saare mig i dunkle Nat.

De ſorte Engle.

Mindes du de vrede Biorne,
Som Elias hævned brat?

Menneſket.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes.
Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De sorte Engle.

Cain giorde ligeledes,
Efter Abels lumske Død.

Menneskет.

Tie, Du Nattens vilde Hvinen!
At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helved-Pinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Menneskет.

Ey jeg vil mig meer formaste,
Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle
med Skoggerlatter.

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Menneskет.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Vaade Piil i Nattens Taage sveier,
Dybt den visne Green til Jorden vaier,
Som sig høved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer.
Helved kræver ikke meer sin Ret.
Blegt og bødigt brustne Legem hænger!

Getsemane og Golgatha.

Ey længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil.
Hvorhen det matte Øie skuer
Det træffer Saar af Dødens Piil.
Den kolde Dug, som Skoven væder,
Paa gule Løv med Zittren staaer;
O Jesus! det er dig, som græder,
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Ild, som venligt ulmed?
Er' den bag vaade Grene slukt?
Hvor er det søde Blod, som svulmed,
Som funkled i den klare Frugt?
Umaadelige Bøgre bramme
Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
Thi brænder nu som Helved-Flamme,
Hvad for har smilt, som Himmel-Ild.

De Sandheds-Ord, du kierlig talte,
I Vindens Puſt, i Fuglens Roſt,
Som Blomſterflokkens Farver malte,
Som lued i den Renes Bryſt,
De Sandheds Ord, den ſtore Naade,
Slet ingen Virkning har frembragt.
Nu vil man nedrig dig forraade,
Saa ſtor er Helveds onde Magt.

At du fra Faderen men ſkœve
I himmelſk Salighed herned,
For Sielen til ſit Hiem at hœve,
Af ſand, uſkromtet Kierlighed,
For Støvet af ſin Drøm at vœkke,
For dem, ſom dybt i Pølen gaae,
En kraftig, hielpſom Haand at rœkke —
Det ſkiønner Ingen, Ingen paa!

Den hulde Blomſt de ſnart mon glemme,
Den Himmelvink de ey forſtod,
De døved vildt Naturens Stemme,
Og ryggesløſt de drak dit Blod.
Din Godhed og din hulde Naade
Fandt ingen from, taknemlig Gieſt,
Med Haan de Alt med Fødder traade,
Og raabe nu: Korsfœſt! Korsfœſt!

Derfor paa disse skumle Steder,
Ved denne nøgne, tørre Hæk
Rørt og medlidende du græder
I Kedrons vemodsfulde Bæk.
Ey for dig selv din Taare strømmer,
Ney, for den hele, hele Slægt
Den bittre Kalk du blidt udtømmer
Og bukker under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ey din Skiønhed saae,
Du lader dig af Torne rive,
Og Haglens blege Bødler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du mens du tillaver
Det blodigstore Sørgespil.

Alt seer ieg lumsk dem hid at drage,
Sagtmodigt paa det tørre Mus.
Din Glorie de vil forjage,
Med Lamper og med røde Blus.
Den visne Hauge op de lyse;
Men Svampe, som blandt Tidsler groe,
Ved Lygtens Skin af Kulde gyse,
Hvor før i Solen Blomster loe.

Din sande Guddom fræft de dræbe,
Din Dyd tør dog ey dræbes end,
Thi giver dig den kolde Læbe
Et Judas-Kys, som Broderven.
Men Læberne, som frostigt isne,
Skal vise fræk Fortrolighed,
Skal bringe Krandsen til at visne,
Og drage dig til Mængden ned.

Thi vender du med blege Kinder,
Fra de fortabte, blinde Faar.
Medlidende din Taare rinder,
Og høit du sukker, mens du gaaer.
I Sneen dine Kinder blegne,
Hvor Rosen lued før saa smuk,
I Regnen dine Taarer segne,
I Stormen døer dit sidste Suk.

Naturen i sit Sørgeklæde
Gientager aarlig taus din Død.
Høit Englene fra Skyen græde
Af Medynk over Livets Nød.
Ukiendte Magt med Vrede hævner
Den Haan, man yttrede mod dig.
Som Templets Forhæng vældigt revner
Den frosne Jordbund, ængstelig.

Den skyller til med isne Vande,
Og reent udslettes Livets Fied;
En eneste uhyre Vande
Bedækker store Rettersted.
Og bladløs staaer, blant negne Stene,
Hvor Vaarens Glands længst iled fra,
Det sorte Træe, med tørre Grene,
Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubel-Hymnus.

Vi vil ey forsage!
Med de svundne Dage
Skionne Stierner svandt.
Ondskabs Rovdyr tørste!
Ned ad Lysets Fyrste
Purpurblodet randt.
Folket stod og saae hans Blod,
Mørkets tykke Forhæng revned —
Tiden har ham hævnet!

Satan vældigt kæmper,
Lyset tit han dæmper,
Men det dræbes ey.
Høit mod Himlens Buer
Snart, i andre Luer,
Søger det sin Vey;
I sin Død, saa hellig sød,
Stiger det, som Morgenrøden,
Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Øie
Blikket hen vi bøie
Paa den store Tid,
Da den hulde Naade-
Ned til Jorden traade,
Som en Yngling blid.
Yngling skiøn! Du varst Guds Søn!
Derfor er vor Trost, vor Ære,
Nu dit Navn at bære.

Korset, som du skiænkte,
Ey din Guddom dræbte
I sin bittre Favn.
Hvad som ey kan fødes
Det kan aldrig dødes,
Evig er dets Navn.
Himmel-Ild! veldædig, mild!
Briste kan dit svage Kammer,
Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
Blev dit Lys, o Himmel!
Samlet i din Øen.
Da hans Læber isned,
Da hans Hierte visned,
Spredtes det igien;

Men den Barm, saa huld og varm,
Ak! som kunde Alt forbinde —
Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
Her, med hævet Øie,
Dybt det stolte Knæe;
Strække vore Hænder,
Medens Taaren brænder,
Mod dit sorte Træe.
Bleg og hvid i Dødens Strid,
Viser du, i Martyrnøden,
Himlens Roe i Døden.

Blus, I Roser røde!
Jesus aldrig døde,
Smil, du Himmel blaa!
Styrter ham tilfode!
Jesus er det Gode,
Det kan ey forgaae.
Uforsagt mod Helveds Magt.
Giøglespil er Satans Vælde,
Den kan ey os fælde.

Lad da Medgang smile,
Lad da Modgangs Pile
Torne mod vor Barm,

Lad da Vaaren lue,
Lad da Vintren true
I sin bistre Harm,
Lad da brat i Mulm og Nat
Livets skionne Tider blegne!
Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
Selv naar Tiden visner
Uden Blomst og Lyst,
Dog hans Smil vi skuer,
Dog hans Elskov luer
Inderst i vort Bryst.
O! der staaer en evig Vaar,
Paradiset, længst forsvunden,
Der er atter funden.

Midt i Vintrens Mørke,
Mellem Jis og Mørke,
Knyttes dette Baand.
Inderligt vi brænde!
Han vort Hierte tænde
Med sin Helligaand!
Du est nok, vor liden Flok!
Af dit Frøe i nogne Mose
Springer Fremtids Rose.

Hvad er vel vor Kummer?
Denne dorske Slummer
Selv ey martre kan.
Tænk hvad Hine lede!
Tænk hvad Hine strede,
For at dse, som han!
Uden Harm da, Arm i Arm.
Kierlighed forene Flammen!
Amen! Amen! Amen!